

TORSDAGEN DEN 26 NOVEMBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: WIELAND

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Presentation av revisionsrättens årsrapport - Året 2008 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är framläggandet av revisionsrättens årsrapport.

Vítor Manuel da Silva Caldeira, *revisionsrättens ordförande*. – (EN) Herr talman, ledamöter, mina damer och herrar! Det är en ära för mig att få delta i dagens debatt om revisionsrättens årsrapport om budgetgenomförandet för budgetåret 2008, som jag lade fram för talmannen och budgetkontrollutskottet den 10 november.

Årsrapporten innehåller fyra huvudbudskap.

Det första är att revisionsrätten för andra året i rad ger ett uttalande utan reservation om räkenskaperna. Rätten anser att årsredovisningen i allt väsentligt ger en rättvisande bild av Europeiska unionens finansiella ställning, resultat och kassaflöden vid årsskiftet. En rättvisande bild, alltså, men det krävs fortfarande en del ansträngningar för att ta itu med systematiska brister i flera av kommissionens generaldirektorat.

Det andra huvudbudskapet gäller de underliggande transaktionernas laglighet och korrekthet, och graden av oriktighet har minskat generellt under de senaste åren, men den är fortfarande alldeles för hög på vissa områden.

Liksom tidigare år uttalar sig revisionsrätten utan reservation om inkomsterna och om åtagandena för 2008. När det gäller betalningarna är bilden dock något annorlunda.

För administrativa och andra utgifter uttalar sig revisionsrätten utan reservation liksom tidigare år. Rätten uttalar sig också utan reservation om utbildning och medborgarskap och uppskattar att felprocenten har fallit till under 2 procent. Detta beror främst på den stora andelen förskott under 2008, eftersom förskott innebär en lägre risk för fel än mellanliggande och slutliga betalningar. Systemen inom detta område bedöms dock fortfarande som bara delvis effektiva.

När det gäller jordbruk och naturresurser anser revisionsrätten att betalningarna inom verksamhetsområdet, med undantag av landsbygdsutveckling, i allt väsentligt varit lagliga och korrekta. Detta är första gången som revisionsrätten ger ett uttalande med reservation på detta område i stället för ett uttalande med avvikande mening. Den sammanlagda felprocenten för detta verksamhetsområde ligger under 2 procent, vilket är en minskning jämfört med tidigare år. Brister i systemen för övervakning och kontroll för verksamhetsområdet landsbygdsutveckling bidrog i mycket till revisionsrättens bedömning att systemen bara delvis är ändamålsenliga.

Revisionsrätten uttalar sig också med reservation om verksamhetsområdet ekonomi och finans på grund av fel som hittats i transaktioner inom sjätte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling.

När det gäller verksamhetsområdena sammanhållning, forskning, energi och transport samt bistånd till tredjeländ, utvecklingssamarbete och utvidgning ger revisionsrätten fortfarande sitt uttalande med avvikande mening och konstaterar att de innehåller väsentliga fel, om än på olika nivåer.

Sammanhållning är fortfarande det område där felprocenten är högst. Revisionsrätten uppskattar att minst 11 procent av de sammanlagt 24,8 miljarder euro som har ersatts under 2008 för programperioden 2000–2006 inte borde ha ersatts.

Kommissionen har hävdat att mekanismerna för kontroll och återvinning har mildrat effekterna av dessa fel. Revisionsrätten anser dock att medlemsstaterna inte har lämnat tillräckligt fullständiga och tillförlitliga uppgifter om de finansiella korrigeringsarna för att styrka detta påstående. Dessutom fann rätten fall där medlemsstaterna hade bytt ut icke stödberättigade utgifter som underkänts av kommissionen mot nya utgifter som inte heller var stödberättigade.

När det gäller programperioden 2007–2013 är nästan alla betalningar förfinansiering, för vilken villkoren är relativt få. Det är därför för tidigt att avgöra om ändringarna av regler eller system har minskat felnivån. Det finns en risk att sena godkännanden av medlemsstaternas systembeskrivningar, överensstämmelsebedömningar och revisionsstrategier har försenat budgetgenomförandet och detta kan öka risken för att kontrollsystemen inte upptäcker och stoppar fel i inledningsskedet.

Felnivån inom området forskning, energi och transport är fortfarande hög, men de avhjälpande åtgärder som kommissionen har vidtagit bidrar till att minska den. De rättsliga kraven och kontrollsystemen inom detta område är dock fortfarande bara delvis effektiva.

Utbetalningarna för bistånd till tredjeland, utvecklingssamarbete och utvidgning fortsätter att vara behäftade med väsentliga fel. Bristerna i systemen för bistånd till tredjeland och utvecklingsbistånd ligger främst hos de genomförande organen och delegationerna.

Felnivåerna verkar överlag minska, men de rättsliga ramarna är fortfarande invecklade och det finns fortfarande problem inom vissa kontrollsystem. För att ytterligare minska nivån på oriktiga betalningar kommer det därför att krävas fortsatt förbättring av systemen för övervakning och kontroll, och i tillämpliga fall, förenkling av regler och förordningar.

Årsrapportens tredje huvudbudskap är att revisionsrättens rekommendationer från tidigare år om att förbättra systemen för övervakning och kontroll fortfarande gäller. Det är en pågående process och det kommer att ta tid innan de relevanta åtgärderna kan anses vara ändamålsenliga.

Prioriteten måste fortfarande vara att ta itu med de specifika brister revisionsrätten funnit i de mest problematiska områdena, varav jag just nämnt en del.

Särskild uppmärksamhet bör också även fortsättningsvis ägnas åt att förbättra mekanismerna för kontroll och återvinning inför avslutningen av programperioden 2000–2006.

Kommissionen bör också fortsätta övervaka systemens effektivitet och fastställa inom vilka områden man kan göra mer genom de befintliga utgiftskontrollerna, och var det vore lämpligt att revidera de berörda programmen eller systemen.

I samband med sådana revideringar bör de lagstiftande myndigheterna och kommissionen försöka fastställa vad systemet ska åstadkomma i fråga om kvarvarande risk för fel, det vill säga den acceptabla risken för fel, istället för att som nu specificera antalet kontroller som ska genomföras.

Det finns dock en gräns för hur mycket man kan minska felnivån genom att effektivisera systemen för övervakning och kontroll.

Och det leder mig till det fjärde och sista huvudbudskapet i denna årsrapport. Förenkling måste fortsätta prioriteras om man på ett betydande och hållbart sätt ska kunna minska nivån på oriktiga betalningar. De områden där revisionsrätten har hittat för höga felnivåer är de områden där de rättsliga kraven, som regler för stödberättigande, är komplicerade och oklara. Ett exempel på ett område där stora ansträngningar redan har gjorts för att förenkla utgiftssystemen är jordbruket – det område där revisionsrätten noterat de största förbättringarna.

Revisionsrätten vidhåller att väl utformade regler och förordningar, som är enkla att tolka och tillämpa, inte bara minskar risken för fel utan också kan minska kostnaderna för kontroller.

Förenklingen måste dock ske med försiktighet för att hitta den rätta balansen mellan förenkling och politiska mål, och för att undvika oönskade bieffekter som mindre riktade utgifter.

Som revisionsrätten också understryker måste förenklingen ske med tillämpning av principerna om tydliga mål, realism, öppenhet, insyn och ansvarighet när man ser över eller reformerar systemen för Europeiska unionens utgifter. De kommande förslagen om en översyn av budgetförordningen, en ny budgettram och budgetreform kommer att skapa möjligheter att åstadkomma detta under den nya kommissionens mandatperiod.

Lissabonfördragets ikraftträdande kommer också att medföra ändringar av förvaltningen av EU-medlen och kontrollen av hur de används, och parlamentet roll förstärks. Förändringarna kommer att få viktiga konsekvenser för revisionsrättens arbete och bör tjäna till att stärka ansvarsskyldighet, öppenhet och insyn och därmed bidra till att bygga upp medborgarnas förtroende för och tillit till Europeiska unionens institutioner.

Detta är en viktig tid av förnyelse för Europeiska unionen, och de planerade reformerna skapar en fantastisk möjlighet att ytterligare förbättra Europeiska unionens ekonomiska förvaltning. I en tid av förnyelse och reformer är det också viktigt att minnas vad historien lär oss. Jag menar att revisionsrätten här spelar en viktig roll genom att lämna rapporter och yttranden som inte bara identifierar befintliga problem utan också ger rekommendationer inför framtiden. Revisionsrätten ser därför fram emot att fortsätta samarbeta med de övriga institutionerna för att göra det bästa av de aktuella möjligheterna att ytterligare förbättra EU:s ekonomiska förvaltning.

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman! Kommissionen välkomnar revisionsrättens rapport för 2008. Jag har redan haft tillfälle att tacka revisionsrätten för det utmärkta samarbete som vi haft även i år. Det har varit en mycket fruktbar dialog och rapporten är mycket konstruktiv.

Som vi just fått höra av revisionsrättens ordförande har felnivån de senaste åren minskat överlag. Förbättringen inleddes redan 2004 och under dessa fem år har det "röda området" – där revisionsrätten hittar de flesta felen och delar ut "rött kort" – halverats.

I årsrapporten för 2008 har revisionsrätten lämnat ett uttalande utan reservation om räkenskaperna för andra året i rad, tack vare de stora framsteg som gjorts genom reformen och övergången till periodiserad redovisning.

Dessutom har verksamhetsområdet jordbruk, i stort sett, för första gången hamnat på den gröna sidan. Detta kan helt klart tillskrivas de stora insatser som gjorts under de senaste åren för att förenkla reglerna. Verksamhetsområdet utbildning och medborgarskap har också det blivit grönt.

När det gäller forskning i allmänhet sker en förbättring och revisionsrätten påpekar att oriktigheterna främst är kopplade till sjätte ramprogrammet. Det ger hopp om ytterligare förbättring i och med att reglerna för sjunde ramprogrammet har förbättrats och förenklats.

Liksom förra året har revisionsrätten inget att anmärka på i fråga om förvaltnings- och kontrollsystemen. Revisionsrätten bedömer också att de årliga verksamhetsrapporterna från kommissionens olika avdelningar, med eller utan reservationer, ger rimlig säkerhet om att de interna kontrollsystemen kan garantera de underliggande transaktionernas laglighet och korrekthet. Man påpekar också i rapporten att det återstår en hel del att göra.

Det "röda området" är nu omkring 30 procent, vilket motsvarar utgifterna för sammanhållningen, det område där revisionsrätten ännu inte sett några betydande framsteg i fråga om felnivån. Detta var kanske väntat, i och med att revisionsrätten under 2008 inte granskat betalningar som gjorts enligt de förbättrade system som upprättats för den nya programperioden 2007–2013. I detta avseende konstaterar kommissionen att revisionsrättens påpekanden om sammanhållningen i stort sett sammanfaller med vår egen allmänna bedömning.

Kommissionen hade under 2008 reservationer beträffande strukturfonderna på grund av brister i kontrollsystemen för Belgien, Tyskland, Italien, Spanien, Bulgarien, Storbritannien, Frankrike, Polen och Luxemburg. Kommissionen är öppen med var dessa systematiska problem ligger någonstans. Namnen på medlemsstaterna offentliggjordes redan i juni i kommissionens sammanfattande rapport.

Revisionsrätten påminner oss också om vikten av fullständig och tillförlitlig information från alla medlemsstater om de finansiella korrigeringarna. Denna information behövs för att visa att de fleråriga kontrollsystemen fungerar och för att mildra effekterna av de fel som upptäcks.

Revisionsrätten rekommenderar vidare att kommissionen ska fortsätta sträva efter att skaffa sig ytterligare garantier genom de årliga sammanfattningarna från alla medlemsstater, genom frivilliga initiativ som tas av vissa medlemsstater i form av nationella förklaringar och genom initiativ från högre revisionsorgan.

Kommissionen håller med om att vi givetvis måste kunna räkna med kvalitetsinsatser från medlemsstaterna. Vi ser framsteg, men vi funderar också på att stärka den rättsliga grunden för att påskynda processen.

Slutligen understryker revisionsrätten vikten av tydliga mål, insynsvänliga och lättbegripliga regler och effektiv övervakning. Detta minskar kontrollutgifterna och risken för fel. Detta är dock ingenting som kan ordnas från den ena dagen till den andra och naturligtvis innebär de kommande översynerna av budgeten, budgetramen och budgetförordningen tillfällen som vi inte får missa.

Det vi nu måste göra är se till att få bättre garantier från medlemsstaterna angående strukturfonderna och sträva efter ytterligare förenklingar. Det kommer i allt högre utsträckning att krävas ändringar av den lagstiftning som styr de olika programmen. Översynen av budgetförordningen är just nu föremål för samråd och kommissionen kommer att lägga fram förslag under våren 2010. Vi behöver också tillsammans definiera en rimlig relation mellan kostnader och risker – den så kallade acceptabla risken för fel.

Europaparlamentet har tidigare gett starkt stöd åt kommissionens ansträngningar att åstadkomma en positiv revisionsförklaring. Nu när våra ansträngningar börjar ge mätbara resultat hoppas jag att vi kan räkna med parlamentets fortsatta stöd på vår väg framåt.

Förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet för 2008 inleds under den här kommissionens sista dagar och kan förväntas vara klart några månader in på nästa kommissions mandatperiod. Låt oss göra det till ett framtidsblickande förfarande, även om det handlar om förra årets budget.

Ingeborg Gräßle, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr ordförande för revisionsrätten, herr kommissionsledamot! I dag är det en stor dag för revisionsrätten, men också för budgetkontrollutskottet, för kommissionen och framför allt för er, Siim Kallas. Ni har åstadkommit ett mycket positivt resultat och det är inte något alla era kolleger kan skryta med.

Under de senaste åren har vi sett en tydlig förbättring av budgetförvaltningen och den finansiella förvaltningen och denna förbättring beror på revisionsrättens goda rådgivning. Därför tackar jag revisionsrätten varmt och gratulerar till dess arbete med att framställa rapporter som blir allt lättare att förstå. Systemet med trafikljusfärgerna är en bra lösning, det gör budskapet mycket tydligt. Vi har lyckats höja ambitionsnivån hos alla inblandade med hjälp av detta system. Jag vill också tacka kommissionens relevanta avdelningar. De har gjort ett gott arbete och har insett att någonting måste göras på dessa områden. Men fortfarande lyser 31 procent av budgeten rött. Detta kommer vi definitivt att fokusera på under de närmaste åren.

Det finns en del områden som enligt revisionsrättens klassificering ligger bättre till, t.ex. biståndet till tredjeland. Vi vet ju dock att detta verksamhetsområde ligger bra till enbart på grund av att det är omöjligt att kontrollera budgetbiståndet och på grund av att utnyttjandet av medlen, t.ex. via FN, borde ha kritiserats av den berörda generaldirektören men inte ens har fått en reservation i hans årsrapport. Vi kommer att fokusera på det kommande förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet för 2008 för strukturfonderna och biståndet till tredjeland. Det finns över 5 000 poster inom biståndet till tredjeland i delegationerna och över 2 000 inom generaldirektoratet för yttre förbindelser och vid avdelningen för utvecklingsbistånd i Bryssel. Detta är något som vore bra att diskutera med den nya kommissionsledamoten med ansvar för yttre förbindelser.

När det gäller strukturfonderna har vi gjort stora framsteg genom att peka ut de inblandade, men vi har sannerligen inte nått ända fram ännu. Vi måste ta itu med problemen på detta område vid källan. Ni har nämnt några av våra medlemsstater. Jag anser att kommissionen måste öka sina ansträngningar rejält när de gäller våra två nyaste medlemmar, Rumänien och Bulgarien, annars kommer vi att få långvariga problem där. Kommissionens brist på strategi för dessa två länder är oroväckande. De behöver mer stöd, annars finns det risk för att EU upphör att existera som en gemenskap grundad på rättsstatsprincipen.

Jag vill gratulera er och säga att ni kan räkna med solidaritet och konstruktivt samarbete från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) i förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet.

(Applåder)

Bogusław Liberadzki, för S&D-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill börja med att instämma med Ingeborg Gräßle, och tacka Siim Kallas och revisionsrätten varmt för deras ständigt pågående samarbete. Tack vare det kan vi, när vi granskar statistiken, från år till år se en klar förbättring av budgetförvaltningen, rapporteringen, årsrapporterna och utvärderingarna. Vi ser också de ansträngningar som görs på dessa områden för att se till att våra budgetförfaranden är korrekta på alla sätt, och ansträngningarna att enas angående de områden som kräver förbättring. Vi ser dessutom att dessa områden förbättras undan för undan, till att börja med i förfaranden, efterhand i förvaltning, övervakning och kontroll och till slut i själva slutrapporten.

Vi är mycket bekymrade över de områden där inga markanta förbättringar har kunnat konstateras. Vítor Manuel da Silva Caldeira nämnde dessa i sitt anförande. Jag vill särskilt ta upp två av dem, som framstår som särskilt signifikanta. Det första området är fonderna för sammanhållning och regionalpolitik. Som vi ser det är det mycket viktigt att vi får svar på två frågor. För det första – kommissionen har planerat och deklarerat program för återvinning av medel som använts felaktigt, eller för att åtminstone få en förklaring till vad som hänt. Varför har inte dessa program gjort några framsteg? För det andra har vi fått förklarat att 2008 definitivt skulle bli bättre. Men 2008 blev precis som 2007, så dessa förklaringar betydde inget.

Det är en fråga vi vill ställa vid utfrågningen av kommissionsledamöterna: Var de planerade åtgärderna välplanerade och var de förklaringar som gavs riktiga och gäller de fortfarande?

Vi välkomnar alla slags förenklingar, men inte om de innebär att man måste acceptera primitiva bestämmelser. Vi välkomnar konceptet med förskottsbetalningar, eftersom det gör det lättare för mottagarländerna att använda medlen. Syftet var trots allt ganska enkelt – ge användare medel, uppnå de önskade resultaten och gör det i tid. Det verkar dock som om en del av medlen, särskilt kanske under de senaste två åren, har använts av mottagarländerna för att förbättra det aktuella resultatet på budgetsidan, men inte för genomförande i enlighet med det politikområde som det ekonomiska stödet var avsett för.

Så även om vi uppskattar att det går åt rätt håll, har vi ändå vissa reservationer på en del områden som vi ser fram emot att diskutera vid utfrågningen av kommissionsledamöterna.

Luigi de Magistris, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill välkomna och tacka revisionsrättens ordförande som vi har haft ett produktivt samarbete med under den här perioden.

Som ordförande för budgetkontrollutskottet har jag alltid hävdat att revisionsrätten spelar en grundläggande roll. Grundläggande eftersom revisionsrätten verkar inom ett mycket känsligt område, som människor i hela EU bevakar med stort intresse och kritisk blick beträffande öppenhet, korrekthet, utgifternas laglighet och förvaltningen av offentliga medel.

Det tål att upprepas här i dag att revisionsrätten alltid måste garanteras oberoende och självständighet i sitt arbete – annars blir det svårt för oss att utvärdera det ordentligt och fatta de rätta besluten. Vi uppmanar också revisionsrätten att göra det möjligt för parlamentet och budgetkontrollutskottet att arbeta så produktivt som möjligt.

Vi måste hitta en jämvikt som gör att de offentliga medlen används effektivt och resultatinriktat, eftersom dessa medel är avsatta till viktiga mål som ekonomisk utveckling och sysselsättning. Det behövs också stränga straff sådana allvarliga oriktigheter och fel som revisionsrätten uppdagat under det gångna räkenskapsåret. Samtidigt måste det göras något för att undvika onödiga formaliteter och byråkrati. Som Siim Kallas också påpekade måste parlamentet sträva efter en balans i fråga om den godtagbara risken för fel.

Vi har läst rapporten med stort intresse och den ger en hel del insikt, men det finns också många gråzoner. Vi måste försöka få bästa möjliga resultat när det gäller dessa gråzoner.

Som mina kolleger i parlamentet också nämnt gäller de största problemen struktur- och sammanhållningsfonderna. Det stämmer att revisionsrätten i sitt arbete pekar ut fel och oriktigheter i samband med dessa fonder. Men den som kan granska mer på djupet och analysera frågorna kan också se att bakom de fel som tas upp finns ännu allvarigare problem, något som påvisats i rättsprocesser i flera länder under de senaste åren. Det kan röra sig om bedrägerier, det kan röra sig om svindel. Jag syftar särskilt på ett par av de fel som upptäckts, som överträdelse av upphandlingsregler, överfaktureringsregler och så vidare. Vi måste se till att det sker förbättringar på detta område.

Kommissionen borde framhäva de medlemsstater som betar sig exemplariskt och straffa medlemsstater som inte följer reglerna. Dessutom är det mycket viktigt att Olaf använder revisionsrättens rekommendationer som utgångspunkt för att ytterligare förbättra sitt arbete, eftersom detta ligger i allas intresse. Jag tror att samarbete mellan flera olika institutioner, särskilt parlamentet, revisionsrätten och Olaf, är det enda sättet för oss att kunna slå vakt om alla EU-medborgares finansiella intressen.

Bart Staes, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Det finns verkligen mycket positivt att säga här i dag. För andra året i rad kan vi tala om ett yttrande utan reservation om räkenskaperna. Felnivån sjunker. Trafikljussystemet, där det tidigare lyste rött överallt, börjar nu mer och mer skifta till gult och framför allt till grönt. Detta är bara positivt.

En annan positiv detalj är jordbruket, som tidigare varit ett stort bekymmer. I flera år har vi betraktat det integrerade administrations- och kontrollsystemet för förvaltningen av jordbruksutgifterna som ett bra system. Vi har sett hur medlemsstater som Grekland inte kunnat delta. Det är uppenbart att allt nu går åt rätt håll.

Samtidigt finns det källor till oro. Detta är bland annat områdena sammanhållning, forskning och utveckling, energi, transport samt hela verksamhetsområdet bistånd till tredjeland, utvecklingssamarbete och utvidgning. Jag menar därför att vi måste försöka välja ut ett antal frågor inför den ansvarsfrihet vi diskuterar i dag. Sammanhållningen är en sådan fråga. Jag vill påminna parlamentet om kommentaren i punkt 6.17 att så mycket som 11 procent av utgifterna för strukturfonderna, Europeiska regionala utvecklingsfonden och Europeiska socialfonden faktiskt inte borde ha betalats ut. Vi måste ställa många frågor till kommissionsledamöterna om detta och granska exakt hur läget är.

Sedan har vi bistånd till tredjeland, utvecklingssamarbete och utvidgning – hela paketet av medel som vi kanaliserar via Förenta nationerna. Än en gång läser jag i årsrapporten att revisionsrätten – liksom andra organisationer – helt eller delvis har nekats tillgång till FN:s revisionsrapporter, vilket innebär att stora delar av de EU-medel som kanaliseras via organisationen faktiskt inte kan kontrolleras ordentligt.

En tredje fråga som måste tas upp är hela systemet med samförvaltning. Som huvudföredraganden har påpekat används 80 procent av EU:s medel inom ramen för samförvaltning mellan medlemsstaterna och kommissionen. Vi måste nu än en gång utöva påtryckningar på medlemsstaternas finansministrar. De ska ta sitt ansvar och utfärda en deklaration om att de har gjort sitt jobb ordentligt, att deras förvaltningar har använt medlen på ett korrekt sätt och att detta har kontrollerats.

Själv ansvarar jag för de egna medlen i budgetkontrollutskottet. Hela mervärdesskattefrågan oroar mig fortfarande. Vi har publicerat flera betänkanden i frågan, bland annat under förra parlamentets mandatperiod. Enligt vissa uppskattningar uppgår momsbedrägerierna i hela EU till mellan 80 och 100 miljarder euro. Revisionsrätten har också gjort flera påpekanden om saken. Därför vill jag trycka extra på denna fråga i förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet.

Jag vill avsluta med några ord om beviljandet av ansvarsfrihet för de övriga institutionerna. Själv är jag föredragande för beviljandet av ansvarsfrihet för parlamentet. En av nyckelfrågorna i detta sammanhang borde vara förfarandena för offentlig upphandling, där problemen är uppenbara. Rådet, slutligen, beviljades ansvarsfrihet tidigare i veckan. Även denna rapport från revisionsrätten tar upp en del mycket negativa punkter som gäller rådet. Jag anser att vi fortlöpande måste utöva press på rådet för att få tillgång till dess bokföring så att parlamentet får möjlighet att kontrollera detta slags ... *(talaren vände sig bort från mikrofonen)* också.

Ryszard Czarnecki, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Dagens debatt är en av de viktigaste debatterna i Europaparlamentet, eftersom våra väljare, skattebetalare och medborgare i EU:s medlemsstater är mycket intresserade av att EU-institutionerna, och särskilt kommissionen, ska vara öppna för insyn. Å ena sidan är detta ett argument för EU-skeptikerna, å andra sidan vet vi att det under de senaste åren förekommit många oegentligheter på detta område. Jag vill påminna er om situationen vid årsskiftet 1999/2000, då revisionsrätten kom med förödande kritik mot kommissionen, en kritik som då var fullt berättigad. I dag ser vi tydliga framsteg inom detta område, men debatten är ändå viktig. Om vi vill ge Europeiska unionen och dess institutioner större auktoritet är nämligen principerna om öppenhet och insyn oerhört relevanta. Om denna auktoritet i förra veckan försvagades på grund av hur Europeiska unionens högsta ledare valdes ut, kan den stärkas genom debatter som denna just i dag.

Det vore dock med största säkerhet en god sak om revisionsrättens ordförande kunde förklara en sak lite närmare. Vítor Manuel da Silva Caldeira talade om sex länder som lämnat sin information på fel sätt och nämnde i sammanhanget två stora länder, Polen och Storbritannien. Det är rimligt att vi vill ha mer information om dessa oegentligheter.

Jag vill understryka att förskottsbetalningar är en mycket positiv utveckling, men det medför också vissa nackdelar eftersom regeringarna i praktiken ofta använder dessa pengar i sina valkampanjer.

Søren Bo Søndergaard, för GUE/NGL-gruppen. – (DA) Herr talman! Först vill jag bara säga hur nöjd jag är med att det verkar ha gått framåt när det gäller oriktiga betalningar ur EU:s budget. Det är ju en god sak. Men samtidigt har det också konstaterats att det finns stora problem på sammanhållningsområdet – och det är det näst största verksamhetsområdet i budgeten, som under 2008 uppgick till 36,6 miljarder euro. Det är ett enormt problem för EU:s vanliga skattebetalare att minst 11 procent av det sammanlagda godkända

beloppet inte borde ha betalats ut. Det är ett jätteproblem. Hur ska vi kunna förklara att det år efter år – och det rör sig faktiskt om år efter år på detta område – betalas ut miljarder kronor i strid mot reglerna och kanske till och med på ett direkt bedrägligt sätt?

Revisionsrätten koncentrerar sig i sina rekommendationer på förbättrade kontrollmekanismer och förenkling av reglerna, och det är bra. Frågan är dock om detta enorma svinn verkligen kan minskas enbart genom kontroll och förenkling av reglerna, eller om det rör sig om grundläggande strukturfel. Vår grupp tror på solidaritet. Vi stöder omfördelning av pengar från de rikaste till de fattigaste regionerna och länderna både inom och utanför EU, men när man läser rapporten ställer man sig frågan om EU verkligen har hittat rätt sätt att göra det på. Är det effektivt att alla länder betalar in till ett system som sedan delar ut subventioner till de mest avlägsna delarna i de enskilda länderna, inklusive det faktum att dessa betalas av de allra rikaste? Alla vet ju att ju längre en distributionskedja är, desto större är risken för svinn på vägen. Vi behöver därför en grundlig diskussion om hela frågan om penningströmmarna i EU.

Marta Andreassen, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag är ledsen att behöva säga emot, men som erfaren revisor kan jag inte dela mina kollegers optimism kring revisorernas yttrande.

Revisionsrättens årsrapport om budgetgenomförandet 2008 visar inte på någon betydande förbättring. Tio år efter Santer-kommissionens avgång och efter många reformlöften är EU:s medel fortfarande utom all kontroll. Revisorerna hävdar att räkenskaperna är rättvisande, men inte att de är sanna, och det är ju svårt att hävda att de är sanna om man fortsätter med att uttrycka sina farhågor beträffande den finansiella informationens kvalitet.

Rapporten visar att kommissionen, tio år efter det att den administrativa reformen inletts, fortfarande inte använder sig av ett integrerat bokföringssystem, och att direktoraten lägger in transaktioner i sina lokala system som i vissa fall inte ens har godkänts av kommissionens chefsrevisor. När det gäller EU-transaktionernas laglighet och korrekthet har revisorerna dessutom bara godkänt 9 procent av 2008 års utgifter, en siffra som liknar tidigare års. De uttalar sig med avvikande mening om 43 procent av budgeten, den del som handlar om sammanhållningsfonder, forskning, energi och transport samt bistånd till tredjeland, utvecklingssamarbete och utvidgning. Om de återstående 48 procenten yttrar sig revisionsrätten med reservation.

En sådan här rapport skulle kräva revisorskollegiets avgång från vilket företag som helst, med påföljande likvidation, men här är det ingen som är bekymrad. Revisorerna har till och med identifierat ett belopp på 1,5 miljarder euro, som, med revisionsrättens egna ord, aldrig borde ha betalats ut.

Det första argumentet ni får höra mot detta är att revisorerna inte kallar det för bedrägerier, utan bara fel. De menar att bedrägeri kräver brottsligt uppsåt, att vi måste kunna bevisa detta och att det då måste polisanmälas.

Det andra argumentet är att reglerna är för komplicerade. Detta har de påstått i flera år, men reglerna har inte ändrats. Ska vi då skylla på kommissionen för att den behåller komplicerade regler som leder till fel?

Det tredje argumentet är att det är medlemsstaterna som bär skulden för felen. Tja, i fördragen anges det tydligt att Europeiska kommissionen ansvarar för förvaltningen av EU:s medel, och det är i själva verket det enda organet som har befogenhet att stoppa betalningar när den inte kan få tillräckliga försäkringar om att medlen används på rätt sätt.

Faktum är att dessa fel innebär att skattebetalarnas pengar har missbrukats. Men ärligt talat är det ingen som bryr sig. Det är ju bara skattebetalarnas pengar. Det är ju bara pengarna från dem som nu kämpar för att betala sina lån och försörja sina barn. Men det är inte nog med det. Utöver de betalningar på 116 miljarder euro under 2008 som har granskats av revisionsrätten har ytterligare 40 miljarder euro försvunnit ur Europeiska unionens kassakistor. Trettiofem procent av budgeten göms nu i ett konto i balansräkningen under rubriken "Förfinansiering". Revisorerna kan inte säga något till EU:s skattebetalare om hur dessa pengar har använts.

Dessa extra förskottsbetalningar har gjorts just inom de områden där revisionsrätten hittat de flesta felen. Hur länge ska parlamentet tillåta detta missbruk av skattebetalarnas pengar?

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Herr talman! Jag vill på det nederländska frihetspartiets, Partij voor de Vrijheids, vägnar tacka revisionsrättens ordförande för institutionens årsrapport för 2008.

När allt kommer omkring har rapporten gjort oss medvetna om att omkring 11 procent av medlen för sammanhållningsfonden 2008 aldrig borde ha betalats ut. Det motsvarar 4 miljarder euro som har sopats

under mattan. Rådet, kommissionen och – med några få undantag – parlamentet också för den delen, vill helst hålla tyst om detta. Mitt parti finner detta motbjudande.

Jag vill veta vad kommissionen tänker göra åt det. Hur tänker den se till att få tillbaka dessa 4 miljarder euro? Tänker kommissionen t.ex. uppmana de länder som aldrig borde ha gjort av med pengarna att betala tillbaka dem? Om inte, varför inte?

Jag vill också fråga revisionsrätten om den kommer att slå vakt om öppenheten i fråga om kommissionens transaktioner och även granska de deklarationer som utfärdas av kommissionens ledamöter? Om så är fallet, kan revisionsrätten skicka dessa deklarationer till parlamentet, eller om inte, varför inte? Jag vill gärna höra revisionsrättens svar på detta.

Jan Olbrycht (PPE). – (PL) Herr talman! Debatten om beviljandet av ansvarsfrihet blir intressantare för varje år, efterhand som parlamentets ledamöter går djupare in på varje detalj. I denna debatt är det viktigt att dels fastställa fakta, dels förklara orsaken till dessa fakta och dels dra slutsatser.

När det gäller att fastställa fakta är det mycket intressant för oss parlamentsledamöter att notera vilka metoder revisionsrätten har använt. Än mer intressant är att Europeiska kommissionen i resultatavsnittet inte håller med om revisionsrättens diagnos. Vi skulle vilja att dessa meningsskiljaktigheter mellan kommissionen och revisionsrätten klagörs under debatten. Det är också mycket viktigt att avgöra om det handlar om misstag, om oriktigheter eller om det rör sig om brott. Att bunta ihop allting gör bilden oklar och förvirrar diskussionen om huruvida det som behöver göras är att rätta till misstag eller om det är att kontakta polisen.

När det gäller att förklara orsaken till fakta vill jag påpeka att det dokument vi har framför oss visar att det finns mycket allvarliga oriktigheter i systemet för offentlig upphandling. Här är problemet inte bara en fråga om finansiella transaktioner, utan det handlar också om att förklara och förenkla reglerna kring den offentliga upphandlingen.

Den sista frågan rör slutsatserna. Det finns många olika slutsatser att dra. Det rör sig om slutsatser om kontrollmetoderna, om ansvarstagade, men också om den framtida politiken. Dessa är de lättaste. Man kan mycket lätt dra slutsatsen att eftersom pengarna används felaktigt, och vi fortfarande är tveksamma om detta område, så är det helt enkelt bäst att minska utgifterna inom detta politikområde. Men vi bör vara mycket försiktiga med sådana slutsatser, eftersom finansiell övervakning är en sak, övervakning av politisk effektivitet en annan och beslut om EU:s framtida inriktning ytterligare en annan sak.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Herr talman! Låt mig först särskilt tacka Vítor Manuel da Silva Caldeira för presentationen av revisionsrättens rapport, som gått från att varit en startsignal för skandaler och EU-fientliga upprop till att bli ett verkligt konstruktivt dokument, med tydligt motiverande budskap om förbättringsmöjligheter både inom EU-institutionerna och i medlemsstaterna, och med förslag om vilka instrument som behövs för dessa förbättringar.

Allt detta har skett utan att revisionsrätten förlorat något av sin stringens och professionalism. Revisionsrätten har för övrigt varit först med att tillämpa alla de principer som räknades upp av Caldeira. Jag råkar ha varit ledamot i budgetkontrollutskottet under en viktig tid, och jag tackar er för de förändringar ni gjort, de är till stor hjälp för oss.

Jag vill naturligtvis också tacka Siim Kallas, som så klokt lyssnat till Europaparlamentets krav som framfördes i budgetkontrollutskottet, en uppgift som inte var helt lätt. Systemet för förvaltningskontroll blir allt bättre, och vi kan bara hoppas att det kommer att utökas och fördjupas.

Jag instämmer i det som sades för inte så länge sedan, att detta är den bästa revisionsförklaringen någonsin, men trots att det är en framgångshistoria för de tre närvarande institutionerna, revisionsrätten, kommissionen och parlamentet, har vi fortfarande långt kvar.

Vi oroar oss till exempel fortfarande över rapportens uppenbara motsägelser mellan revisionsrätten och kommissionen på det viktiga området budgetstöd och anpassning till de nationella reformplanerna.

En annan oroväckande sak i år är kontrollen av den tredje pelaren i Europeiska utvecklingsfonden, den gemensamma förvaltningen med organisationer. Mina kolleger från Förenta nationerna, Afrikanska unionen och andra organisationer har redan talat om detta. Det motsvarar mellan 6 och 7 procent av EUF och naturligtvis måste effektiva metoder användas eller utarbetas för att få slut på denna oacceptabla brist på insyn och öppenhet.

Vad personalfrågan beträffar är omsättningen alldeles för hög och det finns för mycket tillfällig personal, vilket har en negativ inverkan på den kontinuitet som är så viktig för denna typ av program. Det brister också i systematiseringen av de kontroller som kommer från delegationerna. Dessutom finns det, som revisionsrätten påpekar, betydande fel och många icke kvantifierbara fel, något som måste förbättras.

Det är dock uppmuntrande att kommissionen och revisionsrätten nu har valt att tillsammans försöka hitta en acceptabel felmarginal, vilket vi tror är den rätta vägen att gå.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, revisionsrättens ordförande! Jag kan se både bra och dåliga saker i framläggandet av revisionsrättens årsrapport om EU-budgeten. För det första vill jag tacka revisionsrätten för en tydligare, mer rättfram och mer politisk rapport, som är lättare för oss att förstå.

En av de bra delarna är budgetförvaltningen som helhet. Tvärt emot tidigare år har denna förbättrats. Det är i första hand resultatet av en bättre förvaltning av medlen inom verksamhetsområdet jordbruk och naturresurser, som har varit vår största huvudvärk under de senaste åren.

För första gången uttalar sig inte revisionsrätten med avvikande mening och det är goda nyheter. I rapporten understryks att i de fall EU självt kontrollerar och administrerar medlen är budgetförvaltningen korrekt. Om den sedan är effektiv är en annan sak. Jag vill i detta sammanhang gratulera Siim Kallas. Det är er förtjänst och under er mandattid som denna märkbara förbättring har skett. Gratulerar!

Nu är det dock framför allt medlemsstaternas ansvar att förbättra sina kontrollsystem. Om det fortfarande finns anledning att kritisera budgetförvaltningen i EU är det inte på EU-nivå – som vi just konstaterat – utan på medlemsstatsnivå. Det är där problemet ligger. Sammanhållningspolitiken, t.ex., som genomförs av medlemsstaterna och som får omkring en tredjedel av medlen, är det största problemområdet. Ni säger att 11 procent är oriktiga utgifter och vår grupplösa ledamot säger att det rör sig om 4 miljarder euro. Det stämmer inte. Det rör sig dock om över 2,5 miljarder euro, som ni särskilt påpekar är skattebetalarnas pengar och som inte borde ha betalats ut. Detta måste sägas tydligt och vi måste införa kontroller.

Följaktligen måste kommissionen fortsätta att utöva påtryckningar på medlemsstaterna och vi kommer att fortsätta att ge er vårt stöd i detta. De skyldiga ska namnges och hängas ut. De slösaktiga medlemsstaterna, för det finns fortfarande sådana, får skämmas offentligt och situationen måste beskrivas tydligt och klart.

Ni drar den övergripande slutsatsen att reglerna måste förenklas. Det skulle vi vilja hålla med om och dessutom har vi en begäran till. Vi måste fokusera inte bara på regelmässighet utan även på effektivitet, för att garantera att skattebetalarnas pengar används på rätt sätt.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill ta upp kapitel 7 i revisionsrättens rapport, det som handlar om forskning, energi och transport.

Inledningsvis vill jag tacka revisionsrätten för dess genomgripande arbete. Det framgår dock tydligt av detta kapitel att revisionsrätten inte kan ge något gott betyg på detta verksamhetsområde i sin rapport. Utgifterna för området uppgår till över 9 miljarder euro. Enligt revisionsrättens bedömning ligger felnivån på mellan 2 och 5 procent. Det innebär med andra ord, med den beräkningen, att mellan 180 och 450 miljoner euro har använts felaktigt. Revisionsrättens slutsats är att detta är "delvis ändamålsenligt" och översatt till skolbetyg ser jag detta som knappt godkänt, på sin höjd. Jag tycker det är märkligt att kommissionen inte finner det nödvändigt att kommentera detta. Kommissionens tystnad framstår som mycket talande.

I sina rekommendationer säger revisionsrätten att kommissionen bör fortsätta med att förenkla finansieringsbestämmelserna. Jag håller med. Det ansvariga utskottet har diskuterat enligt samma linjer. Däremot håller jag inte med när kommissionen i sitt svar till revisionsrättens kommentar helt förvrider denna rekommendation. Revisionsrätten säger att målet att ytterligare förenkla finansieringsbestämmelserna måste kombineras med målet att ha ett kostnadseffektivt kontrollsystem som är tillräckligt för att ge rimlig säkerhet om att utgifterna är korrekta. Kommissionen däremot säger att man vill ha kostnadseffektiva kontroller och föreslå acceptabla felnivåer, som ska tas med i beräkningen från början. Det är inte ett rimligt sätt att hantera skattebetalarnas pengar. Kommissionen bör tänka över vad det är man har sagt och parlamentet bör ge sitt stöd till revisionsrättens kritiska arbete.

Kay Swinburne (ECR). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar revisionsrättens rapport och att vi för första gången fått en uppsättning EU-räkenskaper utan avvikande uttalanden, särskilt efter alla år som vi fått bakläxa i denna viktiga process och ett uppdrag som för ett privat företag skulle inneburit överträdelser av en rad EU-direktiv.

Jag skulle dock vilja fokusera på det område där svagheter fortsätter att vara betydande, nämligen struktur- och sammanhållningsfonderna. Kommissionen kanske tycker att det är ett framsteg att bara 11 procent av den största delen av budgeten – utgifter för sammanhållning – är behäftade med fel. Jag menar att det är chockerande att man kunnat fastslå att nästan 5 miljarder av en budget på 46 miljarder euro aldrig borde ha ersatts, som revisionsrätten beskriver det.

Jag måste säga att min region Wales, som redan har fått strukturfondsmedel från denna pott på 46 miljarder euro, gladeligen kunde ha gjort av med och redovisat dessa extra 5 miljarder. Wales har inte behövt återlämna några medel på grund av felanvändning, trots att Storbritannien som helhet inte har klarat sig undan med friskintyg.

Felen tycks ligga hos de genomförande institutionerna, och jag ber därför parlamentet och kommissionen uppmana de enskilda medlemsstaterna att lämna in en ordentlig redovisning av de medel de mottagit. I Wales är det regeringen som genom olika institutioner förvaltar EU:s struktur- och sammanhållningsfonder. Det borde därför inte bli alltför dyrt att genomföra en formell revision.

För närvarande är det dock projekt som finansierades av EU för omkring sju år sedan som först nu genomgår en finansiell revision hos revisionsrätten. Jag är inte säker på vad detta ska åstadkomma. Det som behövs är en årlig, samtidig godkännadeprocess där man kan fastställa fel och se till att de högsta normerna följs.

När det handlar om skattebetalarnas pengar, och så är fallet i hela EU när det gäller den regionalpolitiska budgeten, kan redovisningsnormerna aldrig bli för höga.

Cornelis de Jong (GUE/NGL). – (NL) Jag vill säga ett par saker om Europeiska kommissionens utgiftsanslag inom ramen för yttre förbindelser. Enligt revisionsrätten förekom fler oriktigheter på detta område 2008 än 2007, och dessa oriktigheter förekom på alla områden inom yttre förbindelser.

Det är chockerande att det förekommer många oriktigheter inom upphandling när det gäller projekt. Kommissionen håller ett vakande öga på upphandlingsförfarandena i medlemsstaterna, vilket har fått till följd att våra företrädare inom kommuner och provinser desperat har bitt mig om hjälp regelbundet i fråga om komplicerade och dunkla förfaranden.

Rädslan är stor för att göra något som är felaktigt i kommissionens ögon. Men vem är kommissionen att övervaka de lokala myndigheterna om man själv gör fel gång efter annan vid upphandlingar som rör de egna projekten? Vad anser kommissionsledamoten om detta?

Kommissionen framställer gärna sig själv som den 28:e givaren. Jag undrar hur effektivt det är, och jag tycker att det är beklagligt i sig att revisionsrättens i övrigt utmärkta rapport inte omfattar detaljerad information om effektivitet, och att detta ämne bara tas upp i förbigående i enskilda rapporter. Skulle information om politikens effektivitet kunna inbegripas i framtiden?

Jag läste exempelvis i rapporten att kontrollen av efterlevnad av betalningsvillkor i samband med budgetstöd är bristfällig. Kommissionen har med andra ord gett länder en säck med pengar utan att genomföra tillräckliga kontroller. Vilka villkor ställer kommissionen förresten? Och i vilken utsträckning utvärderar man om budgetstödet faktiskt bidrar till ländernas utveckling? Jag hittar faktiskt ingenting om detta i rapporten och det kan inte heller finnas något med tanke på tillvägagångssättet.

Mer allmänt så undrar jag verkligen, när jag läser om hur vårdslöst kommissionen använder de medel som man tilldelats, om det kanske skulle vara bättre att överlåta utvecklingsutgifterna på medlemsstaterna själva. Det är tydligt att kommissionen inte har fäst särskilt stor uppmärksamhet vid revisionsrättens rekommendationer, och därför vill jag fråga revisionsrättens ordförande om det inte är nedslående att år efter år upptäcka att kommissionen har misslyckats med att se om sitt hus i detta avseende.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) När det gäller budgetåret 2008 har Europeiska revisionsrätten funnit många oegentligheter beträffande strukturfonderna, den regionala utvecklingen och forskningsprogrammet. Detta beror på att bestämmelserna för beviljande av stöd är för många och för komplicerade.

Europeiska revisionsrätten understryker med rätta vikten av att förenkla dessa bestämmelser. I oktober lade myndigheter från fyra medlemsstater fram ett yttrande för Europeiska kommissionens ordförande om att minska den belastning som gemenskapsbestämmelserna utgör. De rekommenderade ett inrättande av en extern, oberoende kommission för att minska den belastning som bestämmelserna på gemenskapsnivå utgör. Detta är ett steg i rätt riktning när det gäller strategin för bättre lagstiftning. Hur ställer sig Europeiska kommissionen till detta?

Bemödandena för att förbättra den ekonomiska förvaltningen får emellertid inte begränsas till att förenkla bestämmelser. Det krävs också en förbättrad övervakning och kontroll. Europeiska kommissionen och medlemsstaterna måste utarbeta en handlingsplan i detta syfte. Nationella förvaltningsförklaringar till att börja med, som sedan måste leda till en positiv revisionsförklaring av Europa. Anser Europeiska revisionsrätten att en sådan handlingsplan skulle vara ett användbart instrument för att förbättra den ekonomiska förvaltningen? En sådan handlingsplan skulle enligt min uppfattning bidra till att ge den ekonomiska förvaltningen den politiska prioritering som den är i så stort behov av. Målet är trots allt att se till att EU:s utgifter hamnar på rätt plats vid rätt tidpunkt.

Philip Claeys (NI). – (NL) Europeiska revisionsrättens senaste årsrapport ger återigen en förvirrande insyn i det sätt som Europeiska unionen hanterar europeiska skattebetalares pengar. Revisionsrätten har utifrån trovärdiga stickprov konstaterat att uppskattningsvis 11 procent av det totala beloppet på 36,6 miljarder euro inom ramen för sammanhållningsfonden inte ska ha betalats ut under perioden 2000–2006. Detta innebär att subventioner på över 4 miljarder euro har tillhandahållits felaktigt.

Revisionsrätten framhåller också, med avseende på situationen i Belgien, att en stor andel av de medel som använts i Vallonien – i synnerhet i Hainaut – har använts felaktigt. Detta bekräftar faktiskt det som en av våra kolleger i parlamentet sade här i kammaren några månader före det senaste valet till Europaparlamentet, nämligen att gemenskapssubventionerna inte gett önskat resultat i Vallonien, i synnerhet inte i jämförelse med andra europeiska regioner, och att inte bara Vallonien utan också Europeiska unionen var ansvarig för att ha godkänt dessa projekt i slutändan.

För närvarande är de flesta finansiella överföringarna mycket indirekta och passerar många mellanstationer. Hanteringen av dem måste prioriteras, och samtidigt måste naturligtvis de befintliga kontrollmekanismerna förbättras.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman, herr ordförande för revisionsrätten, herr vice kommissionsordförande! Jag vill tacka ordförande Vítor Manuel da Silva Caldeira för denna rapport av mycket hög kvalitet. Vi välkomnar den.

När det gäller årsbokslutet har revisionsrätten, liksom förra året, avgivit en oreserverat positiv revisionsförklaring. Jag vill gratulera räkenskapsföraren, Philippe Taverne, och hans föregångare, Brian Gray, och upprepa att jag inte förstår det negativa egna kapital på 47 miljarder euro som huvudsakligen beror på att vi inte redovisar de fordringar vi har på medlemsstater till följd av deras åtaganden i fråga om tjänstepensioner. Jag vill påminna er om att det totala beloppet uppgick till 38 miljarder euro den 31 december 2008, vilket är en ökning med 4 miljarder euro per år.

Vad gäller de underliggande transaktionerna vill jag be ordförande Caldeira att klargöra för parlamentet om revisionsrätten avger en positiv eller negativ revisionsförklaring. Revisionsrättens yttrande är indelat i fem punkter som listar yttranden efter politisk grupp, och jag har svårt att skilja detta från den revisionsförklaring som tillhandahålls i artikel 248 i fördraget, där det också anges att revisionsrätten kan göra särskilda bedömningar av varje verksamhetsområde i Europeiska unionen.

Vad gäller innehållet är iakttagelserna positiva, med undantag för utgifterna för sammanhållning. Det förekommer för många oegentligheter när det gäller utgifterna för sammanhållning. Jag vill också fråga er om ni anser att antalet prov – exempelvis 49 för Europeiska socialfonden, av tusentals transaktioner – är tillräckligt för att kunna fastställa ett yttrande. Det huvudsakliga problemet står emellertid fortfarande att finna på området för gemensam förvaltning med medlemsstater, och i att alltför många oegentligheter beror på den invecklade förvaltningen av EU:s finanser.

Avslutningsvis vill jag säga några ord om gemensam förvaltning och om revisionskedjan och upprepa mitt förslag att göra de nationella revisionsrätterna mer delaktiga i processen, eftersom vi enligt rådets beslut aldrig kommer att få nationella förklaringar från regeringarna. Enligt artikel 287.3 i Lissabonfördraget har ordförande Caldeira befogenhet att ha kontakt med de nationella revisionsrätterna. Jag skulle vilja upprepa detta förslag.

Jens Geier (S&D). – (DE) Herr talman, herr Kallas, herr Caldeira, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka er, herr Caldeira, för er inledning, och jag vill också tacka er och revisionsrättens ledamöter för er rapport. Parlamentet kommer under de kommande månaderna att studera informationen i rapporten noggrant och agera enligt denna. Det glädde mig att den tidigare oacceptabla felfrekvensen för den gemensamma jordbrukspolitiken har sjunkit. Efter att ha läst revisionsrättens rapport har jag intrycket av att en medlemsstat, nämligen Rumänien, är ansvarig för majoriteten av de kvarstående oegentligheterna.

Det verkar som om vi i framtiden måste lägga större betoning på att utbilda personal och införa kontrollsystem korrekt i de nya medlemsstaterna. Detta bör om möjligt ske före anslutningen.

De europeiska strukturfonderna utgör, som många av mina kolleger redan har nämnt, också en anledning till oro. Det stämmer att antalet oegentliga utbetalningar har sjunkit jämfört med förra året, men det är fortfarande oerhört problematiskt att se till att biståndsfinansieringen hanteras utan att det förekommer oegentligheter. Jag vill säga till de euroskeptiska delarna av parlamentet att vi talar om 11 procent av de sammanlagda utbetalningarna och inte 11 procent av budgeten. Det rör sig om 2,7 miljarder euro och inte 5 miljarder euro. Jag medger att det fortfarande är 2,7 miljarder för mycket, men vi måste ange korrekta siffror för ärlighetens skull.

Dessa oegentligheter rör huvudsakligen oskäligt höga avgifter och oegentlig användning av medel. Om t.ex. pengar i Europeiska socialfonden (ESF) används för att betala lön till en offentlig förvaltare eller om pengar i Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) används för att köpa bebyggbar mark så har de berörda personerna uppenbarligen inte fått tillräcklig information om hur en korrekt biståndsfinansiering går till, eller så äger medlemsstaterna inte viljan eller förmågan att administrera korrekt, eller så är det kanske fråga om en kombination av dessa orsaker.

När vi ser över ansökningsförfarandet måste vi fastställa tydliga, öppna bestämmelser som är mer lättbegripliga. Medlemsstaterna måste se till att ansökningarna granskas noggrannare på nationell nivå.

Naturligtvis får varken slöseri eller oegentligheter över huvud taget förekomma i samband med de europeiska skattebetalarnas pengar. Om man tar en opartisk titt på EU och på denna rapport från Europeiska revisionsrätten ser man emellertid att det inte finns mycket att klaga på. Rapporten innehåller ett antal utgångspunkter för vårt arbete, som består av att göra EU lite bättre och effektivare varje dag. På denna grund kommer vi att genomföra ansvarsfrihetsförfarandet för Europeiska kommissionen.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Jag vill tacka revisionsrätten för dess mycket tydliga årsrapport och uttrycka mitt särskilda tack till kommissionsledamot Siim Kallas för hans ansträngningar under de senaste åren. Enligt min uppfattning kan han med rätta göra anspråk på många framsteg under denna tidsperiod.

Jag vill belysa tre aspekter av denna årsrapport. Den första är att de största problemen fortfarande ligger hos medlemsstaterna. Många av mina kolleger i Europaparlamentet har redan gett exempel på regionalpolitik som jag bara kan understryka. Jag vill därför ställa följande fråga till kommissionen beträffande de nationella förklaringar som finns i vissa medlemsstater: skulle ni kanske kunna lägga fram ett särskilt förslag om att göra dessa förklaringar obligatoriska för alla medlemsstater i Europeiska unionen?

Den andra aspekt som jag vill betona är de europeiska bestämmelsernas omfattning och komplexitet, ytterligare en fråga som många av mina kolleger redan har tagit upp. Kan vi kanske inleda en grundläggande debatt om det sätt som vi vill använda gemenskapsmedlen och de bestämmelser som ligger till grund för detta? I nuläget grundas detta i alltför hög grad på misstro och i alltför låg grad på förtroende och det ger när allt kommer omkring bara upphov till fler oegentligheter.

Den sista aspekten är jordbruket. Det är naturligtvis utmärkt att hela jordbrukssektorn för första gången har fått grönt ljus, men vi bör inte vara alltför belåtna med oss själva. Det största problemet finns på området för landsbygdsutveckling, och nu hoppas jag att det kommer att ske en stor expansion på just detta politiska område under de kommande åren. Det är inte heller bara lagenligheten utan också effektiviteten som är viktig, eftersom vi, med avseende på jordbruksstödet, fortfarande ligger efter när det gäller uppfyllandet av våra miljömässiga mål och naturmål.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Herr talman! EU:s finansiering orsakar stor oro bland mina väljare och bland människor i Storbritannien. Storbritannien är trots allt den andra största nettobidragsgivaren till EU-budgeten, och de andra medlemsstaterna gör gott i att komma ihåg att en stor del av de pengar som de debatterar om kommer från de brittiska skattebetalarnas fickor.

Om det finns en fråga som sår split mellan det brittiska folket och Bryssel så är det uppfattningen att dessa pengar hanteras lättsinnigt inom EU. Samma sak gäller i andra länder. Detta är inte bara en debatt om räkenskaper, utan en grundläggande förtroendekollaps mellan de institutioner som företräds här och de medborgare hemma som vi företräder.

Vi måste uppmärksamma detta revisionsutlåtande. Ja, det ser bättre ut än tidigare år, men precis som en affärsman tänker sig för två gånger innan denne gör affärer med ett företag som på något sätt gör ett uttalande

med reservation så kommer våra medborgare så länge som det finns förbehåll tänka sig för två gånger när det gäller deras förbindelse med EU.

Vi kan inte låtsas som om det är revisorernas fel. Revisorer använder inte pengar: det gör kanslier och regeringar, både här och i våra hemländer. Vi måste få ordning på dem.

Men det räcker inte ens med ett godkänt revisionsutlåtande. Ända sedan jag var 18 år har banken skickat ett kontoutdrag till mig en gång i månaden. Siffrorna stämmer. Revisionsutlåtandet skulle vara godkänt. Men jag vet att jag inte alltid har använt mina pengar på ett förnuftigt sätt.

Om vi ska förtjäna ens en smula respekt från våra skattebetalare så måste vi, i dessa i fråga om ekonomi förfärliga tider, hantera deras pengar med respekt. Mitt budskap till politiker både i våra hemländer över hela Europa och i denna onödiga, dyra andra kammare i Strasbourg är att vi måste sluta slösa med skattebetalarnas pengar.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Vi behöver en revolution inom demokratin! Välkomna till Lissabonfördragets nya värld. Den innebär en möjlighet för er. Under 11 år har jag följt era rapporter här i kammaren, och dessförinnan som journalist, och i slutändan är de väldigt lika. Nu har ni emellertid chansen att se framåt. Ta vara på den yrkesmässiga kompetens som finns i Europaparlamentet – vi har inte samlats av en slump här i dag; jag ser Søren Bo Søndergaard, Jorgo Chatzimarkakis, Bart Staes och, på vår sida, min medkämpe Martin Ehrenhauser – och omstrukturera revisionsrättens arbete. Ta en titt på vad som fungerar på andra håll, t.ex. i Tyskland, där det går att utvärdera utgifternas kostnadseffektivitet och betydelse, och i Österrike, och utveckla ett koncept, kanske som en del av ett initiativbetänkande från parlamentet, där det beskrivs på vilket sätt saker som ni gör kan göras mycket bättre, så att ni verkligen kan uppfylla era åtaganden.

Tamás Deutsch (PPE). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Enligt min uppfattning är vi parlamentsledamöter skyldiga alla skattebetalande invånare i EU att noggrant övervaka att deras skattepengar används på ett lämpligt, motiverat och lagenligt sätt i EU. Detta är vi skyldiga alla skattebetalande invånare i EU, oavsett nationalitet.

Jag anser att Europeiska revisionsrätten gjorde ett noggrant, professionellt jobb när de utarbetade årsrapporten för 2008. Jag vill därför tacka ordförande Vítor Manuel da Silva Caldeira och alla ledamöter av revisionsrätten. Enligt min uppfattning har också ett ändamålsenligt tekniskt samarbete utvecklats mellan Europeiska revisionsrätten och budgetkontrollutskottet i Europaparlamentet, vilket garanterar att parlamentet kan utföra sitt övervakningsuppdrag korrekt. Jag vill också berömma kommissionsledamot Siim Kallas för den avgjorda förbättring som skett under de senaste åren när det gäller Europeiska kommissionens ekonomiska förvaltning.

Samtidigt instämmer jag med mina kolleger som säger att revisionsrättens rapport inte bara innehåller positiva punkter, utan också fullkomligt förfärliga och alarmerande punkter. Till de punkter som vi absolut måste nämna hör det faktum att revisionsrätten var tvungen att förkunna att felfrekvensen för användningen av sammanhållningsfonderna var 11 procent. För att kunna rätta till oegentligheterna måste vi enligt min uppfattning absolut fastställa vem som varit ansvarig för vilka försummelser, när och var, så att vi ser till att avhjälpa dessa oegentligheter inför nästa gång.

Edit Herczog (S&D). – (EN) Herr talman! När jag möter mina väljare beskriver jag ofta denna institution som en dator, där medlemsstaterna utgör hårdvaran, kommissionen utgör mjukvaran, parlamentet förmodligen utgör tangentbordet, där man interagerar, och revisionsrättens kontroll i den meningen utan tvekan utgör kontrollpanelen på datorn. Man köper aldrig en dator utifrån kontrollpanelen, men ingen dator fungerar särskilt länge utan att innehålla ett ordentligt system för kontrollpanelen.

Jag vill gratulera revisionsrätten till att man är en passande kontrollpanel för denna institution och att man, varje år, förbättrar sitt eget arbete samtidigt som man påminner oss om att göra våra hemuppgifter när det gäller förbättring.

Det jag har lärt mig av revisionsrättens rapporter efter att ha varit parlamentsledamot i sex år är att vi ofta gör misstag och att vi bör försöka påminna våra kolleger i medlemsstaterna om vad de måste göra. För mig är det viktigaste budskapet dock att vi, när Lissabonfördraget träder i kraft, måste minska komplexiteten, tillhandahålla bättre villkor för utgifterna på lokal nivå och betala ut pengar i tid till dem som ansöker om dem, vare sig det rör sig om små och medelstora företag, forskare eller jordbrukare.

Budskapet till oss är att vi måste förbättra kunskaperna på lokal nivå. Vi måste minska komplexiteten på EU-nivå ytterligare. Vi måste eftersträva ett bättre samarbete inom revisionssystemen i medlemsstaterna, och vi måste arbeta tillsammans i framtiden.

Tack för de senaste årens samarbete.

(*Talmannen avbröt talaren.*)

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! Tack till revisionsrätten för ett bra arbete och tack till herr Kallas, det är gott att ni fortsätter. Att höra de brittiska kollegerna kritisera låter sig ju göras, men såvitt jag har sett i tidningarna är det många brittiska politiker som har fifflat med pengarna. Detta betyder givetvis inte att vi inte kan bli bättre, men att situationen i medlemsländerna skulle vara så betydligt mycket bättre än i EU återstår att se.

Inom de områden där EU är direkt ansvarigt för budgeten är felen små. Det är medlemsstaterna där bristerna finns. 2,7 miljarder euro är givetvis en mycket stor summa. Det är en orimligt hög summa och så får det inte vara. Det är en stor del av EU:s budget och här har medlemsstaterna ett tydligt ansvar. Som flera av kollegerna har sagt så tycker jag att kommissionen bör se till att de länder som vägrar att lämna ut sin ekonomiska redovisning och lämna revisionsberättelse faktiskt gör det. Ni, herr kommissionär eller kommissionen – ni vet ju inte vilket ansvar ni får i framtiden – bör se till så att dessa länder faktiskt bättrar sig, så att den informationen samlas in och man kan kontrollera uppföljningen. Det kräver EU:s skattebetalare. Dessutom behövs det ett bättre och effektivare kontrollsystem där goda exempel kan lyftas fram.

Søren Bo Søndergaard sade någonting i slutet av sitt anförande som måhända ändå är den väg vi bör antrada, nämligen att hitta ett helt nytt budgetsystem som ger möjligheter för staterna att kontrollera pengaflödena bättre.

(*Applåder*)

Esther de Lange (PPE). – (NL) Herr talman! Ni kanske känner till filmen *Groundhog Day*, om en man som vaknar om och om igen till samma dag? Även om jag bara är inne på mitt tredje år som ledamot av Europaparlamentet känner jag mig redan som huvudpersonen i den filmen. Varje år kommer revisionsrätten hit för att tala om att man tyvärr inte kan ge oss en positiv revisionsförklaring och varje år gör Europeiska kommissionen sitt allra bästa för att betona varje strimma av hopp.

Jag medger att det har gjorts framsteg – t.ex. på jordbruksområdet – men de underliggande problemen kvarstår. Man skulle naturligtvis kunna höja den tillåtna felfrekvensen, som Europeiska kommissionen föreslår, men det liknar väl mycket att ändra förutsättningarna. Om spelarna inte lyckas göra mål kan deras tränare inte ändra reglerna, utan denne måste se till att de börjar spela bättre. Detta kräver lagarbete. En positiv revisionsförklaring kan bara uppnås genom lagarbete – mellan de europeiska och de nationella revisorerna – och med hjälp av de nationella förvaltningsdeklarationerna, vilket redan har nämnts.

Olyckligtvis är det så att vissa länder fortfarande är lite mer frikostiga med EU-medel än med de egna, nationella medlen. Det tar emot mindre att shoppa med någon annans kreditkort än med det egna. Ni kommer emellertid inte undan räkningen, herr kommissionsledamot. Om ni och er efterträdare inte klarar av kontrollverksamheten kommer det inte bara att påverka budgetkontrollen i Europeiska unionen och Europeiska kommissionen själv negativt, utan också legitimiteten hos oss alla och hos vårt arbete.

Ni kan därför vara säkra på att parlamentet verkligen kommer att hålla ögonen på er och er efterträdare i detta avseende.

Barbara Weiler (S&D). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Caldeira, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka Vítor Manuel da Silva Caldeira och hans arbetslag. Vi kommer att ha stor nytta av hans rapport i de överläggningar som ska leda till beviljande av ansvarsfrihet.

Jag har en känsla av déjà vu, eftersom rådet såvitt jag kan se återigen lyser med sin frånvaro, precis som förra året. Jag är kritisk till detta eftersom rådet, i egenskap av en av våra huvudsakliga gemenskapsinstitutioner, inte kan och inte borde stå utanför denna debatt.

Vi förväntar oss med rätta att alla medlemsstater ska tillämpa kontroll och öppenhet, men det förväntar vi oss också av våra egna institutioner, och rådet bär en del av ansvaret för vad som sker och inte sker i medlemsstaterna.

Oegentligheterna i budgetarna drabbar naturligtvis inte rådets budget lika hårt som de drabbar jordbrukssektorn, men vi kommer likväl också att ha frågor om offentlig upphandling, betalningsförseningar eller betalningsdröjsmål och upprepad överskattning. Vi kommer att diskutera detta med rådet under de närmaste veckorna.

Det stämmer att oegentligheter inte är samma sak som bedrägeri och att återkrävande av utbetalningar är ett användbart redskap. Ett annat bra redskap är förfarandet med offentliggörande ("naming and shaming") på området för jordbrukspolitik, som har visat sig vara värdefullt i Bayern och i resten av Tyskland. Jag anser att vi bör fortsätta att tillämpa denna metod, eftersom det har framgått tydligt att de berörda medlemsstaterna och företagen hör samman den.

Vi förväntar oss att det svenska ordförandeskapet kommer att vara berett att diskutera detta under de kommande dagarna och också ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Herr talman, herr Caldeira, herr kommissionsledamot! Jag vill tacka Europeiska revisionsrätten för dess beundransvärda arbete till förmån för de europeiska skattebetalarna.

I EU:s räkenskaper tillåts en felmarginal på 2 procent. Jag skulle säga att det framför allt är löner och andra administrativa kostnader som måste hanteras noggrannare. Vi får inte tillåta någon osäkerhet när det gäller dessa kostnader.

Men det finns andra kostnadsgrupper där det verkar vara svårt, eller till och med omöjligt, att klara en felmarginal på 2 procent. Enligt revisionsrätten är så mycket som 11 procent av de totala belopp som lagts på sammanhållningspolitiken belopp som inte skulle ha använts alls. Situationen har varit densamma de två senaste åren.

Eftersom situationen är den att tröskeln på 2 procent inte kan uppnås vill jag fråga om kommissionen eller revisionsrätten har tänkt på om siffran 2 procent bör ses över, så att vi inte år efter år behöver säga att vi absolut inte kommer att kunna klara denna tröskel, varken i år eller nästa år. I framtiden måste vi vara försiktigare och fungera mer kostnadseffektivt än vi gör i nuläget, och ansökningsförfarandet måste förenklas.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Herr talman! En analys av revisionsrättens årsrapport om budgetgenomförandet för 2008 leder till slutsatsen att situationen har förbättrats jämfört med föregående år. Det är särskilt glädjande att budgetförvaltningen har kunnat förbättras markant. Vi har kunnat notera en mycket klar förbättring när det gäller utgifterna för jordbruk och landsbygdsutveckling, som utgör mer än 40 procent av EU:s budget. Detta är en avgörande förändring i jämförelse med tidigare rapporter. Det är resultatet av en reform och förenkling av GJP. Nu betalar vi ut medlen utifrån enkla tekniska krav.

Å andra sidan visar revisorerna upp några områden där det råder oenighet, eftersom de anser att 11 procent av de finansieringsansökningar som medlemsstaterna gjort på området för sammanhållningspolitik innehåller felaktigheter. Jag vill betona att jag talar om ansökningar. Många människor kanske har fått uppfattningen att dessa ogynnsamma uppgifter är en följd av vårdslöshet från kommissionens eller medlemsstaternas sida. Det kan mycket väl ligga någon sanning i detta, men enligt min uppfattning beror problemet på andra saker. Den huvudsakliga orsaken till det höga antalet finansiella brister på området för sammanhållningspolitik och regional utvecklingspolitik är förekomsten av alltför komplicerade och invecklade rättsliga förordningar, vilket revisorerna faktiskt medger i rapporten.

Jag uppmanar revisionsrätten att intensifiera samarbetet med sina kolleger i medlemsstaterna ytterligare. Avslutningsvis vill jag säga att vi i högre grad måste uppmärksamma problemet med utbildning och tillhandahållandet av bättre information till dem som gynnas av gemenskapspolitik och institutionell politik inom vilken särskilda program genomförs och förvaltas.

Sammanfattningsvis bör kommissionen enligt min uppfattning göra allt man kan för att framför allt förenkla finansiella bestämmelser, samtidigt som grundläggande övervakningsmekanismer som förebygger missbruk bevaras. De som mottar särskilda gemenskapsmedel brottas emellertid ofta med en skog av bestämmelser som inte är helt tydliga och som rent praktiskt gör det omöjligt att producera räkenskaper som helt skulle tillfredsställa revisorerna. I detta avseende måste det ske en förändring och jag betonar: förenkling och information, men också övervakning.

Georgios Stavrakakis (S&D). – (EL) Herr talman! Jag skulle också vilja gratulera revisionsrätten, och kommissionen, till ett utmärkt arbete, och säga att det gläder mig mycket att se att situationen i stort har förbättrats. Jag vill framför allt betona att det är första gången som jordbruksuppgifterna inte står på minus. Saker och ting ser generellt bättre ut, men det råder fortfarande problem med utgifterna för sammanhållningspolitiken, vilket ett flertal kolleger redan har hänvisat till. Jag känner mig dock riktigt optimistisk inför framtiden.

Vi måste också uppmärksamma de goda nyheterna. Systemet för att återkräva gemenskapsmedel fungerar: år 2008 återkrävdes 1,6 miljarder euro och fler återkrav kommer att göras, vilket är ett bevis på att systemet fungerar som det ska. Procentandelen bedrägerier är oerhört låg och har bara konstaterats i några få, isolerade fall. Problem förekommer bara i några få medlemsstater, vilket är ett bevis på att systemet fungerar bra i stort och att målen inom sammanhållningspolitiken håller på att uppnås.

På lång sikt måste det gemensamma förvaltningssystemet ses över och en större del av det slutliga ansvaret måste överföras på medlemsstaterna, vilket kommer att bidra till att förenkla bestämmelserna. Detta föreskrivs i artikel 310 i Lissabonfördraget, utifrån vilken ett samarbete mellan Europeiska unionen och medlemsstaterna tillåts vid genomförande av budgeten, till skillnad från kommissionens nuvarande exklusiva behörighet.

Avslutningsvis vill jag påpeka att revisionsrättens budskap om behovet att förenkla bestämmelserna har nått fram till rådet och kommissionen, och jag hoppas verkligen att de förändringar ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) 2008 års rapport ger än en gång anledning till inträngande analys och åtgärder, bland annat från Europaparlamentets sida. Jag tackar er för rapporten. Detta tillvägagångssätt – detta samarbete – har lett till uppenbara förbättringar under de senaste åren.

Som samordnare för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) vill jag ändå kommentera ett par saker när det gäller regionalpolitiken i synnerhet. Stämmer det att felnivån på 11 procent inom regionalpolitiken grundar sig på dessa tre medlemsstater, och hur förhåller det sig till era beräkningar? Stämmer det att de flesta felen hittades inom den offentliga upphandlingen? Stämmer det att det är för tidigt för att rapporten ska avspejla förbättringarna när det gäller utgifter enligt den nya nu gällande förordningen för 2007–2013? Som ni vet har många förbättringar gjorts på det området under det senaste året. Om så är fallet, och mot bakgrund av dessa förändringar – dessa förbättringar i den nuvarande lagstiftningen – kan vi fortsätta att arbeta i linje med den uppåtgående tendensen av förbättringar under perioden fram till 2013.

Det är också viktigt att förbättringarna när det gäller införlivandet av EU:s lagstiftning genomförs i mycket högre grad i upphandlingsreglerna, att det sker förbättringar när det gäller tillämpningen och förmågan att övervinna hinder, särskilt i medlemsstaterna. När allt kommer omkring finns det stora motsättningar på detta område i förhållandet mellan europeisk och nationell nivå. Därför måste vi nämna de länder det gäller.

Siffran på 11 procent kommer då att kunna skifta från rött, vilket är oacceptabelt, till gult och slutligen till grönt. Det är därför medborgarna har valt oss, för att vi ska uppnå fler resultat och större klarhet inom detta område. Det är också med glädje jag godtar förslagen till förenklingar i er rapport.

Christel Schaldemose (S&D). – (DA) Herr talman! Ett uppriktigt tack till revisionsrätten för en bra och mycket användbar rapport. När jag lyssnar till debatten här i dag kommer jag att tänka på ett danskt ordspråk som handlar om huruvida glaset är halvfyllt eller halvtomt. Det är med andra ord en fråga om huruvida man är optimist eller pessimist. Jag tycker att det kanske finns allt för många här i dag som har varit allt för optimistiska. Även kommissionsledamoten har varit för optimistisk. Jag anser helt enkelt inte att detta är bra nog. Om en dansk finansminister hade varit ansvarig för denna budget, där mindre än hälften kan betraktas som felfri och där mindre än hälften – 47 procent – får grönt ljus, skulle ministern i fråga faktiskt ha blivit arbetslös.

Jag anser att det är djupt beklagligt att det fortfarande är så mycket som måste göras, och jag anser att det är djupt beklagligt att det går så långsamt som det gör. Jag inser att det är svårt och jag inser att reglerna kan vara mycket komplicerade. Jag inser också att det har gjorts framsteg, men det är inte bra nog. När man ser i vilken takt vi har förbättrat den gröna delen av budgeten kan man se att det går för långsamt. Jag uppmanar kommissionen att ta sin del av ansvaret. Ni har verktygen. Ni behöver reagera snabbare.

Monika Hohlmeier (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Fram till nu har Sammanhållningsfonden varit i fokus och det med rätta på grund av budgetens storlek. Nu vill jag emellertid peka på ett område där bara 2,7 miljarder euro förbrukades förra året, men som vällar stora problem.

Europeiska revisionsrätten, som jag här vill tacka varmt, har nästintill åstadkommit ett mästerverk, eftersom den har lyckats skapa klarhet i den splittrade förvaltningen inom området utvecklingsbistånd och tydligt fastställa de problem som fortfarande finns. Jag vill inte gå så långt som att säga att det inte finns någon allmän grund och tydliga strukturer på detta område, men det finns verkligen stora problem på området.

Det har skett förbättringar, t.ex. när det gäller betalningar för projekt, men ändå är det fortfarande så att ingen revision kan utföras av vissa projekt eftersom kvitton saknas, för att inte tala om att vissa kvitton för det första inte ens har lämnats, eller att det inte finns några möjligheter till uppföljningsrevisioner. Punkten budgetstöd innebär vidare särskilda problem eftersom det inte går att följa upp eller spåra pengarna och vad de används till. Jag anser att vi noga ska överväga att slutligen införliva Europeiska utvecklingsfonden (EUF) i den allmänna budgeten för att öka insynen och spårbarheten samt göra den mer lätthanterlig. På så sätt skulle vi kunna kombinera och samordna EUF med andra områden, till exempel utvecklingsbistånd, utrikespolitik, grannskapspolitik och annan politik inom samma område, så att vi kan få till stånd en fullständig och tydlig överblick. Detta är mitt förslag.

Andrea Cozzolino (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som vi redan har konstaterat innehåller Europeiska revisionsrättens rapport för 2008 först och främst en del positiva nyheter: den procentandel av EU-utgifterna som utmärks av stora oegentligheter har minskat från 60 procent 2005 till 31 procent 2008. Detta är ett betydelsefullt resultat. Det signalerar ett positivt tillvägagångssätt som vi måste fortsätta att följa.

När det gäller strukturfonderna, och mer specifikt sammanhållningspolitiken, finns det fortfarande problem och svårigheter. Jag anser att vi bör koncentrera vår uppmärksamhet på dessa områden under de närmaste månaderna och åren.

När det gäller strukturfonderna leder systemen för förvaltning och övervakning för perioden 2007–2013 till strängare bestämmelser och bättre tillförlitlighet och tydlighet när det gäller utgifter samt ökad ansvarighet från medlemsstaternas sida, jämfört med revisionsrättens analys för perioden 2000–2006.

Revisionsrätten betonar starkt behovet av större förenkling. Därför behövs det göras mycket för att ytterligare förenkla reglerna.

Kvalitet när det gäller den ekonomiska tillväxten och insyn när det gäller användningen av gemenskapsresurserna är två mål i samma strid som vi måste utkämpa. Jag anser att vi måste uppnå detta genom att också de debatter som gäller oss själva, och framför allt de som gäller medborgarna, blir mer offentliga.

Sammanhållningspolitiken, strukturfonderna och regionalpolitiken är och kommer att förbli centrala inslag i det europeiska projektet. De har gett tyngd åt EU:s grundläggande värderingar. Vi måste tillsammans arbeta för att garantera effektivitet och insyn under de kommande åren.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Jag tackar revisionsrätten särskilt för att de denna förmiddag på ett mycket tydligt sätt har lagt fram innehållet i en omfattande rapport där vi får veta vad som är bra och vad som är dåligt – och som tur är inte sådant som är obehagligt, för i viss mån har vi fått ordning på det värsta i våra redovisningsmetoder.

Jag vill framför allt koncentrera mig på jordbruket som praktiskt taget har lämnats utanför denna debatt, eftersom det har fått ett relativt positivt utlåtande. Jag gör det för att jag vill varna för att vi kanske håller på att gå tillbaka till framtiden.

Det är värt att minnas denna förmiddag att jordbruket har förbättrats för att vi i stor utsträckning har frikopplat stödet från produktionen. Vi ger stödet direkt till aktiva jordbrukare, aktiva producenter, och därför har möjligheterna till felaktigheter minskat mycket.

Genom moduleringsmekanismen tar vi nu emellertid dessa pengar och använder dem inom området landsbygdsutveckling, som man har uttryckt stark oro för. Därför påpekar jag att vi kanske håller på att gå tillbaka till framtiden.

Jag är också bekymrad för hur vi kan svara för områden som vattenförvaltning, klimatförändring och biologisk mångfald. Tänk på hur komplicerade de regler som omger alla dessa områden kommer att bli – och det med rätta – om offentliga medel betalas ut i den riktningen, och hur svårt och kostnadskrävande det kommer att bli att följa dessa regler.

Vi tittar på en granskning av EU:s budget tack vare den tidigare brittiske premiärministern, Tony Blair, vars regering inte har något särskilt fläckfritt förflutet när det gäller de egna räkenskaperna.

Vidare kommer vi inom denna granskning att titta på hur pengarna används inom områden som revisionsrätten hyser tydlig oro för, särskilt områdena forskning och innovation. Låt oss därför vara mycket försiktiga så att det goda arbete vi har gjort inte ointetgöras av vad vi står i begrepp att göra.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! När jag gick i skolan sade lärarna ofta: Förtroende är bra, kontroll är bättre.

(Talaren samtycker till att besvara en fråga från en annan ledamot i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Herr talman! Jag vill fråga er om ni lade märke till att Hans-Peter Martin, som har gett oss alla många råd, under denna viktiga debatt kom in i plenisalen kl. 10.00, talade kl. 10.09 och lämnade plenisalen kl. 10.12?

Peter Jahr (PPE). – (DE) Jag påminns om två grundläggande regler från min barndom. Man sade till mig en gång i tiden: "När någon talar med dig, låt honom tala färdigt. Om du ställer en fråga vänta åtminstone på svaret.". Enligt den principen hade det varit trevligt om han hade stannat i plenisalen så att han kunde följa debatten i parlamentet. Det är min åsikt.

De kontroller och förbättringar som revisionsrätten föreslår är ett viktigt bidrag till en mer effektiv och ekonomisk användning av EU:s medel. Som ledamot med intresse för jordbruk är jag särskilt nöjd över att användningen av medlen på jordbruksområdet bedömdes positivt, och att man i det stora hela inte hittade några betydande felaktigheter. Det är emellertid i det stora hela och det är exakt där problemet ligger. Det finns ett talesätt inom jordbruket att sjön var i genomsnitt en halv meter djup, men kon drunknade ändå. Med andra ord, när allting är rätt i det stora hela och när en förkrossande majoritet av länderna kan tillämpa de administrativa föreskrifterna riktigt, det är i synnerhet då som vi måste ta itu med de länder som inte lyder order, skurkarna. Det är viktigt att nämna namnen i detta avseende. Herr talman! Ge inte upp. Ni kan vara mer precis i det ni säger och parlamentet kommer att ge er sitt stöd.

Situationen beträffande felfrekvensen inom landsbygdsutvecklingen är något annorlunda. Även om felfrekvensen är lägre än förra året är den fortfarande betydligt högre än inom jordbruksutgifterna. I detta sammanhang måste jag emellertid säga att de flesta problem som upptäckts beror på felaktig tillämpning och bristande förståelse av komplicerade EU-förordningar. Detta behöver inte innebära att pengar slösas bort. Vi måste alla samarbeta för att förändra och förbättra EU-förordningarna så att medlemsstaterna lättare kan tillämpa dem.

ORDFÖRANDESKAP: DURANT

Vice talman

Sophie Briard Auconie (PPE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! I revisionsrättens rapport för 2008 drar man slutsatsen att det har skett en generell förbättring av lagligheten och korrektheten i EU:s budgettransaktioner. I rapporten framhålls likväl att de utgifter som är knutna till sammanhållningspolitiken fortfarande är problematiska eftersom det området innehåller flest fel.

De medel som står till förfogande för sammanhållningspolitiken utgör nästan en tredjedel av EU:s budget. Sammanhållningspolitiken är ett av de mest grundläggande och också ett av de mest symboliska politikområdena i den europeiska integrationen och i solidaritetsprincipen som spelar en central roll i integrationen.

Därför måste vi kräva och se till att förfarandena tillämpas rätt. Vi måste emellertid ta hänsyn till de speciella särdragen i sammanhållningspolitiken som är mycket decentraliserad och därför förvaltas av de regionala myndigheterna i medlemsstaterna. De fel som revisionsrätten har konstaterat beror inte på försök till fusk från projektinitiativtagarnas sida, utan på att villkoren för att beviljas bidrag är så komplicerade.

Jag anser därför att lösningen inte är att göra förfarandena besvärligare utan att förenkla dem både på gemenskapsnivå och i medlemsstaterna. På gemenskapsnivå diskuterar man åtgärder för förenkling i rådet och parlamentet. På nationell nivå arbetar jag personligen med att förenkla de franska förfarandena i nära samarbete med förtroendevalda samt nationella och lokala beslutsfattare.

I denna tid av ekonomisk nedgång skulle det vara särskilt olyckligt om projektinitiativtagarna, som fortfarande är många, hade svårt att få tillgång till de EU-medel som står till deras förfogande.

Ville Itälä (PPE). – (FI) Fru talman! Vi behandlar en viktig fråga och jag vill för det första säga att förvaltningen av budgeten har blivit mycket bättre. Det finns emellertid problem och jag vill nämna ett par av dem.

Det första är institutionernas politik för byggnader och fastigheter. När jag utarbetade 2008 års budget för parlamentet och andra institutioner lade jag märke till att det inte stod helt rätt till inom detta område. Jag hoppas att vi kan få till stånd en grundlig utredning av varför det pris som betalas för institutionernas fastigheter och byggnader är högre än det genomsnittliga marknadspriset. När utredningen är färdig kommer vi att veta om det finns några tveksamheter när det gäller allt detta eller, alternativt, att allt är som det ska.

Den andra fråga som jag vill göra er uppmärksamma på är situationen beträffande Rumänien och Bulgarien, vilket redan har nämnts här. Vi känner till problemen, och vi måste hitta sätt att hjälpa Rumänien och Bulgarien så att saker och ting kan ordnas upp. Detta är också en politisk fråga. Vad är det egentligen för mening med utvidgningen om vi godkänner länder som medlemmar som inte kan organisera förvaltningen av sina budgetar på ett tillfredsställande sätt?

Den tredje frågan gäller framför allt externa åtgärder knutna till FN, fast vi måste hur som helst kunna utföra kontroller så att allmänheten vet att allting är i sin ordning.

Framför allt måste vi emellertid inse att antalet områden utan fel har ökat, och för det måste vi tacka kommissionsledamot Siim Kallas och Europeiska revisionsrätten. De har båda gjort ett utmärkt arbete.

(Applåder)

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru talman! En enkel fråga. Det har sagts att många av oegentligheterna beror på bristande förståelse av förfarandena och föreskrifterna.

Erkänner ni att det förhåller sig så? Om så är fallet, hur stor procentandel av oegentligheterna skulle bero på denna olyckliga situation och inte på att man avsiktligt bryter mot reglerna?

Ivailo Kalfin (S&D). – (BG) Jag vill också först och främst gratulera företrädarna för Europeiska revisionsrätten till den rapport som de har lagt fram, och kommissionsledamot Siim Kallas för den påtagligt mycket förbättrade ansträngningen från Europeiska kommissionens sida när det gäller EU:s utgifter. Eftersom jag kommer från Rumänien kan jag se på nära håll att kommissionen är oerhört sträng när det gäller hur medlen används och dess åtgärder har utan tvekan betydelse. Jag vill ta upp en fråga som hänger samman med att detta är den sista rapporten från Europeiska revisionsrätten enligt de nuvarande fördragen. Rapporten nästa år kommer att vara grundad på Lissabonfördraget. Det innebär ett antal frågor som har ställts och som ännu inte har fått tillfredsställande svar, bland annat angående utarbetandet av budgeten och förfarandena för att använda budgeten. Jag anser att alla institutionerna, bland annat Europaparlamentet, jämte rådet och Europeiska kommissionen naturligtvis, för att inte tala om Europeiska revisionsrättens aktiva deltagande, ska göra sitt bästa för att komma med ett svar på dessa frågor så att vi tänker på samma sätt när det gäller dem.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Fru talman! Jag tar inte till orda i enlighet med ögonkontaktförfarandet. Jag vill bara beklaga att rådets bänk är hopplöst tom. Rådet är en budgetansvarig myndighet och vi konstaterar också att vi har många problem i medlemsstaterna. Jag ville beklaga detta, fru talman.

Bart Staes (Verts/ALE). – (NL) Jag har varit närvarande under hela debatten. En av de viktigaste frågor jag har hört – och jag vill uttryckligen be herr Caldeira att noga förklara detta – är frågan om hur situationen ser ut när det gäller de 11 procent inom sammanhållningspolitiken som inte skulle ha betalats ut. Man har gett olika förklaringar till detta i debatten. En del har sagt 4 miljarder euro, andra har sagt 2 miljarder euro, och så vidare. Jag anser att det är oerhört viktigt för att kunna inleda ansvarsfrihetsförfarandet att ni förklarar klart och tydligt för oss vad som verkligen innefattas här. Jag vill också framföra ett särskilt tack till kommissionsledamot Kallas för det arbete han har lagt ned under de senaste åren. Jag tror att budgetkontrollutskottet alltid har upplevt samarbetet med er som mycket konstruktivt. Vi har inte alltid varit överens, men ni kommer förmodligen snart att få ett nytt mandat i den nya kommissionen, en ny post, och jag önskar er lycka till med den.

Talmannen. – Jag vill säga till herr Martin att jag har sett att han begärt ordet för ett personligt uttalande, och att jag kommer att ge honom ordet, men i enlighet med arbetsordningen kommer jag att göra det i slutet av debatten och efter kommissionen.

Edit Herczog (S&D). – (HU) Fru talman! Jag är helt överens med Jean-Pierre Audy. Rådet lyser med sin frånvaro, liksom ledarna för de politiska grupperna. Som vice ordförande för gruppen Progressiva förbundet

av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet har jag märkt att ordförandena för de andra grupperna inte heller tyckte att denna debatt var viktig. Rådet väcker emellertid mest uppmärksamhet genom sin frånvaro.

Vítor Manuel da Silva Caldeira, *ordförande för revisionsrätten*. – (FR) Fru talman! Jag vill allra först tacka alla ledamöter som har yttrat sig. Deras kommentarer kommer med säkerhet att uppskattas mycket av alla som arbetar vid revisionsrätten och som ligger bakom den rapport som lagts fram i dag.

På den tid som jag tilldelas i en så intensiv och intressant debatt är det lite svårt att besvara alla de frågor som har ställts direkt till mig. Jag vill först ta upp frågan från Cornelis de Jong, som undrade om jag var nedslagen över att som ordförande för revisionsrätten inte kunna lämna en positiv revisionsförklaring. Mitt svar är att som revisor ska det bli mig ett sant nöje att få lämna ett sådant uttalande när det är dags, men det är inte revisorernas arbete att känna sig nöjda med de uttalanden de lämnar. Revisorer måste basera sina uttalanden på en hållbar grund som bygger på uppgifter från fältet.

För att vara helt uppriktig föredrar jag som revisor att lämna ett uttalande som det vi har lämnat i år. Jag ska inte säga till Jean-Pierre Audy om det är ett positivt eller negativt uttalande, men det är ett realistiskt uttalande som belyser vilka framsteg som har gjorts. Vi har sett att det varit en kraftig minskning av antalet fel inom vissa områden, särskilt inom jordbruksområdet, men det finns också områden där det behövs större noggrannhet. Därför föredrar jag att som revisor vara realistisk framför att vara optimistisk eller pessimistisk.

Jag anser att vårt budskap ska förstås på detta sätt när det gäller den framtida utvecklingen. Flera ledamöter har frågat vad som kan göras för att lösa problemen. Revisionsrätten har i denna rapport och i tidigare rapporter bidragit genom att påpeka att rekommendationerna när det gäller att förbättra systemen för övervakning och kontroll i medlemsländerna är viktiga, och genom att fastslå att det, när det gäller kommissionen, är lika viktigt att förenkla regelverket, vilket innebär att inte göra saker mer komplicerade än de behöver vara. Vi kan inte gå från ett stadium där vi vill göra allt och kontrollera allt – vilket kräver orimliga kontroller – till ett stadium där det inte finns någon övervakning alls. Då kommer vi inte att kunna hitta rätt balans så att vi kan uppfylla målen för politiken.

Flera av er har sagt att rapporten inte nämner hur effektivt medlen används. Har de få fel eller oegentligheter som har upptäckts gjort att projekt inte har genomförts? Naturligtvis ska revisionsrätten i sina rapporter lämna ett uttalande om de finansiella redovisningarna – och detta är ett klart positivt uttalande – och om de underliggande transaktioner som ligger till grund för räkenskaperna. Detta handlar om huruvida transaktionerna överensstämmer med de regler som de ska följa.

Revisionsrätten förser emellertid också er, och särskilt de berörda parlamentsutskotten och budgetkontrollutskottet, med alla rapporter som rör politikens effektivitet samt frågan om huruvida medlen inom de olika områdena används rätt. Jag hoppas att ni hittar meningsfull information i dessa rapporter när det gäller vad som kan göras bättre inom ramen för politiken. Som det emellertid framhålls i rapporten – och jag betonade detta i mitt anförande – är det viktigt att gripa detta tillfälle som reformen av budgetförordningen och den nya budgetplanen erbjuder oss för framtiden, och den möjlighet som budgetreformen erbjuder oss att överväga vissa grundläggande frågor.

Fru talman! Låt mig få sluta med att säga att vår metod följer internationella revisionsstandarder. Vi anser att våra stickprov är väl valda för att vi ska kunna dra våra slutsatser. Jean-Pierre Audy ställde följande fråga: Är era stickprov tillräckligt stora? Svaret är ja. Om vi hade mer resurser är det naturligtvis möjligt att vi skulle kunna göra mer arbete, men våra resurser är begränsade och vi är ålagda att omsorgsfullt förvalta våra resurser.

Till slut några ord om den roll som revisionsrätten och revisionsrätterna i medlemsstaterna kan spela i framtiden. Vi samverkar alltid med revisionsrätterna i medlemsstaterna och med de nationella revisorerna genom att samarbeta med varandra och lita på varandra. Detta tillvägagångssätt föreskrivs i fördraget – och bekräftas på nytt i Lissabonfördraget – och genom att följa det gör vi vårt bästa för att se till att vi på det hela taget kan tillföra mervärde till den externa revisionens roll i EU.

Detta är mina mycket kortfattade avslutande kommentarer, fru talman, eftersom jag inte vill uppta för mycket av er tid.

(Applåder)

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Fru talman! Tack för denna debatt och för de vänliga ord som riktats till kommissionen. Jag har två punkter som gäller det förflutna, från 2008 och de senaste åren.

För det första har en viktig fråga betonats: insyn. Jag vill påminna er om att vi tillsammans har gjort ett stort genombrott. Alla uppgifter om mottagare av EU-medel är nu offentliga och detta har också varit en av de största förändringarna under denna period.

Den andra frågan som gäller det förflutna är att vi bland annat har diskuterat hur mycket pengar som har förlorats och hur mycket pengar som ska återbetalas. Jag vill belysa detta med en siffra från vad som har en mycket komplicerad rubrik. Det är i bilaga VI till vår sammanfattande rapport och är "sammanställningen av belopp där man avstått från inkassering", vilket faktiskt innebär pengar som är helt och oåterkalleligt förlorade. I 2008 års sammanfattande rapport uppgick detta belopp till 18 380 363,22 euro vilket är mindre än 0,01 procent av EU:s budget. Detta har gått förlorat. Vi har diskuterat alla dessa miljarder i strukturfonderna som inte har förvaltats rätt, men en del återbetalas till slut. Processen är inte perfekt och vi måste arbeta hårt på detta och ibland rättas fel till. Det är en lång process och vi måste ta den på mycket stort allvar.

Nu ett par punkter som gäller framtiden. Inom kort kommer vi att inleda diskussionerna om den nya budgetförordningen och den nya budgetplanen. Väldigt många frågor är knutna till denna process. De nationella förklaringarna och medlemsstaternas medverkan behöver en starkare rättslig grund. Vi kan säkert fortsätta med den förenkling som har diskuterats så mycket och så många gånger här. Som ordförande Vitor Manuel da Silva Caldeira redan har sagt är målen fastställda genom mer än 500 program som godkänts av kommissionen, parlamentet och rådet. Varje program har sin egen rättsliga grund, sina egna mål, och allting måste bedömas, bland annat de pengar som har betalats ut enligt dessa mål. Det är en kärnfråga.

Vid det senaste plenarsammanträdet när vi diskuterade ansvarsfriheten för 2007 var en åsikt att minska antalet program och att ha större projekt och större program som är mycket enklare att övervaka. Detta är en kärnfråga och, som en ledamot sade när det gäller landsbygdsutvecklingen, kan man inte bedöma mål – särskilt inte i externa åtgärder där man har mycket politiska mål – och säga att dessa mål har uppnåtts. Detta är en kärnfråga, men en fråga inom ramen för de framtida diskussionerna om budgetförordningen.

När det gäller dialog, vilket underströks här som viktigt, måste jag säga att vi har gjort vårt bästa för att ha en bra dialog med parlamentet, budgetkontrollutskottet och revisionsrätten. Jag tycker själv om att diskutera allt med människor med andra åsikter, andra inställningar och andra värderingar. Det är en naturlig del av livet. Vad jag inte tycker om är att en del människor avsiktligt och ständigt använder felaktiga sakuppgifter. Man kan inte ha en dialog när sakuppgifterna inte är riktiga. Vi kan ha olika värderingar, olika tolkningar och olika uppfattningar, men sakuppgifterna måste vara riktiga. Jag önskar verkligen att denna princip också kommer att respekteras i vår dialog i framtiden.

(Applåder)

Talmannen. – Herr Martin! Vill ni yttra er vid slutet av denna debatt?

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Fru talman! Jag är ledsen att jag måste utnyttja detta tillfälle för ett personligt uttalande, som jag enligt föredragningslistan har tilldelats tre minuter för. Jag kommer emellertid inte att behöva tre minuter.

Jag intog en mycket konstruktiv hållning i mitt anförande, och i debatten påpekade jag mycket konstruktivt vad som nu skulle kunna göras från denna nya utgångspunkt. För att komma fram till denna bedömning följde jag debatten i förmiddags mycket uppmärksam. Jag var i plenisalen mycket tidigare än min kollega påstod, lämnade senare och är nu här igen. Jag beklagar verkligen att Ingeborg Grässle tydligen anser att det är nödvändigt att ägna sig åt personangrepp som faktiskt är slag under bältet. Jag skulle vilja att hon var konstruktiv, och jag skulle vilja se färre felaktiga historier från henne i den tyska tidningen *Bild Zeitung*. Jag skulle föredra att få höra konstruktiva förslag på hur vi kan rädda situationen och hur revisionsrätten kan få möjlighet att göra detta. Dessutom är det mycket beklagligt att Ingeborg Grässle, i synnerhet, i onödan gör arbetet svårare för de grupplösa ledamöterna, diskriminerar oss, hindrar oss från att få information, inte låter oss få möjlighet att arbeta med anställd personal och dessutom anser att det är värt besväret att angripa oss utifrån felaktiga uppgifter. Ni borde lära er demokrati, fru Grässle.

Talmannen. – Vi slutar där. Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Det finns visserligen fortfarande betydande brister inom vissa områden, särskilt när det gäller sammanhållningspolitiken, men minskningen av felfrekvensen inom området jordbruk och naturresurser till under 2 procent ger mig anledning att se optimistiskt på framtiden. Särskilt mot bakgrund av att detta område står för större delen av EU:s utgifter kan den förhållandevis låga

felfrekvensen på 2 procent ses som tillfredsställande. I framtiden bör vi koncentrera alla våra ansträngningar på två områden. Det första området är samarbetet mellan kommissionen och medlemsstaterna. Målet här är att upptäcka oriktiga och felaktiga uppgifter inom alla de olika utgiftsområdena och att rätta till felen. Det andra området innebär förbättring av EU:s metoder för att betala ut EU-pengar till medlemsstaterna och att återvinna pengarna från dem.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) Jag vill gratulera revisionsrätten till årsrapporten om genomförandet av EU:s budget för budgetåret 2008. Jag skulle vilja fästa er uppmärksamhet på det avsnitt som rör Europeiska unionens organ, där revisionsrätten fastslår att den har lämnat ett uttalande utan reservation för alla de organ som granskats, med undantag av Europeiska polisakademien (Cepol).

I detta sammanhang är det relevant att minnas att vi stod inför en liknande situation i samband med ansvarsbefrielsen 2007. Revisionsrätten offentliggjorde en rapport som innehöll en revisionsförklaring med reservationer beträffande Cepols räkenskaper och underliggande transaktioner, som särskilt visade att anslag hade använts för att finansiera privata utgifter. Föredraganden, följd av budgetkontrollutskottet, begärde att beslutet om beviljande av ansvarsfrihet för Cepol skulle skjutas upp. Vid omröstningen i kammaren den 23 april 2009 avslogs detta förslag med 226 röster för och 230 mot, med en omfattande mobilisering av den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet samt gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen.

Med tanke på att revisionsrätten i dag har lyft fram ytterligare problem beträffande Cepol är det nödvändigt att vi erkänner det uppenbara misstag som begicks när ansvarsfrihet beviljades i april genom att parlamentet röstade mot föredragandens och det ansvariga utskottets åsikt.

4. Googles projekt att digitalisera världens bokarv

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Klaus-Heiner Lehne, för utskottet för rättsliga frågor, om Googles projekt att digitalisera världens bokarv (O-0101/2009 – B7-0224/2009).

Angelika Niebler, ersättare för frågeställaren. – (DE) Fru talman, fru rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Ni känner alla till Google, sökmotorn på Internet. Ni känner förmodligen också till det nya projektet Google böcker som alla har diskuterat under de senaste månaderna. Syftet med projektet är att skanna böcker från bibliotek och göra dem tillgängliga på Internet, så att läsarna snabbt och enkelt ska få tillgång till ett stort antal verk på nätet.

Ur läsarnas och Internetanvändarnas perspektiv är detta en fantastisk idé. Men vad innebär det för författare, kreativa människor, konstnärer och förläggare? Vad kommer de att spela för roll vid publiceringen av verken på nätet? Vi måste titta grundligt på dessa frågor under de kommande månaderna. Ni kanske redan känner till att förläggare och författare i Förenta staterna har väckt talan vid domstol mot Google för skanning och publicering av verk på Internet. Så vitt jag känner till har den rättsliga tvisten lösts och parterna har gjort upp utanför domstol. Frågorna är emellertid fortfarande obesvarade, och de gäller inte bara situationen med Google, för det kommer alldeles säkert att finnas liknande fall i framtiden. Vi måste ta itu med dessa frågor så snart som möjligt.

Måste upphovsrätten anpassas i den digitala tidsåldern? Måste vi ändra de strukturer som finns? I detta avseende tänker jag särskilt på upphovsrättsorganisationernas roll, som vi ofta har diskuterat i parlamentet. Håller nya monopol på att skapas på nätet? Hur ska vi reagera på detta? Hur kommer det att förändra strukturerna i våra länder, t.ex. när det gäller boklådorna i regionerna? Vilka är de motsatta intressena i detta fall och hur kan vi hitta en lämplig balans mellan dem?

Författare och förläggare vill ha ekonomisk ersättning för sitt arbete. Det gäller naturligtvis också när deras verk blir tillgängliga på Internet. Bibliotek vill lägga ut sina arkiv på nätet utan att först behöva skriva under ett licensavtal med varje upphovsrättsinnehavare. Konsumenternas intressen är tydliga. De vill mycket gärna få snabb och enkel tillgång till innehållet på nätet. Vi har ännu inte nått den punkt då vi kan diskutera möjliga lösningar, men vi måste ställa oss en mängd frågor, och det är syftet med den skriftliga fråga som utskottet för rättsliga frågor har ställt till kommissionen.

Behöver vi göra distinktioner för att lösa upphovsrätsfrågorna, t.ex. när det gäller innehållet? Om så är fallet, vilka distinktioner ska göras? Kommissionen verkar röra sig i den riktningen eftersom man först och främst riktar in sig på situationen för biblioteken. Ska det finnas ett förfaringssätt för massdigitalisering i framtiden eller är vårt nuvarande licenssystem tillräckligt för att lösa problemet? Hur kan upphovsrätten förenklas i

Internetåldern? Som ni känner till är upphovsrätten framför allt en nationell rätt och i detta avseende måste vi än en gång fråga oss: Är detta fortfarande tidsenligt? Hur ska vi göra med anonyma verk i framtiden, med andra ord böcker vars upphovsrättsinnehavare inte kan fastställas eller spåras? Ska vi kanske skilja mellan litterära verk och vetenskapliga eller akademiska verk? Romanförfattare, t.ex., försörjer sig genom att publicera sina böcker, men när vetenskapsmän gör sina avhandlingar tillgängliga på nätet är de framför allt intresserade av att skapa sig ett namn inom sitt forskningsområde och är mindre beroende av de pengar som de tjänar på sina verk. Det finns många frågor som vi måste ställa oss och jag är glad att kunna diskutera dem med er.

Jag vill ta upp en sista viktig fråga och än en gång handlar det om upphovsrättsorganisationerna. Se på hur enkelt det är i dag att ladda ned musik från Internet. Man går helt enkelt till iTunes och köper låtar för 20, 30, 40 eller 50 cent. Vilka är konsekvenserna för upphovsrättsorganisationerna? Behöver vi dem fortfarande? Jag skulle vara tacksam om kommissionen än en gång kunde ge oss en bild av den aktuella situationen.

I parlamentet har vi i många år uppmanat kommissionen att undersöka upphovsrättsorganisationerna. För att uttrycka det ganska inexact är de också monopolorgan som har etablerats under decennier. Jag är intresserad av att få veta vad kommissionen planerar. Min sista punkt är att om man tar en plattform som Google, som gör allt fritt tillgängligt, kommer detta att leda till att ett monopol skapas på nätet. Vi måste överväga hur situationen ska hanteras, så att vi till slut inte bara har en leverantör som bestämmer villkoren för tillgång till innehållet på nätet. Jag ser fram mot en debatt med er under de närmaste veckorna och månaderna, och det ska bli intressant att få höra kommissionens svar på den första frågan från utskottet för rättsliga frågor.

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka utskottet för rättsliga frågor för att de har tagit upp dessa frågor. Ni har tagit upp så många stora och grundläggande problem som definitivt måste diskuteras under de närmaste månaderna. Frågeställningen är utan tvekan laddad, intressant, spännande och mycket framtidsinriktad. Jag ska allra först ge en översikt över den konkreta frågan.

Först och främst: projektet Google böcker. I huvudsak är det ett initiativ som syftar till att erbjuda en bred grupp användare ett verktyg för att hitta, söka i och köpa böcker. För upphovsrättsinnehavare kan det utgöra ännu en avsättningskanal och därmed en extra inkomstkälla. Låt mig tillägga att i Europa utvecklas projektet Google böcker i samarbete med biblioteken och gäller endast böcker som inte är upphovsrättsligt skyddade. Upphovsrättskyddade böcker ingår endast i projektet genom Googles partnerprogram som riktar sig till förläggare som är villiga att ingå avtal med Google.

Förlikningsavtalet för Google böcker gäller projektet Google böcker i Förenta staterna och syftar till att avsluta en rättstvist som har pågått i över fyra år. Om avtalet godkänns kommer projektet att utgöra ännu en inkomstkälla för upphovsrättsinnehavare men också, vilket är viktigast, göra hittills otillgängliga verk som är utgångna på förlaget eller saknar upphovsman sökbara på nätet och tillgängliga för användare i Förenta staterna. Dessutom kan de ekonomiska motiven få upphovsrättsinnehavare till anonyma verk att träda fram.

När det gäller Googles boksökningsprojekt ser kommissionen Google-initiativet som ett bevis på att nya affärsmodeller håller på att utvecklas som kan ge allt fler konsumenter nästan omedelbar tillgång till en stor mängd verk. Eftersom Europeiska kommissionen stöder digitaliseringen av böcker i bibliotek både i och utanför Europa, och eftersom digitalisering av böcker är ett herkulesarbete där man behöver stöd från den privata sektorn, uppmuntrar kommissionen initiativ som Googles boksökningsprojekt så länge som den immateriella äganderätten respekteras och det inte leder till snedvridning av konkurrensen.

När det gäller förlikningsavtalet för Google böcker har kommissionen deltagit aktivt i överläggningar med europeiska förläggare och med Google. I september 2009 anordnade kommissionen en offentlig utfrågning där man sammanförde europeiska intressenter och parterna i förlikningen för att utbyta åsikter och försöka få klarhet i de olika delarna av avtalet.

Men under tiden har det skett viktiga förändringar. På grund av de många invändningar som framställdes mot det första förlikningsavtalet av Googles motparter, utländska regeringar (Frankrike och Tyskland) samt det amerikanska justitiedepartementet har villkoren i avtalet reviderats, och dessa revideringar lämnades in till amerikansk domstol den 13 november 2009.

För det första har det reviderade avtalet blivit betydligt snävare. Nu gäller avtalet bara böcker som antingen är upphovsrättsregistrerade i Förenta staterna eller publicerade i Storbritannien, Australien eller Kanada före den 5 januari 2009. Alla andra böcker ligger utanför avtalet. Därför kommer bara författare och förläggare

i Förenta staterna, Storbritannien, Australien och Kanada i framtiden att vara företrädare i styrelsen för bokrättighetsbyrån (Books Rights Registry), den institution som förvaltar avtalet.

För det andra kommer förläggare från andra länder än Förenta staterna, Storbritannien, Australien och Kanada nu vara tvungna att förhandla individuellt för att vara med i de tjänster som Google böcker erbjuder i Förenta staterna.

Den nya versionen av avtalet föranleder två kommentarer. För det första är det inte alltid en fördel att stå utanför avtalet. När man står utanför kan man inte längre kontrollera vad Google gör med de texter som de hittills har skannat.

För det andra kommer förläggare från EU:s medlemsstater – bortsett från Storbritannien – inte längre att delta i en viktig omvandling av bokmarknaden. Projektet Google böcker i Förenta staterna kommer att få en stor skjuts framåt utan att några europeiska förläggare längre deltar i det. Fastän de tjänster som förhandlats fram inom detta avtal bara kommer att vara tillgängliga för användare i Förenta staterna skulle denna frånvaro kunna inverka negativt på den kulturella mångfalden.

I detta avseende har kommissionen uppmanat, och kommer upprepade gånger att uppmana, medlemsstaterna att för det första skärpa sin digitaliseringspolitik, för det andra undersöka möjligheterna att inrätta offentlig-privata partnerskap för digitalisering och för det tredje se till att allt digitaliserat material blir tillgängligt genom Europeana. Om medlemsstaterna gör det kan avtalet för Google böcker visa sig vara en katalysator för och inte ett hot mot EU:s initiativ när det gäller tillgången till digitaliserad kultur.

Detta leder mig till din andra fråga. Debatten om avtalet för Google böcker har visat att EU inte har råd att hamna på efterkälken vid den digitala gränsen. EU måste handla snabbt. I detta syfte är kommissionen helt inställd på att utarbeta en ram för upphovsrätt som ska underlätta en storskalig digitalisering av bibliotekens samlingar i Europa.

Vi anser att reglerna om upphovsrätt måste vara tillräckligt flexibla för att inte allt för mycket komplicera inrättandet av bibliotek på Internet.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein, för PPE-gruppen. – (PL) Fru talman! Jag vill tacka er för ert uttalande, utskottet för rättsliga frågor för dess fråga, Angelika Niebler för hennes kommentarer och kommissionsledamoten för hans svar. Detta är ytterst viktiga frågor även för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Förfarandet med att digitalisera böcker öppnar upp fantastiska nya möjligheter, men det måste – och jag upprepar detta – det måste tjäna publicerandets och läsarnas intresse, det vill säga EU:s företag och konsumenter.

I den tidigare versionen av avtalet med Google hotades hela den litterära produktionen att monopoliseras av ett privat företag, ett hot som ännu inte har försvunnit helt och hållet. Det var Google som skannade in miljontals upphovsrättsligt skyddade verk från hela världen. Google har hittills olagligen använt sig av dessa inskannade verk genom att endast tillämpa den nordamerikanska principen om rättvis användning utan att fråga upphovsmännen eller utgivarna om deras samtycke.

I det nya avtalet nonchaleras fortfarande en grundläggande princip i Bernkonventionen, som innebär att copyrightinnehavare ska tillfrågas om tillstånd innan deras verk används. De ska således inte endast ha valet att hoppa av, vilket skulle lägga ansvaret, ansträngningarna och kostnaderna på upphovsmännens axlar. Avtalet gäller böcker från hela världen som har publicerats på engelska i de länder som omfattas av konventionen.

När böckerna skannades in utnyttjade Google kategorierna "utgången på förlaget" och "anonyma verk". Båda dessa kategorier är mycket vagt definierade. Relativt ofta är det möjligt att hitta upphovsmännen till anonyma verk om man verkligen anstränger sig. Böcker som är utgångna på förlaget är ofta sådana verk vars upplaga upphovsmännen eller utgivarna avsiktligt har dragit in. Medför inte detta en risk för att Google berövar utgivarna friheten att fastställa sin egen utgivningspolicy samt berövar upphovsmännen sina potentiella intäkter?

När det gäller konsumenterna kan förlagsbranschen på lång sikt undergrävas av Googles projekt om inte copyrightinnehavarna får sin vederbörliga ersättning. För att de ska kunna förbli konkurrenskraftiga kommer utgivarna att upphöra med utgivningen av värdefulla, expertgranskade och dyrbara böcker. För konsumenterna kommer detta i själva verket att innebära att högkvalitativa alster ersätts av billig, okontrollerad, fantasilös utgivning, som dessutom åtföljs av en allmänt utbredd reklam.

Därför förväntar jag mig att kommissionen ska utarbeta en politik som gör det möjligt att utveckla digitaliseringen, men utan att detta inverkar negativt på den kreativitet och de intressen som finns på den europeiska marknaden och hos de europeiska läsarna.

Sergio Gaetano Cofferati, för S&D-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag anser att avtalet mellan Google och de nordamerikanska förläggarna innehåller vissa otvivelaktigt intressanta faktorer och vissa viktiga möjligheter till förnyelse hos oss med. Jämte dessa positiva aspekter är det emellertid viktigt att även utvärdera de problematiska frågor som avtalet rymmer.

För att avtalet ska bli positivt behöver vi förändra vårt sätt att se på hela den komplicerade frågan om upphovsrätt, komma till rätta med konflikten mellan kravet på fritt tillträde till kulturprodukter på Internet och – utan undantag – exklusivt upphovsrättsligt skydd.

Det stämmer att det system som Google planerat skulle ge användarna som helhet en fantastisk möjlighet att få tillgång till verk, särskilt de som är slut på förlaget eller svåra att hitta bibliografiskt. Det skulle samtidigt ge upphovsmännen och förläggarna en möjlighet att förnya det egna kulturutbudet och utvidga läsekretsen. Avtalet omfattar endast böcker och verk som registrerats vid Copyright Office i Förenta staterna eller getts ut i Storbritannien, Kanada eller Australien, och ingen särskild åtgärd har förutsetts för europeiska verk eller för verk från övriga världen. Dessutom har Google hittills endast uttalat en allmän villighet att nå liknande avtal även med andra länder. Till följd av detta är det emellertid också sant att Google, på grund av avtalet, befinner sig i en monopolsituation, inte minst till följd av de ofantliga reklamresurser som kommer att utnyttjas för det nya systemet.

Inflytandet kommer också att få konsekvenser för EU:s kulturindustrier, först och främst på grund av den försening som EU kommer att drabbas av när det gäller hela projektet med att digitalisera bibliotek. Flera europeiska böcker finns dessutom redan registrerade vid Copyright Office i Förenta staterna sedan 1980-talet. Till följd av detta skulle de bli föremål för de nya bestämmelserna för att få tillgång till Googles system. Många fler europeiska verk finns på bibliotek i Förenta staterna, där man erbjudit Google möjligheten att digitalisera den egna katalogen.

Kommissionen har inlett ett europeiskt projekt som hittills har haft mindre inflytande än vad Google Books förväntas få. Avtalet mellan Google och kulturindustrin i Förenta staterna har nu väckt frågan om behovet av att kunna kombinera skyddet av upphovsrätten och produktionen och tillgången för användarna, inte minst mot bakgrund av det senaste decenniets tekniska revolution. Risken är att EU kommer att hamna på efterkälken när det gäller att utveckla den nya modellens potential.

Jag ska tala klarspråk till er, herr kommissionsledamot: Jag anser inte att de förslag som har framlagts här är tillräckliga för att lösa det problem vi står inför. Vi behöver en lösning som förenar Europas länder, och där ansvaret att vidta åtgärder inte läggs på medlemsstaterna.

Liam Aylward, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag välkomnar att utskottet för rättsliga frågor har lagt fram denna lägliga fråga till kommissionen. Projektet att digitalisera böcker inverkar på flera politikområden i EU och medlemsstaterna, som t.ex. upphovsrätt, konkurrens, digitalisering av bibliotek och kultur, och som sådant kräver det såväl debatt som noggrann behandling.

Digitaliseringen av böcker har många tydliga fördelar både kulturellt och ekonomiskt sett. Det kommer att göra litteraturen och lärandet mer tillgängligt för den digitala generationen. Det kommer att bidra till spridningen av kunskap och kultur. Det kommer att ge studenter, akademiker och universitet ökad tillgång till information och forskning.

För att EU ska kunna gå i täten för en framgångsrik kunskapsbaserad ekonomi måste vi främja ny teknik och hålla oss i framkanten i konkurrensen om kunskaper. Mitt eget hemland, Irland, var tidigare känt som helgonens och de lärdas ö, med en lång tradition av att producera litteratur, och uppmuntran till och främjandet av läsande och litteratur är alltid välkommet. Tyvärr måste jag tillstå att merparten av helgonen är borta. Digitaliseringsprojektet får emellertid inte fortskrida på bekostnad av litteraturens kreativa process och det får inte heller inverka negativt på uppehållet för de åtskilliga berörda parterna. Det är viktigt att betona att digitaliseringen bara får godtas när rättigheterna hos de berörda parterna, däribland upphovsmän, utgivare, illustratörer, grafiska designers och litterära översättare, företräds och skyddas.

Med anledning av digitaliseringens potentiella hot mot marknaden för tryckta böcker är det viktigt att se till att parternas rättigheter tillgodoses ordentligt, och detta är en fråga som jag tog upp direkt med kommissionen i oktober i fjol. I deras svar noterar jag att kommissionen redan har inlett ett offentligt samråd och hållit

utfrågningar för att diskutera med de berörda parterna. Jag välkomnar dessa positiva åtgärder, och om EU:s upphovsrättsliga lagstiftning ska antas krävs ett ökat engagemang för de berörda parterna så att förändringen återspeglar deras intressen, samtidigt som den främjar en kunskapsbaserad ekonomi.

Eva Lichtenberger, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Till följd av Google Books ambitioner har EU antagit en strategi där man valt att vidta ett långsamt och målinriktat förhållningssätt. Under det att man framhållit den mängd farhågor som uttryckts under loppet av denna strategi har man helt enkelt överraskats av verkligheten. Vi står nu inför Googles vittomfattande digitalisering av böcker, däribland böcker av flera europeiska upphovsmän som inte har gett sitt samtycke och som nu är överraskade och förargade över att deras böcker finns i Google Books, mot deras vilja.

När det gäller denna fråga vill jag först av allt påpeka att när vi talar om upphovsrätt så handlar det inte uteslutande om pengar. Det handlar också om suveräniteten hos upphovsmännen, som borde ha rätt att få delta i beslut om huruvida, hur och i vilken form deras böcker ska digitaliseras och användas. Detta är en central fråga och ett viktigt behov. Knuten till detta är den ytterst kritiska frågan om så kallade anonyma verk, vars upphovsmän inte kan lokaliseras. Vi behöver hitta en effektiv och praktisk lösning på detta problem.

Var och en av oss har varit med om en situation då vi lånat en mycket omtyckt bok, sedan lämnat tillbaka den och därefter inte kunnat köpa den någonstans på grund av att den sålt slut på förlaget. Google Books skulle givetvis utgöra en mycket bra lösning i dessa fall, eftersom man skulle bevara skatter från den litterära världen och andra liknande områden, som annars skulle försvinna ur vårt kulturarv. Lösningen måste emellertid utformas på ett sådant sätt att den blir meningsfull ur alla aspekter. Google Books kan inte rätt och slätt ignorera alla frågor på grundval av ett antagande. Man bör göra ett försök att hitta upphovsmännen och att skydda hans eller hennes rättigheter. Det är här upphovsrätsorganisationerna kommer in i bilden, och jag skulle vilja se att en rättvis lösning presenteras. Som Angelika Niebler påpekade behöver vi diskutera upphovsrätsorganisationernas roll i det här sammanhanget.

Alla har rätt att avvisa ny teknik, men samma personer är givetvis också tvungna att leva med konsekvenserna, och i framtiden kan de komma att upptäcka att de inte utgör en del av den vittomfattande kunskapspool som har skapats. Detta är dagens centrala fråga. Kanske är lagstadgade undantag nödvändiga för att tillhandahålla en relativt effektiv lösning på problemet.

Emma McClarkin, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! För bokälskare i min valkrets i East Midlands och över hela EU är detta goda nyheter. Jag anser att detta är en litterär revolution som håller på att inledas, och jag välkomnar kommissionens uttalande.

Googles initiativ är ett oundvikligt och logiskt steg framåt mot bakgrund av den digitala ekonomins utveckling, med nya drivkrafter på marknaden och nya krav från konsumenterna. Jag anser att denna typ av innovation från den privata sektorn bör välkomnas så länge den ger utrymme för framtida konkurrens och regelmässigt skydd.

Trots att biblioteken är en viktig källa till information är de ytterst outnyttjade resurser, där nio av tio böcker inte är tillgängliga. Dessutom finns det flera tusentals böcker som inte är tillgängliga för konsumenterna på grund av att de sålt slut på förlaget eller för att publiceringen varit olönsam.

Onlineböcker skulle ge upphovsmännen möjlighet att nå ett visst erkännande, och de skulle definitivt få en del pengar tillbaka för sina verk.

Att denna typ av uppgörelse, som innebär en massdigitalisering av böcker, inte kan tillämpas för EU är ett av de mest belysande exemplen på EU:s fragmenterade upphovsrättslagstiftning. Vi är tvungna att åstadkomma ett europeiskt upphovsrättsligt ramverk som lämpar sig för 2000-talets ändamål. EU måste passa på att ta ledningen och se till att digitaliseringen av böcker i Europa främjas, men också att man i avtalet med Google Books tar hänsyn till europeisk upphovsrättslagstiftning.

Vi bör uppmuntra europeiska aktörer på det här området, inom såväl olika språk som olika genrer. För de som i likhet med mig tycker om känslan av att hålla i en bok kommer detta inte att ersätta behovet av framstående bokhandlar likt de som finns i min valkrets i East Midlands. Möjligheten att få tillgång till böcker via Internet innebär inte alls att boklådorna kommer att avskaffas, utan snarare ett helt nytt sätt att lära och få tillgång till kultur.

Långt ifrån att förstöra våra bibliotek kommer detta att bidra till att de bevaras och skyddas, och att biblioteken kan tillhandahålla våra konsumenter fler valmöjligheter när det gäller att tillgå böcker för utbildning och fritid.

Det är en möjlighet för upphovsmännen att utvidga sina marknader och få fler läsare. Jag anser att detta är inledningen på en återupptäckt av viktiga verk och att en kulturexplosion håller på att framträda. Detta är något som vi borde välkomna och absolut uppmuntra.

Patrick Le Hyaric, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Flera av oss har sagt att Google är praktiskt taget ett globalt monopol, som försöker tillskansa sig hela världens kulturella, litterära och journalistiska arv. EU bör inte tillåta sig att kontrolleras av Google. Googles strategi som går ut på att erbjuda tjänster gratis är endast en fasad, eftersom företaget gör handelsvaror av immateriella verk för mer än 23 miljarder US-dollar i reklamintäkter varje år.

Som ni nämnde, herr Kallas, behöver EU sätta igång med ett digitaliseringsprogram. De åtal som väckts av upphovsmän i Förenta staterna mot Google Books, för plagiering av deras verk, får emellertid inte innebära att en digitaliseringsmodell har etablerats här med avsikt att göra handelsvaror av litterära, journalistiska eller vetenskapliga originalverk.

Mot denna bakgrund vill vi veta exakt vad kommissionen menar med den frekvent använda termen ”kollektiv licens”. Vi anser att idén om att skapa en europeisk marknad för upphovsrätt är mycket oroväckande ur detta perspektiv. Vi får inte förväxla immateriella verk, som är gemensamt arv, med företagarganda, som innebär att kultur omvandlas till en handelsvara.

Enligt vår uppfattning bör EU, tillsammans med medlemsstaterna, således trygga upphovsrätten, samt den immateriella äganderätten hos författare, journalister och forskare. De offentliga digitaliseringssystem som startats i ett antal medlemsstater bör stödjas och kombineras med EU-projektet Europeana, i syfte att förhindra att privata företag tillskansar sig allmän kulturell egendom.

Jag anser att parlamentet, innan några beslut fattas, bör initiera en europeisk strategisk konferens, där man sammanför EU:s institutioner, medlemsstaterna, upphovsmännens fackföreningar, bibliotek och även offentliga telekomoperatörer, för att utarbeta en europeisk offentlig digitaliseringsmodell, där man respekterar upphovsmännen och deras verk, samt gör verken tillgängliga för så många som möjligt. Detta projekt skulle tillsammans med Europeana fungera jämsides med övriga system i världen.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Fru talman! Uppgiften att digitalisera Europas litterära arv, i syfte att både skydda och bevara det i minnet, men också sprida och främja dess inflytande, samt ge européerna tillgång till sin fantastiska kultur, är en stor utmaning som de offentliga myndigheterna borde ta större del i.

För närvarande befinner sig Google i skottlinjen, eftersom det med sin kommersiella strategi försöker vinna en kritisk, långsiktig fördel genom att upprätta ett monopol, inte över innehållet i ett globalt virtuellt bibliotek, utan över tillgången till detta innehåll, samt genom att i gengäld betala räkningen för denna digitaliseringsprocess.

Jag ansluter mig till mina kolleger från Europas högerpartier genom att helt och hållet motsätta mig varje enskild situation som resulterar i ett monopol. Vi kan reda ut övriga viktiga frågor om immateriell egendom och iakttagande av upphovsrätten för utsålda och anonyma verk. Lagstiftning kan antas för att anpassas till dem.

Den verkliga frågan handlar emellertid om vilka alternativ som finns i Europa? På webbplatsen Europeana, som har varit igång under några månaders tid, finns endast 5 procent av de europeiska verken online. Hälften av innehållet kommer från källor som Frankrike har tillhandahållit, som för en gångs skull går i tåten med Gallica, det franska nationalbibliotekets portal, och med INA (Nationella audiovisuella institutet).

Den finansiering som tillhandahållits är emellertid en struntsumma i förhållande till vad som behövs. Google är villigt att investera 15 miljoner euro årligen för att snabbt digitalisera och tillgängliggöra upp till 20 miljoner verk under en tioårsperiod. Hur mycket är vi beredda att lägga upp på bordet? Om vi inte kan svara på den frågan är jag rädd att Google kommer att bli den enda aktör som kan möta behoven från biblioteken.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Fru talman! De potentiella fördelar och möjligheter som Google Books projekt erbjuder konsumenter, forskare och flertalet förläggare och upphovsmän när det gäller att bevara kulturarvet är verkligen utom all diskussion. Vi bör emellertid inte ta för lätt på de lagstiftningsmässiga

konsekvenserna, och det är dessa som jag – i min egenskap av företrädare för utskottet för rättsliga frågor – ska koncentrera mig på.

För det första är de villkor som måste uppfyllas givetvis tydliga. Jag tänker på behovet av att respektera upphovsrätten och att etablera ett lämpligt system för att betala royalties till upphovsmännen. Tyvärr grundar sig Googles projekt på ett anglosaxiskt rättssystem och en nordamerikansk marknad, vilket inte alls motsvarar EU:s system. Googles verksamhet i EU stöter därför på hinder av både rättslig och etisk natur. Google tar för givet att en innehavare av upphovsrätt som inte vill ta del i en överenskommelse ska informera Google om detta. Detta överensstämmer givetvis inte med vår lagstiftning, där man tar för givet att det är nödvändigt att få upphovsmannens godkännande innan en bok skannas och görs tillgänglig, samt att vederbörlig avgift betalas till upphovsmannen.

En annan fråga gäller de så kallade anonyma böckerna, med andra ord de verk vars upphovsrättsinnehavare man inte kunnat fastställa. I flertalet medlemsstater är det upphovsrättsorganisationer som företräder okända upphovsrättsinnehavares intressen, och även för de innehavare som ännu inte har identifierats. Detta sker genom att organisationerna t.ex. säkerställer inkomster från försäljning under en viss period i händelse av att upphovsrättsinnehavaren upptäcks i framtiden.

Jag vill också påpeka behovet av att anpassa EU:s rättsliga bestämmelser på området för upphovsrätt till den digitala tidsålderns utmaningar. Samtidigt stöder jag helhjärtat Viviane Redings och Charlie McCreevys ståndpunkt, och även det som Siim Kallas nämnde i dag, dvs. att man i samband med digitaliseringen av verk som skyddas av upphovsrätt till fullo måste respektera principen om upphovsrätt och att upphovsmännen ska ges en skälig ersättning. På så sätt kan de dra fördel av att den europeiska allmänheten i största möjliga utsträckning får tillgång till deras verk. Vi bör givetvis inte släsa bort denna möjlighet för EU.

Lidia Joanna Geringer de Odenberg (S&D). – (PL) Fru talman! De möjligheter som Internet erbjuder har inspirerat Google till att, via Internet, återuppliva böcker som är utgångna, glömda eller som har bleknat bort av tidens tand. Den storslagna idén om att skapa en modern motsvarighet till det alexandrinska biblioteket har dock gett upphov till en dispyt om frågan om upphovsrätt.

Det avtal som ingicks för två veckor sedan tillfredsställde det amerikanska författarförbundet och den amerikanska förläggarföreningen samt vissa av deras europeiska motsvarigheter. I och med överenskommelsen blir det möjligt att skanna in verk som har publicerats i fyra länder och att mot betalning göra dessa verk tillgängliga. De länder som omfattas är Förenta staterna, Storbritannien, Australien och Kanada. Internetanvändare från dessa länder kommer att kunna läsa 20 procent av e-böckerna utan kostnad (där kostnaderna täcks av annonsörer), medan återstående 80 procent av böckerna kommer att kunna läsas mot betalning.

Från upphovsmännens och förläggarnas perspektiv kommer detta att vara dubbelt fördelaktigt. För det första kommer det att medföra en enstaka betalning från Google på motsvarande 60–300 US-dollar för rätten att skanna in en bok, och för det andra kommer 63 procent av vinsterna att inbringas från e-boken via Google Books tjänst. Upphovsmännen kommer med andra ord att tjäna pengar även om endast en sida ur de egna böckerna publiceras på Internet.

Men ändå är det få människor som tar hänsyn till att icke-brittiska europeiska användare av Google Books, t.ex. en belgisk eller polsk Internetanvändare, inte ens kommer att ha tillgång till dessa 20 procent av e-böckerna. Tjänsten omfattar i huvudsak engelskspråkiga titlar, och alla europeiska förläggare eller upphovsmän som önskar delta i programmet blir tvungna att själva komma överens med Google. Européer kommer endast att ha fri tillgång till de minst attraktiva kategorierna av böcker, dvs. titlar som är offentlig egendom och vars upphovsrätt för länge sedan har löpt ut, t.ex. böcker ur det franska nationalbiblioteket som inte har tagits fram på över 200 år. Detta kommer inte att leda till skapandet av ett fullständigt elektroniskt bibliotek av europeiska titlar.

Utöver vissa reservationer när det gäller Googles projekt, som t.ex. företagets monopol på framställning och spridning av e-böcker och behovet av att betala för en del av intäkterna och annonseringen, anser jag att bristen på ett enhetligt system för upphovsrätt i EU kommer att göra projektet ineffektivt. Det rättsliga tumult som uppstått kring Google har visat på konsekvenserna av bristen på en enhetlig upphovsrättslagstiftning i EU, samt på omöjligheten att ge en samlad reaktion på Google Books initiativ. Det framgår tydligt att en harmonisering av upphovsrätten i EU har blivit en brådskande nödvändighet.

Nessa Childers (S&D). – (EN) Fru talman! Google är ett amerikanskt företag som vi alla känner till väl, och som erbjuder onlinetjänster som flera av oss använder dagligen. I och med att deras europeiska huvudkontor

ligger i Irland känner jag till att Google är en utmärkt arbetsgivare och verkligen ledande när det gäller avancerad Internetteknik.

Digitaliseringen av böcker, som i fallet med Google Books projekt, innebär en möjlighet att tillgängliggöra mycket stora volymer av världens kollektiva kunskaper och kulturarv. Vi bör stödja insatser som syftar till att göra det möjligt att söka, läsa och ladda ner böcker. Vi är alla eniga om att ett digitalt bibliotek i den omfattning som Google föreslår kommer att medföra verkliga fördelar. Detta gäller särskilt för våra bibliotek i Europa, som förvarar böcker som daterar sig så långt tillbaka som till 1600-talet. Inte många människor har möjlighet att se dessa böcker, men genom att publicera dem på webben kommer världen att få möjlighet att ta del av, och glädjas åt, dessa böckers innehåll.

Den fråga som vi som européer emellertid bör ställa oss är huruvida denna stora mängd kunskaper och kultur ska få monopoliseras av ett privat amerikanskt företag. Jag betvivlar inte att Google vill upprätthålla sitt kända motto "Do no evil". Vad har vi för garantier för att de inte skulle använda sin monopolställning och prissätta dessa böcker högre än vad den vanliga medborgaren har råd med? Att allmänheten får tillgång till sådana resurser är av största vikt.

Vi bör i själva verket göra allt som står i vår makt för att stödja vårt eget digitala bibliotek. Genom Europeana har närmare fem miljoner objekt blivit tillgängliga via Internet. Dess uppdrag är att erbjuda största möjliga tillgång för allmänheten till kulturella samlingar från hela Europa. Jag beklagar att endast Frankrike hittills har bidragit på allvar, medan andra länder, däribland Irland, har bidragit i liten utsträckning. Mot bakgrund av att mitt eget hemland har en sådan rik och imponerande litteraturhistoria uppmanar jag den irländska regeringen att delta mer fullständigt i Europeanas projekt.

Vi måste måna om allmänhetens tillgång till vår gemensamma europeiska kultur och arv. Det tydliga budskapet till alla europeiska kulturinstitutioner måste vara att digitalisera, och att göra det nu.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru talman! Det är en principfråga att vi bör främja tillgången till information och utbildning. Samtidigt bör vi också underlätta tillgången till den europeiska och den övriga världens kultur, där det skrivna ordet definitivt upptar en särskild plats. I denna mening är det önskvärt med en digitalisering av böcker och en fri tillgång till dessa, men bara på det villkor som vi i dag diskuterar, nämligen ett absolut skydd för den immateriella egendomen.

Vi har emellertid liknande institutionaliserade instrument i EU. Jag åsyftar särskilt Europeana, som vi bör stärka och ytterligare främja. Europeana är på samma gång ett bibliotek, en skola, ett film- och musikarkiv, och man respekterar givetvis den immateriella äganderätten och garanterar samtliga medborgare ett fritt tillträde. Medlen finns alltså. Frågan är hur vi, som europeisk union, kan använda våra förmågor till att bli banbrytare, och inte endast följa utvecklingen inom den privata sektorn.

Edit Herczog (S&D). – (HU) Detta är ännu ett exempel på vår förflyttning från Gutenbergs galax till den digitala galaxen. Lagstiftningsprocessens långsamma takt är anledningen till att affärsvärlden har gått förbi oss. Lagstiftningsprocessen måste påskyndas. Vi måste avstyra anarki och förhindra att monopol skapas. Vi måste garantera frihet för såväl läsare och författare som detaljhandlare. Vi måste också garantera kulturell mångfald och jämställdhet för minoritetsspråken. Vi måste göra vårt yttersta för att avskaffa digital analfabetism. Detta är vad vi bör göra, och det är ingen enkel uppgift.

Helga Trüpel (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Jag är ansvarig för det nya betänkandet om Europeana, och jag är övertygad om att vi är tvungna att hitta en bra balans mellan att dels respektera den immateriella äganderätten och dels ge alla våra användare ett enkelt tillträde.

Det innebär att vi behöver mycket tydliga definitioner om hur vi ska reformera upphovsrätten. Vi behöver således också kommissionens insatser när det gäller att fastställa vilket slags europeisk rättvis användning vi vill ha, samt tydliga definitioner om innebörden av anonyma verk. Jag vill fråga kommissionen huruvida vi, om vi verkligen inte vill bli efter Förenta staterna, i större utsträckning bör finansiera digitaliseringen av europeiska konstverk och Europeana från den nya Lissabonstrategin. I annat fall får vi överlåta detta på Google, och det skulle inte vara den bästa lösningen för att undvika den monopolstruktur som redan finns.

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Fru talman! Detta är mycket ironiskt, inte sant? Det som Google har gjort, dvs. att tillskansa sig immateriell egendom och reproducera den för privat användning, var utan tvekan olagligt redan från början, enligt de slutsatser som det nordamerikanska justitiedepartementet dragit. Detta är vad vi i mindre skala kallar för piratkopiering. Varför skulle det vara någon skillnad mellan individuella användare som gör detta och ett jättebolag likt Google?

Vår första princip bör därför vara att större aktörer inte ska beviljas några särskilda privilegier.

Vår andra princip är att vi inte kan göra oss beroende av ett monopols goda vilja. I likhet med flera av de som är närvarande anser jag att Google är ett intressant företag. Jag tycker att deras idé är innovativ och positiv. Men, vad händer om Google senare höjer priserna, som t.ex. utgivarna av akademiska tidskrifter gör, och höjer dem hundrafaldigt? Vad händer om de begränsar tillträdet till vissa böcker? De har en kvot på 15 procent för böcker som skulle kunna censureras.

Vi behöver ett digitalt bibliotek som verkligen är globalt, och som regleras av ett globalt konsortium, däribland universitet, för att se till att kvaliteten inte hålls tillbaka, och av nationella bibliotek. Inom detta konsortium skulle EU givetvis ha större makt att leda och fatta beslut än vad unionen för närvarande har. Det började med böcker, nästa gång kan det bli konstverken på de europeiska museerna. EU har inte råd att missa chansen i den här frågan.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) När vi för närvarande talar om ett privat företags, i det här fallet Google, digitalisering av världens litteraturarv verkar det som om vi endast pratar om nuet. Det konstaterades i ett anförande att vi som är här, i vilket fall som helst, kommer att fortsätta att använda oss av tryckta böcker. Vilket alternativ vi än banar väg för kommer det emellertid att innebära såväl en möjlighet som en nackdel för framtida generationer, vilket vi uppenbarligen är tvungna att hantera. Den viktigaste frågan är därför inte bara, som nämnts, att detta kommer att påverka Europas kulturindustri. Nej, ett sådant beslut kommer att påverka hela den europeiska kulturen. I själva verket finns det en ytterst stor risk för att ett företag kommer att äga världens kulturarv eller, om vi ser till framtiden, dess kulturella nutid. Därför är det absolut nödvändigt att EU tänker ut en egen tydlig strategi på det här området.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Fru talman! Digitalisering är en fantastisk möjlighet att ge så många EU-medborgare som möjligt tillgång till Europas och övriga världens kulturarv. Det stämmer även väl överens med målsättningarna i den nya Lissabonstrategin.

För det första verkar det dock som att det kräver att man standardiserar hanteringen av anonyma verk. Vi borde ha harmoniserat förvaltningen av intäkter från anonyma verk inom EU redan från början. Medlemsstaterna har olika lösningar på det området.

För det andra kräver utgivning av utgångna verk särskild övervakning. Jag anser att man bör harmonisera hanteringen av utgångna verk. Vi kan inte tillåta att det uppstår en situation där man inte har strikta bestämmelser för utgångna verk. För det tredje kan vi inte godta passiviteten i EU:s rättssystem, eftersom det innebär att Google kan digitalisera verk utan författarens samtycke.

Jag tycker att vi ska vidta omfattande åtgärder för EU inom detta område. Om vi vill ha en positiv konkurrenssituation med Google, eller samarbetet med företaget, tycker jag definitivt att vi ska påskynda arbetet med Europeana, och särskilt driva på arbetet i medlemsstaterna.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru talman! Jag ska berätta en liten historia för att belysa min poäng.

Vad som antagligen var det första upphovsrättsfallet i världshistorien ägde rum i Irland för 1 500 år sedan, då en munk som hette Finian bjöd in en munk som hette Columcille till sitt kloster. Finian var vid detta tillfälle i färd att utforma en text. Columcille hittade texten och gick upp varenda natt för att skriva av den.

Finian blev inte glad och bad att få tillbaka texten. Det fick han inte, så han vände sig till Storkungen. Storkungen hörde fallet och utfärdade en dom, som löd – jag tar den först på irländska – *do gach bó a lao, do gach leabhar a chóip*, eller "to every cow her calf, to every book its copy".

Det är lika relevant nu som för 1 500 år sedan, eftersom upphovsrätt och immateriella rättigheter måste respekteras. Så jag säger, "to every cow her calf, to every book its copy", och varje författare och konstnär har sin upphovsrätt och sina immateriella rättigheter.

Siim Kallas, vice ordförande för kommissionen. – (EN) Fru Talman! Kommissionen gör sitt yttersta för att utveckla det digitala området av vårt samhälle. Det verkar som att Google – och i synnerhet företagets bokprojekt – har fungerat integrerande för EU. Som ni vet, och det står skrivet överallt, har upphovsrätten hittills varit medlemsstaternas ensak och hört till den nationella lagstiftningen.

Nu behöver vi någon sorts gemensam strategi, och kommissionen är glad över att ta fram förslag. Nästa kommission kommer definitivt att ta dessa frågor på stort allvar och ge dem hög prioritet. Vi håller med om att böckerna behöver digitaliseras och att det måste ske snart. Det kommer att ske, oavsett om vi vill det eller

ej. Det viktigaste är att författare får betalt för Onlineböcker. Vi planerar ett ramdirektiv för dessa frågor – däribland kollektiva organisationer, där det måste finnas insyn, och de måste vara ansvariga inför sina medlemmar. Ramdirektivet kommer att vara färdigt någon gång under hösten 2010 och våren 2011.

Vi får inte hamna på efterkälken, och vi föreslår enkla EU-bestämmelser för anonyma verk och böcker som är utgångna på förlaget. EU:s förslag kommer att innebära att böcker endast kan digitaliseras när tillstånd getts, och det kommer att göras en grundlig undersökning av anonyma verk.

Låt oss fortsätta diskussionen. Vi får än en gång tacka utskottet för rättsliga frågor, och ledamöterna Angelika Niebler och Klaus-Heiner Lehne, för att ha tagit initiativet till denna intressanta debatt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Bogusław Sonik (PPE), skriftlig. – (PL) Googles nya tjänst, Google Books, har nyligen gett upphov till ett antal kontroverser. Projektet är grundat på fri tillgång till ett stort antal inskannade böcker, varav fyra miljoner är skrivna av europeiska författare. Situationen väcker frågor om begränsning av friheten på Internet och om de utmaningar som lagstiftare ställs inför i samband med utvecklingen av informationssamhället.

Som kommissionen så riktigt påpekar, bör digitaliseringen av upphovsrättsskyddade böcker ske i enlighet med upphovsrätten och innebära att skälig ersättning utgår till författarna, som är de som har mest att vinna på att deras verk når en större europeisk publik. Men kommissionen har samtidigt tagit upp frågan om hur väl anpassat det europeiska upphovsrättssystemet är för att möta den digitala erans utmaningar: Ger det befintliga regelverket de europeiska konsumenterna tillgång till digitala versioner av böcker? Säkrar det författarens ersättning?

Projektet Google Books gör böcker tillgängliga för en betydligt större läsekrets än vad ett vanligt bibliotek gör. Den fria spridningen av böcker på Internet har dock stött på begränsningar som liknar de inom musikdistributionen. Lagstiftningen släpar efter i förhållande till utvecklingen inom digital kommunikation, så det behövs en ny rättslig ram som gör det möjligt att reglera ett område där förändringarna är många. Man måste även hitta en kompromiss mellan vinsterna från projekt som Google Books och författares rättighet att få ersättning för sina verk.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.50 och återupptogs kl. 12.00)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

5. Undertecknande av rättsakter som antagits genom medbeslutandeförfarandet: se protokollet

6. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

6.1. Europeiska året för volontärarbete (2011) (A7-0077/2009, Marco Scurria) (omröstning)

- Före omröstningen:

Marco Scurria, föredragande. – (IT) Fru talman! Mina damer och herrar! Jag vill snabbt tacka parlamentet, utskottet, föredragandena och skuggföredragandena för deras arbete med betänkandet.

Vi har utarbetat ett betänkande som lyfter fram värdet av volontärarbete. I Europa finns det 100 miljoner människor i Europa som arbetar med det, som varje dag ger osjälviskt av sin tid för att hjälpa andra och vårt samhälle.

Detta är vad vi har gjort, vi har ökat budgeten och förbättrat både lokal verksamhet och EU:s verksamhet på ett sätt som främjar föreningarna.

Jag vill tacka Maroš Šefčovič och det svenska ordförandeskapet för det utmärkta arbete som vi har åstadkommit tillsammans.

Jag tror att 2009 kommer att bli året då parlamentet började visa ett uppriktigt intresse för detta område, som någon kallade ryggraden i vårt samhälle.

Jag vill än en gång tacka alla som har arbetat med detta viktiga betänkande.

6.2. Avtal om tekniskt och vetenskapligt samarbete EG/Ukraina (A7-0074/2009, Herbert Reul) (omröstning)

6.3. Stadga för Internationella partnerskapet för samarbete om energieffektivitet (IPEEC) och samförståndsavtal om att vid Internationella energigorganet inrätta sekretariatet för Internationella partnerskapet för samarbete om energieffektivitet (A7-0075/2009, Herbert Reul) (omröstning)

6.4. års strategidokument för utvidgningen gällande länderna på västra Balkan, Island och Turkiet(omröstning)

7. Välkomsthälsning

Talmannen. – Kolleger! Nu ska jag meddela något som kanske kommer mycket lägligt, eftersom vi precis röstade om betänkandet om 2009 års strategi för utvidgningen.

Det glädjer mig att informera er om att vi i dag har besök av en delegation från Kroatens parlament, Sabor.

(Applåder)

Delegationen leds av Mario Zubović, som precis har avslutat den gemensamma parlamentarikerkommittén EU–Kroatens tionde sammanträde.

Ledamöter från Sabor! Vi välkomnar er till Europaparlamentet här i Strasbourg. Som ni märker har vi diskuterat utvidgning denna vecka och vi vill att Kroatien ansluter sig till EU så fort som möjligt.

(Applåder)

Ni står inför de krävande slutförhandlingarna, och vi vill uppmuntra er att göra ert yttersta i förberedelsearbetet.

Kolleger! Vi ser fram emot att få välkomna kroatiska observatörer till Europaparlamentet mycket snart, och vi ser fram emot att ha er här i parlamentet denna valperiod.

Ett stort tack för ert besök här i dag.

8. Omröstning (fortsättning)

8.1. Avskaffande av våld mot kvinnor (omröstning)

8.2. För en politisk lösning beträffande piratverksamhet utanför Somalias kust (omröstning)

8.3. Rökfria miljöer (omröstning)

8.4. Ratificeringen och genomförandet av de uppdaterade ILO-konventionerna (omröstning)

8.5. FAO:s världstoppmöte om livsmedelssäkerhet - Utrota hungersnöden från jordens yta (omröstning)

9. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Förslag till resolution: 2009 års strategi gällande länderna på västra Balkan, Island och Turkiet (B7-0185/2009)

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Jag vill framför allt understryka vilket enastående arbete Gabriele Albertini har gjort med detta förslag. Jag vill även säga att jag röstade för förslaget, då utvidgning är en viktig politisk gest för EU. Jag vill även påpeka att jag har röstat annorlunda än min politiska grupp i flera frågor, som i huvudsak är kopplade till Kosovo, eftersom jag har en annan åsikt än den som de flesta EU-länder har när det gäller Kosovo. Därför röstade jag annorlunda om ändringsförslag 17 i artikel 19, ändringsförslag 22, ändringsförslag 24 och även efter strecksats 4 i led 10.

Jag anser ändå att utvidgningen är mycket viktig, men de avvikelser som uttryckts av fem medlemsstater måste också tas i beaktning.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Fru talman! Den spanska socialdemokratiska delegationens röster om Kosovo stöder internationella icke-erkännanden av Kosovos ensidiga förklaring som självständig stat.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Jag röstade mot resolutionen om utvidgningsstrategin eftersom den innehåller många fina ord om Turkiets framsteg när det gäller Köpenhamnskriterierna. Jag ser inga tecken på några sådana framsteg. Snälla ni, försök att förstå en gång för alla att man i Turkiet för mindre än 100 år sedan begick folkmord på människor innanför landets gränser och människor som nyligen hade frigjort sig från det turkiska styret. Det begås folkmord i Turkiet än i dag, och både invånarna och den politiska klassen är stolta över dessa handlingar som utförs av det egna landet. För tjugo år sedan sponsrade Turkiet terroristorganisationer och exporterade terrorism. Landet har fortfarande nära kopplingar till terroristorganisationer. Om vi vill att ett land som fortfarande är stolt över folkmord och sponsrar terrorism ska ingå i EU, så kan ni acceptera det. Jag är i alla fall helt emot det.

ORDFÖRANDESKAP: WIELAND

Vice talman

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Jag röstade för betänkandet, men jag vill ta upp en viktig fråga.

Som jag ser det, måste vi i Europaparlamentet och EU se till att alla länder som vill bli medlemmar i EU visar att de följer Köpenhamnskriterierna. Det är mycket viktigt att se till att man inför mänskliga rättigheter, demokrati, åsiktsfrihet och rättsstatsprincipen.

I dag har vi även röstat om kvinnors rättigheter och för kvinnors rätt till ett liv utan våld. Jag tycker att det är mycket viktigt att man ser till att kvinnors och barns rättigheter införs i alla länder som vill ansluta sig till EU.

När det gäller allt detta syftar jag främst på Turkiet. Turkiet måste omedelbart införa reformer och förändringar om landet ska kunna ansluta sig till EU, fast personligen tror jag inte att det kommer att ske under vår livstid. Det är i vilket fall oerhört viktigt att vi i EU gemensamt håller oss till de fastställda bestämmelserna, Köpenhamnskriterierna.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Herr talman! Mina damer och herrar! Jag röstade också nej, eftersom jag anser att Turkiet måste uppfylla samtliga kriterier innan vi kan uttala oss i så pass positiva ordalag här. Jag vill särskilt lyfta fram gränskonflikten mellan Cypern och Turkiet, som inte har lösts i år, och den olagliga ockupationen av Cypern, som inte har avslutats än. Trots det vill jag inte rösta mot de andra kandidatländerna. Jag gör särskilt undantag för länderna på Balkan som jag skulle vilja välkomna till parlamentet så fort som möjligt.

- Förslag till resolution: Avskaffande av våld mot kvinnor (B7-0139/2009)

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Herr talman! Jag avstod från att rösta om denna resolution, trots att det är viktig fråga, mycket viktig till och med. Jag förstår inte varför kampen mot våldet mot kvinnor skulle klumpas ihop med valfrihet när det gäller fortplantning. Under gårdagens debatt om denna fråga sades saker som var rent nonsens. Joanna Senyszyn anklagade katolska kyrkan för kvinnoförtryck

Det är nog det mest absurda man kan påstå. I Polen förekommer inga hedersmord, man praktiserar inte omskärelse av flickor, det förekommer inga selektiva aborter eller tillfälliga äktenskap, och människor stenas inte för faktisk eller påstådd otrohet. Kvinnor diskrimineras inte på något sätt i lagstiftningen, och alla former av våld mot kvinnor fördöms av både medborgare och katolska kyrkan. Tack och lov hade inga sådana extrema påståenden hamnat i resolutionen, så det räckte med att jag avstod.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Herr talman! Jag röstade för resolutionsförslaget om avskaffande av våld mot kvinnor. Min röst tillägnas de nära sju miljoner italienska kvinnor som utsätts för våld av män varje år. Min röst tillägnas även alla kvinnor i Europa som befinner sig i samma situation.

Ibland frestas vi att tro att detta är ett fenomen som hör hemma i samhällets utkanter, men i själva verket inträffar våld mot kvinnor främst i hemmet. Det berör oss alltså direkt.

Det är svårare för äldre kvinnor att försvara sig. Därför får vi inte glömma dem, eftersom våld inte bara är fysiskt: Det är även kulturellt. Det kan innebära att en person fråntas sin rörelsefrihet.

För övrigt är kvinnor flickor innan de når vuxen ålder, och en flicka som blivit utsatt för våld kommer aldrig att kunna njuta av livet på samma sätt.

Så jag hoppas att parlamentet från och med nu kommer att vidta konkreta åtgärder för att allt detta inte stannar vid en god intention.

Lena Ek (ALDE). - Herr talman! Våld mot kvinnor är ett utbredd problem i hela Europa och världen. Bara i Sverige, med nio miljoner invånare, misshandlas 380 kvinnor varje dag. En femtedel av den kvinnliga befolkningen är utsatt för våld, och 45 procent av alla kvinnor mellan 16 och 64 år har någon gång i livet utsatts för våldshandlingar. Detta är fruktansvärt upprörande. Att utsättas för våld i hemmet är en otrolig integritetskränkning. Kvinnor och män ska ha samma möjlighet till kroppslig integritet.

Det våld som fortgår över vår kontinent är ett bevis på att jämställdhetsarbetet i Europa fortfarande har lång väg att gå. EU kan inte fortsätta att blunda för dessa fakta. Jag välkomnar därför resolutionen om avskaffande av våld mot kvinnor och uppmanar den nya kommissionen och rådet att också ta sitt ansvar i denna fråga. Jag avser att se till att kommissionen tvingas lägga fram förslag för att förbättra situationen vad gäller våld mot kvinnor.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Herr talman! Jag röstade helhjärtat för resolutionen eftersom jag anser att vi behöver förena oss mellan de politiska grupper mot ett gemensamt mål – att fördöma, upplysa om och bekämpa alla former av våld mot kvinnor.

Jag har särskilt medkänsla med kvinnor i konfliktdrabbade områden, eftersom jag upplevde och hjälpte till under hela konflikten i Bosnien och Hercegovina, och delvis även med Röda korset i Darfur. Jag tycker att vi har ett fantastiskt instrument i Stockholmsprogrammet som kan hjälpa oss att ta steget från ord till handling. Jag vill tacka svenska ordförandeskapet för att ha utformat Stockholmsprogrammet så att det omfattar åtgärder för att stärka kvinnor och bekämpa våld mot kvinnor. Jag kommer definitivt att arbeta för att bekämpning av våld mot kvinnor prioriteras när Stockholmsprogrammet genomförs.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Herr talman! Jag vill poängtera att våld mot kvinnor är en otroligt viktig fråga, och jag är verkligen glad att EU har tagit upp problemet. Ett problem som förtjänar särskild uppmärksamhet är de mest aggressiva och brutala sexualbrott som begås mot kvinnor, men som inte alltid behandlas på ett lämpligt sätt i vissa EU-länders rättssystem. De domar som domstolarna utfärdar i dessa fall är ofta milda, vilket i vissa fall får kvinnor att tappa motivationen att anmäla det våld som de utsatts för till rättsliga myndigheter. Detta gör att det finns en osynlig brottsstatistik. I de mest våldsamma och allvarliga fallen av brott mot kvinnor, där våld används och det finns en sexuell koppling, bör vi inrikta oss mer på arbetet med att standardisera domarna, så att säkerheten ökar för de drabbade kvinnorna och de får en rättvis behandling och moralisk upprättelse.

Jag vill poängtera att jag inte kunde rösta för den slutliga versionen av resolutionen på grund av den radikala inställningen gällande abortfrågan, som strider mot kristna värderingar.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Herr talman! Jag vill ge en röstförklaring till frågan kampen mot rökning, om det är möjligt. Ett mycket kort anförande.

Talmannen. – Herr Wojciechowski, i arbetsordningen står det att vi måste behandla ett ämne i taget. Vi har just diskuterat ämnet avskaffande av våld mot kvinnor, och nu går vi in på ämnet en politisk lösning för sjöröveriet utanför Somalias kust. En sak i taget!

- Förslag till resolution: En politisk lösning för sjöröveriet utanför Somalias kust (RC-B7-0158/2009)

Louis Bontes (NI). – (NL) Det nederländska Frihetspartiet (PVV) röstade mot resolutionsförslaget om Somalia, och jag ska förklara varför.

PVV är av åsikten att kontroll av fartyg utanför Somalias kust inte är en uppgift för EU, utan helt och hållet åligger Nato. EU har ingen armé, och man har ingen som helst anledning att ingripa där. Det är helt och hållet Natos uppgift.

PVV är även av åsikten att det ska finnas marinsoldater ombord på handelsfartyg, så att man kan stå emot direktangrepp från pirater. Jag upprepar, sjöröveriet i havet utanför Somalia måste stoppas, men inte på detta sätt.

- Förslag till resolution: Rökfria miljöer (B7-0164/2009)

Anna Záborská (PPE). – (SK) Syftet med rådets rekommendationer om rökfria miljöer är att stödja medlemsstaterna i deras strävanden att skydda människor från rökning. Detta är förenligt med de internationella åtaganden som formulerats i WHO:s ramkonvention om tobakskontroll.

Jag stöder rekommendationen. Rökning är fortfarande den vanligaste orsaken till sjukdomar som leder till för tidig död. Exempel på dessa sjukdomar är hjärtsjukdomar, cancer och kroniska luftrörssjukdomar, och, om än i mindre utsträckning, minskad fertilitet hos unga män och kvinnor.

Vi befinner oss i en demografisk kris och de metoder som tas fram för att öka fertiliteten är ekonomiskt kostsamma, så vi bör lägga större fokus på information. Man behöver börja med familjerna för att skydda barnen från rökningens skadliga inverkan.

Avslutningsvis vill jag att den konsekventa övervakningen ska omfatta åtgärder för att stoppa tobaksindustrins strävanden att omintetgöra insatser för att stoppa rökning.

Axel Voss (PPE). – (DE) Herr talman! Jag vill ta upp två aspekter av den rökfria miljön. För det första har jag röstat för att medlemsstaterna ska ges befogenhet inom detta område, dels på grund av subsidiaritetsprincipen, dels på grund av vi inte har någon befogenhet. Även om jag verkligen är för en rökfri miljö tycker jag att vi i detta fallet bör följa spelets regler

Den andra aspekten är att jag tycker att det är störande att EU stöder tobaksodling. Stödet kommer att avvecklas och jag har även röstat för det, eftersom det för mig inte är förenligt med ett totalförbud mot rökning. Vi måste vara konsekventa. Om vi vill bekämpa rökning kan vi inte stödja tobaksodling.

Anja Weisgerber (PPE). – (DE) Herr talman! Mina damer och herrar! Den tyska konservativa gruppen (CSU) vill att tydliga och praktiska bestämmelser för att skydda icke-rökare införs i hela EU. Men "i hela EU" behöver inte nödvändigtvis innebära "inifrån EU". Många medlemsstater har redan bestämmelser som skyddar icke-rökare och andra medlemsstater är i färd att införa sådana bestämmelser.

Jag anser inte – i likhet med de flesta av mina kolleger i parlamentet, vilket glädjer mig – att vi i Bryssel ska införa bestämmelser som skyddar icke-rökare eller att vi skulle göra det på ett bättre sätt. EU har ingen befogenhet inom området. Vi har enbart ansvar för hälsa och säkerhet på arbetsplatser. Där ligger problemet, eftersom den viktigaste uppgiften är att skydda barn och unga, och den gruppen som behöver särskilt skydd skulle inte omfattas av bestämmelser som endast gäller hälsa och säkerhet på arbetsplatser.

Därför måste medlemsstaterna agera. Jag har röstat för förslaget och det gläder mig att ändringsförslaget antogs.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag kommer från ett land där man har infört rökförbud på arbetsplatser. Jag var ledamot i Irlands parlament när det infördes och jag stödde förbudet till fullo.

Här i Europaparlamentet ser dock situationen något annorlunda ut, eftersom vi måste beakta subsidiaritetsprincipen. Det är möjligt att vi har en insats att göra när det gäller skydd av arbetstagares hälsa – vi har redan lagstiftning på det området, t.ex. rörande elektromagnetisk strålning – men vi kan inte, som vi gör i punkt 7, uppmana medlemsstater som redan har rökförbud att respektera principen om lika behandling av olika typer av inrättningar restaurangsektorn. I går röstade vi om de nationella parlamentens roll och befogenheter när det gäller den föreslagna EU-lagstiftningen inom subsidiaritet enligt det nya Lissabonfördraget, så vi måste vara mycket noga med följdriktigheten när vi röstar.

Precis i början pratade jag med min kollega och missade därför omröstningen om Europeiska året för volontärarbete. Jag vill meddela att jag helhjärtat stöder parlamentets förslag om ett sådant år, eftersom jag ledde kampanjen för att 2011 utsågs under förra valperioden.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Jag blir rörd av denna röstförklaring eftersom min mamma föddes i tobaksfabriken här i Strasbourg där min morfar arbetade. Den fabriken har lagts ned.

När Frankrikes tillverkare av tobak och tändstickor, som tillhörde staten, ombildades till aktiebolag, meddelade man de anställda att det inte skulle påverka deras arbete. I dag kan jag även förstå svårigheterna för statliga företag inom andra sektorer som står inför samma problem.

Vi kan verkligen förstå och motivera kampanjen mot rökning, eftersom den har en så pass skadlig inverkan på hälsan. Men den franska tobakstillverkningen har tyvärr upphört. Tobaksfabriken i Strasbourg har lagts ned, men folk röker fortfarande. De fortsätter röka, men de röker importerad tobak.

Personligen stöder jag därför EU:s tobaksodlare, åtminstone så länge som EU:s medborgare fortsätter röka. Jag tycker att det är bättre att tobaken odlas här än att den importeras från någon annanstans.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Herr talman! Tack för att jag fick ordet. Jag stöder EU:s åtgärder för att minska tobakskonsumtionen men jag anser inte att åtgärderna bör grundas på minskat stöd till tobaksproducenterna. Detta därför att tobaksproduktion inte är relaterad till tobakskonsumtion. Om vi minskar eller avskaffar produktionen eller om vi drar in stödet till gårdar som producerar tobak kommer konsumtionen ändå att finnas kvar, men det kommer att handla om konsumtion av importerad tobak. Att bekämpa tobaksproducenterna är inte rätt sätt att minska tobaksrökningen. Det skulle vara ungefär som att försöka minska öl- och vinbruket bland ungdomar genom att börja bråka med humleproducenterna. Därför röstade jag för den ståndpunkt som går ut på att produktionen av tobak inte påverkar konsumtionen.

- Resolutionsförslag: FAO:s världstoppmöte om livsmedelssäkerhet – Utrota hungersnöden från jordens yta (RC-B7-0168/2009)

Anna Záborská (PPE). – (SK) Livsmedelskrisen är inte bara ett ekonomiskt och humanitärt problem utan också en fråga om fred och säkerhet i världen.

Jag gav mycket gärna mitt stöd till den antagna resolutionen, även om jag har en del förbehåll kring frågan om hungersnöden i världen. Världstoppmötet om tryggad livsmedelsförsörjning fick inte den inriktning som organisatorerna önskade. Trots att kampen mot hungersnöd är ett problem med sociala, ekonomiska, finansiella och kulturella dimensioner begränsades diskussionerna under mötet till att enbart handla om den tekniska nivån. Till och med FAO:s generaldirektör Jacques Diouf var besviken över mötet och över att företrädarna för västländerna inte deltog. Företrädarna för de utvecklade länderna gjorde inte några konkreta åtaganden.

Jag kan inte annat än att se frågan om att lösa problemen hungersnöd och fattigdom som en mediafråga snarare än som ett konkret problem som kräver en brådskande lösning. Grunden för solidaritet är viljan att ta verkligt ansvar när man ställs inför andra som har det svårt.

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: Scurria (A7-0077/2009)

John Stuart Agnew, Marta Andreasen, Gerard Batten, John Bufton, Derek Roland Clark, Trevor Colman, Nigel Farage, Mike Nattrass och Nicole Sinclair (EFD), *skriftlig.* – (EN) UKIP-partiet beundrar frivilligarbete och inser vilket bidrag till samhället det kan ge. Men detta betänkande uppmanar till att man

öppet ska politisera frivilligverksamheten i EU-syfte och att man skulle använda brittiska skattebetalares pengar för att uppnå en sådan politisering. Därför kunde vi inte ge vårt stöd till förslaget.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Hela begreppet frivilligarbete är av avgörande betydelse i dagens samhälle. Det är något som man ägnar sig åt av fri vilja och som kan få en otroligt positiv inverkan på mångas liv. Europaåret för frivilligarbete är därför ett viktigt initiativ. Jag håller med föredraganden och det är av dessa skäl som jag har valt att rösta för betänkandet.

Diane Dodds (NI), skriftlig. – (EN) Jag röstade för förslaget som ett tecken på erkännande för de många frivilligarbetare som gör ett ovärderligt jobb utan att få det erkännande de förtjänar. Utan deras bidrag till samhället, som de inte får någon ekonomisk ersättning för, skulle Storbritannien vara bra mycket fattigare. Jag är emot hela principen om europeiskt medborgarskap men jag inser värdet av de tjänster som frivilligarbetare bidrar med. Därför stödde jag detta förslag.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Marco Scurrias betänkande om Europaåret för frivilligarbete (2011) som förespråkar mer stöd från EU:s institutioner till denna sektor som omfattar miljontals europeiska medborgare och har avgörande betydelse för att främja solidaritet och social delaktighet. Jag anser att både budgeten och samordningen måste öka på gemenskapsnivå för att befästa de initiativ som ingår i Europaåret för frivilligarbete, som t.ex. informationskampanjer och nationsöverskridande utbyten med inriktning på idéer och bästa metoder.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Den mest grundläggande definitionen av frivilligarbete är god vilja omsatt till handling. Det erbjuds gratis, fritt och kravlöst. Det är också en hörnsten i varje samhälle eftersom de tusentals volontärernas arbete, som utförs av unga eller gamla, i formell eller informell funktion, inom områdena sjukvård, välfärd, utbildning, miljö eller kultur, förbättrar tusentals människors liv varje dag.

Med tanke på det bör vi välkomna initiativet att ha ett Europaår för frivilligarbete. Det kommer att ge dessa volontärers anonyma ansikten välförtjänt synlighet och göra oss alla medvetna om deras oerhörda arbete samt bidra till att skapa gynnsammare villkor för dem i deras verksamhet.

Denna tanke ligger i linje med Demokratiska och sociala centerpartiet – Folkpartiets uppfattning. Det är det första och enda portugisiska politiska parti som lyfter fram frågan om frivilligarbete och kommer med praktiska förslag för att hjälpa frivilligarbetare och ge dem den ställning och det erkännande som de förtjänar.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade för detta betänkande, trots vissa motsägelser och mindre delar av det som vi inte håller med om.

Frivilligarbete har otvivelaktigt en viktig roll i samhället eftersom det främjar värdet i solidaritet och ömsesidigt stöd och bidrar bland annat till social integration och till att motverka diskriminerande synsätt.

Betänkandet tar upp de grundläggande aspekterna, som exempelvis socialt stöd till frivilligarbetare, och fokuserar på frågor som hälsa, säkerhet och yrkesutbildning samt skillnaden mellan avlönat arbete och volontärarbete.

Men vi anser ändå att man måste se till att frivilligarbete inte ersätter åtgärder från medlemsstaternas sida och att det inte används som ett sätt att tillgodose behov som faller inom ramen för de sociala trygghetssystemens ansvarsområde. Vi menar att man måste främja ideella organisationers verksamhet genom effektivt och tillräckligt stöd. Sådana organisationer inbegriper kooperativa grupper, kollektiv och lokala sammanslutningar, lokala boendeföreningar samt organisationer som ägnar sig åt idrott, fritidsaktiviteter, kultur, ungdomar och barn.

Vi vill även betona att frivilligarbete också i hög grad vilar på att arbetstagarna har någon fritid och att det är oförenligt med utnyttjande, oregelbunden eller alltför lång arbetstid, låga löner och otrygga anställningsformer.

Seán Kelly (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade med glädje för att man utser 2011 till Europaåret för frivilligarbete. Det är en stor förmån för de otaliga frivilligorganisationerna i EU:s medlemsstater. Jag skulle vilja påpeka att idrottsorganisationer har en central roll inom frivilligarbetet och att de måste få ett erkännande, trots att det inte uttryckligen fastställs i lagstiftningstexten. Den största frivilligorganisationen i Irland är faktiskt Gaelic Athletic Association. Alla ansträngningar som görs av samtliga som medverkar i denna utmärkta institution måste få välförtjänt erkännande och beröm.

Barbara Matera (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman! Frivilligarbete är ett uttryck för europeiska sociala värden, såsom solidaritet och icke-diskriminering. Å ena sidan bidrar det till frivilligarbetarnas personliga utveckling och å andra sidan skapar det social sammanhållning. Därför krävs det att EU:s institutioner, medlemsstaterna, lokala och regionala myndigheter och det civila samhället, var och en utifrån sitt eget kunskapsområde, ger frivilligverksamheten vederbörligt erkännande och stöd.

Europaåret för frivilligarbete (2011) kommer att möjliggöra att verksamheten som organiseras på detta område får en europeisk dimension och därmed finns det hopp om att den också får större inverkan på det civila samhället.

De tre miljoner euro som man har beräknat för förberedande initiativ under 2010, de ökade anslagen som Europaparlamentet antagit för 2011 och som nu uppgår till åtta miljoner euro, samt den höga procentandelen medfinansiering för projekten, 1,8 procent för att vara exakt, kommer verkligen att göra det möjligt att uppnå de fastställda målen, genom att de olika nivåerna fungerar tillsammans.

Avslutningsvis är det väl värt att nämna den roll som frivilligarbetet, med rätt stöd, kan ha när det gäller pensionärer, med tanke på det ökande antalet äldre i det civila samhället.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för förslaget till betänkande om Europaåret för frivilligarbete av flera skäl. Det är väl känt att frivilligarbete innebär en dubbel fördel, dels för individen och dels för samhället. Å ena sidan erbjuder frivilligarbete medborgarna möjlighet att lära, få nya färdigheter och utvecklas. Å andra sidan har det även en social funktion och bidrar till att skapa en känsla av solidaritet och samhörighet. Med tanke på det ständigt ökande ömsesidiga beroendet mellan lokala samhällen i en globaliserad värld och den allt värre utbredningen av individualistiskt beteende blir det allt viktigare att uppmuntra medborgarna till social delaktighet. Nu tänker jag främst på aktiviteter som involverar både ung och gammal i lika hög grad. Dessutom anser jag att ett förstahandsutbyte av erfarenheter mellan frivilligorganisationer från de mest skilda håll i EU får större genomslagskraft, med tanke på att samma värden ligger till grund för deras verksamhet. Syftet är detsamma, nämligen att förbättra levnadsstandarden och livskvaliteten, få till stånd en hög sysselsättningsnivå, stärka den sociala sammanhållningen och bekämpa socialt utanförskap. Med andra ord rör det sig om exakt samma värden som EU grundar sig på.

Emma McClarkin (ECR), skriftlig. – (EN) Trots att jag var emot den budgetökning som efterfrågades och som jag därmed röstade nej till i utskottsfaserna, stöder jag fullständigt betänkandet om Europaåret för frivilligarbete i sin helhet. Frivilligarbetare är ofta hjältar som går obemärkt förbi. De har en omätbar inverkan på samhället och på människors liv. Under svåra ekonomiska tider som den här blir frivilligarbete än mer betydelsefullt och det är därför jag och andra som har stött det här betänkandet gärna vill öka kunskapen om frivilligarbetets fördelar och även skapa ett Europaår där välfinansierade initiativ kommer att ge frivilligorganisationerna möjlighet att uppmuntra nya frivilligarbetare att träda fram.

Vi måste se till att Europaåret för frivilligarbete används som en plattform för att erkänna det bidrag som frivilligarbetare står för i våra samhällen, men också använda oss av det som en möjlighet för oss att bättre förstå vilka hinder som föreligger för den typen av verksamhet och vad vi kan göra för att undanröja dem och föra frivilligarbetet framåt. Detta är ett exempel på vad EU borde ägna sig åt, nämligen att utbyta bästa metoder på områden som frivilligarbete, snarare än att skapa mer och mer onödigt byråkrati.

Robert Rochefort (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag gav mitt stöd till betänkandet om Europaåret för frivilligarbete 2011 som har syftet att främja dialogen om och utbytet av bästa metoder för frivilligarbete mellan myndigheter och berörda parter i våra medlemsstater. På senare år har individualistiskt beteende och strävan efter nya uttryckssätt för individen ökat och detta, tillsammans med förändrade demografiska trender, har gjort att medborgardeltagandet undergått stora förändringar.

Därför måste frivilligarbetet anpassas så att ett större antal personer kan engagera sig i sådan verksamhet på olika sätt och i olika faser av livet. Det kan innebära att man använder sig av den potential som de äldre står för och att man skapar nya deltagandeformer med mer flexibilitet vad gäller varaktighet och sättet att delta.

Europa har en lång tradition av frivilligarbete och måste bidra till att frigöra den potential som detta innebär. Frivilligarbetet ger dem som ägnar sig åt det en kanal till kunskap (det är uppenbart att deltagande i frivilligverksamhet ger medborgarna ny kompetens, bidrar till deras personliga utveckling och ökar deras känsla av samhällstillhörighet). Det ger också konkret form åt europeiska värden som solidaritet, medborgardeltagande och icke-diskriminering på så skilda områden som utbildning, kultur, miljö, social trygghet och hälsa.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Jag stödde betänkandet om Europaåret för frivilligarbete (2011). I EU:s medlemsstater måste vi fästa större vikt vid frågan om frivilligarbete och vi bör planera politiska åtgärder till stöd för dem som ägnar sig åt det. Europaparlamentets ändringsförslag avser många viktiga ändringar i kommissionens förslag och de bör inbegripas av rådet. Budgetbeloppet som öronmärkts för att uppnå målen med Europaåret för frivilligarbete 2011 uppgår till sex miljoner euro och det är inte tillräckligt (som jämförelse kan nämnas att budgetbeloppet för Europaåret för bekämpning av fattigdom och social utestängning är nästan tre gånger så högt).

Frivilligarbete är gratis och oavlönat men det innebär inte att det inte ger upphov till kostnader. Frivilligarbetet behöver ekonomiskt och politiskt stöd från alla berörda parter, från icke-statliga organisationer, regeringar, nationella och lokala myndigheter och företag. Politiskt engagemang bör ta formen av en gynnsam policy som stöder frivilligarbetets utveckling och infrastruktur. Den här frågan är särskilt viktig för Polen, som kommer att inneha ordförandeskapet för EU 2011. Jag skulle vilja be Polens regering att följa Europaparlamentets exempel och vidta åtgärder för att öka det ekonomiska stödet till Europaåret för frivilligarbete. Jag stöder helhjärtat förslaget om att avsätta ekonomiska medel för att skapa en interaktiv databas för frivilligarbetare och frivilligorganisationer som skulle vara tillgänglig för alla berörda parter och fortsätta att finnas efter 2011.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) 2011 kommer att bli Europaåret för frivilligarbete och ha syftet att hedra och synliggöra frivilligarbetare och deras bidrag till samhället. Det är ett fantastiskt förslag. Frivilligverksamhet förekommer i många olika former i hela Europa, men oavsett var kännetecknas det av att människor vill hjälpa andra utan att få betalt för det. Det kan också handla om att man engagerar sig i miljöskyddsarbete eller arbetar för att se till att varje medborgare ska kunna leva ett värdigt liv.

Det är värt att betona att frivilligarbete otvivelaktigt har en positiv inverkan på utvecklingen av Europas identitet. Den har sina rötter i dessa värden och utgör en bra grund för att öka förståelsen mellan medborgare från olika samhällsgrupper och länder i hela det europeiska samhället. Dessutom är frivilligarbetet viktigt för integrationen, den sociala politiken och utbildningen. Vi bör även komma ihåg att det har stor betydelse för dialogen mellan olika kulturer och generationer och att det bidrar till att utveckla ett socialt ansvar.

Frivilligarbete har också ett ekonomiskt värde och det får vi inte glömma. Det är en verksamhet som är gratis och oavlönad men det innebär inte att finansiella aspekter saknas. Av det skälet är det viktigt att frivilligarbete får stöd från EU. Frivilligverksamheten kräver en politik som grundar sig på vänskapliga relationer, till stöd för dess utveckling och infrastruktur. Jag tror att stödet för att belöna och erkänna frivilligarbetet genom vissa finansiella medel kommer att motivera såväl enskilda personer som företag och organisationer.

Oldřich Vlasák (ECR), skriftlig. – (CS) Jag skulle vilja förklara varför jag röstade för Marco Scurrias betänkande om rådets beslut om Europaåret för frivilligarbete. Personligen anser jag att oavlönat och frivilligt arbete är en viktig del av vårt samhälle. I mitt hemland Tjeckien är de största och äldsta frivilligorganisationerna frivilligbrandkårer. Deras traditioner går långt tillbaka i tiden, då behovet att avvärja naturkatastrofer, som exempelvis bränder, alltid fick några dussin frivilliga att samlas för att skydda sin egen, grannarnas och andra närboendes egendom. De äldsta frivilligorganisationerna med störst spridning inbegriper också tjeckiska Röda korset, tjeckiska turistklubben, gymnastikföreningen Sokol, ungdomsorganisationen Junák och den frivilliga bergsräddningstjänsten. Alla de som hjälper till i skolorna och idrottsklubbarna, på sjukhusen eller i bergen, som reser utomlands för att bistå, förtjänar ett erkännande. I det avseendet kommer det säkert att vara till stor nytta att man tillägnar 2011 till denna sektor. Därför röstade jag för betänkandet.

- Betänkande: Reul (A7-0074/2009)

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) I allmänhet är det möjligt att välkomna alla avtal som förbättrar samarbetet med EU:s grannländer. Om vi jämför grannländernas ställning ser vi att vår viktigaste partner efter Ryssland är Ukraina. Informationsutbytet på områdena vetenskap och teknik, det gemensamma genomförandet av program, arbetskraftsutbytet och utbytet av sakkunskap på området förvaltning av vetenskaps- och forskningsinstitutioner, allt detta är syften som bara förtjänar vårt stöd.

Men jag skulle vilja ta upp ett specifikt förbehåll gällande metoden som tillämpas för att bedöma avtalet. Om författarna inför effektivitetsindikatorer av typen "antal arbetsresor och sammanträden" och till och med "antal samarbetsområden", betvivlar jag allvarligt författarens kunskaper i ämnet. Avsnitt 7, "Åtgärder mot bedrägeri", ger ett ganska desperat intryck och uttalandet i 8.2.2 får mig att tvivla på mitt eget förstånd. I denna tidsålder av elektronisk kommunikation kan jag inte förstå varför en "rapport" om ett avtal kräver arbetsresor och sammanträden för EU:s och Ukrainas experter och tjänstemän. Avslutningsvis vill jag säga att jag gärna stöder detta ramavtal eftersom jag vet att utveckling inom vetenskap och forskning redan har

integrerats i sjätte ramprogrammet på ett mycket aktivt sätt och med verkligt goda resultat. GUE/NGL-gruppen stöder rådets beslut trots de förbehåll jag just nämnt.

- Betänkande: Reul (A7-0075/2009)

John Stuart Agnew, Marta Andreasen, Gerard Batten, John Bufton, Derek Roland Clark, Trevor Colman, Nigel Farage, Mike Nattrass och Nicole Sinclair (EFD), skriftlig. – (EN) UKIP-partiet är inte emot samarbete på området energieffektivitet men vi insisterar på att sådant samarbete måste bedrivas av demokratiskt valda regeringar och inte av deras befullmäktigade ombud som inte kan ställas till svars i en anti-demokratisk och överstatlig organisation som EU.

- Resolutionsförslag: 2009 års strategidokument för utvidgningen gällande länderna på västra Balkan, Island och Turkiet (B7-0185/2009)

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) Eftersom som vi står inför en strid ström av ansökningar om EU-medlemskap kunde inte omröstningen om denna resolution ha ägt rum vid ett bättre tillfälle. EU är en stabil klippa på den här kontinenten. Unionen kan inte förbli en klubb som är stängd för andra europeiska stater men den kan inte heller öppna sina portar i all oändlighet. EU måste framför allt se till att de utvidgningar som redan gjorts för de nya medlemsstaterna blir framgångsrika. Vad gäller de andra stater som nu knackar på EU:s port är förutsättningen för att inleda några som helst anslutningsförhandlingar fortfarande strikt efterlevnad av köpenhamnskriterierna (demokrati, rättstatsprincipen, mänskliga rättigheter, jämställdhet, marknadsekonomi, etc.), samt att man ovillkorligen följer internationell rätt. Anslutningsförhandlingar med kandidatländer måste grundas på objektiva mätbara kriterier, som t.ex. respekt för rättigheter och ekonomiska kriterier, och man måste undvika alla sorters subjektiva hänvisningar som grundar sig på värden, religion eller kultur. Jag anser att vi därför bör bekräfta Balkanområdets lämplighet för EU-medlemskap och komma ihåg att utvidgning och konsolidering är oupplösligen förenade. I Turkiets fall ska vi insistera på att anslutningskriterierna måste uppfyllas och om förhandlingarna misslyckas bör vi föreslå ett särskilt associeringsavtal.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Trots all kritik har det på ett otvetydigt sätt visat sig att många länder hyser en stark önskan om att gå med i EU. Många av dessa länder, särskilt på Balkan, har en brutal och turbulent historia och det har stärkt deras övertygelse om att de skulle befrias både från grannländernas expansionistiska tendenser och ryskt inflytande om de hamnade under EU:s beskydd.

När man tittar på länderna på listan är det ganska lätt att se att det råder stora skillnader mellan dem när det gäller deras entusiasm inför, och vilja att acceptera, villkoren för ett EU-medlemskap. Som jag ser det skiljer sig Island från resten av gruppen, eftersom Islands tradition av demokrati, medborgarnas höga levnadsstandard och respekten man hyser för gemenskapens regelverk gör att det hamnar först i kön i anslutningsprocessen.

Vi är alla medvetna om att det är nödvändigt att strikt följa köpenhamnskriterierna och att fullgöra alla åtaganden det innebär, men EU bör inte på grund av blind envishet vägra att omfamna dem som visar sig beredda att göra detsamma.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I förhållande till utvidgningen och kommissionens meddelande "Utvidgningsstrategi och huvudfrågor 2009–2010" är denna resolution ännu ett exempel på att majoriteten av ledamöterna i parlamentet vill erkänna Kosovo och de säger till och med att de välkomnar kommissionens avsikt att stärka förbindelserna med Kosovo, däribland avsikten att utforska möjligheten för Kosovo att delta i gemenskapsprogram.

Detta uppmuntrar till framtida anslutning för ett territorium som proklamerat sin självständighet i flagrant strid med internationell rätt och man ignorerar det faktum att det är en *stat* som är en produkt av ett olagligt krig, en *stat* som verkar utifrån en olaglig författning som inte erkänns av FN.

Frågan om Turkiet tas inte heller upp på lämpligt sätt med tanke på att landet fortsätter sin militära ockupation av ett EU-medlemsland, norra Cypern, och man respekterar inte heller det kurdiska folkets rättigheter på det sätt man borde.

Vi anser att frågan om EU:s utvidgning främst är ett beslut som ska fattas av folket i det land som önskar bli medlem men vi röstade nej till betänkandet som det nu är skrivet, på grund av de negativa aspekterna av den strategi man eftersträvar att följa, trots att detta inte har något rättsligt värde.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för ändringsförslag 4. Jag anser verkligen att vi måste understryka att när vi talar om icke-muslimer menar vi först och främst kristna och därför krävs det att man

uttryckligen nämner kristna tillsammans med andra trossamfund. Kristna utsätts fortfarande för förföljelse i Turkiet och det bekymrar oss djupt. Kristna och deras samfund kan fortfarande inte utöva sin tro fritt, vilket de skulle kunna göra i en demokratisk stat. Jag är övertygad om att Turkiet kommer att vara redo för anslutning till EU i samma ögonblick som det kommer att vara lika lätt att uppföra en kristen kyrka i Turkiet som det är att uppföra en moské i Bryssel.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU:s utvidgningsprocess bör alltid övervägas noga och varje ny anslutning måste ske med respekt för de referenspunkter som är gemensamma för EU:s medlemsländer.

Jag förstår att Turkiets anslutning har gett upphov till en inledande debatt och det är också ett tecken på att det finns tvivel som minst sagt rättfärdigar denna debatt. Debatten rör frågor som exempelvis huruvida Turkiet geografiskt sett kan betraktas som en del av Europa, huruvida dess sekularitet bara är ett resultat av militär kontroll, om det vore klokt för EU att ha en gräns mot irakiska Kurdistan och om Turkiets anslutning skulle rubba EU:s balans, på grund av landets mycket stora befolkningsmängd.

Dessutom finns den icke förhandlingsbara skyldigheten att respektera köpenhamnskriterierna, där frågan om mänskliga rättigheter kommer i första hand.

Francisco José Millán Mon and José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE), skriftlig. – (ES) När det gäller resolutionen om 2009 års strategidokument från kommissionen om utvidgningen vill vi, för den spanska delegationen i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater), klargöra att det faktum att vi stödde resolutionen i sin helhet inte på något sätt innebär att vi håller med om att Kosovo ska erkännas som en självständig stat. Vi anser att Kosovo är ett undantagsfall och vi vill framhålla att Kosovo inte har erkänts av Spanien och att det finns fyra andra medlemsstater som inte heller har gjort det.

Följaktligen har vi både i utrikesutskottet och i dag i plenum gett vårt stöd till ändringsförslag som ligger i linje med vår ståndpunkt.

Att vi röstade ja till resolutionen beror på att vi inte vill att vår inställning till Kosovo ska tolkas som att vi är negativt inställda till den utvidgningsprocess som länderna på västra Balkan, Turkiet och Island nu är involverade i.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Jag motsätter mig bestämt kommissionens utvidgningsstrategi för Turkiet. En tydlig majoritet av EU:s medborgare är emot Turkiets anslutning till EU och ändå är de tvungna att bidra till finansieringen av miljardutbetalningar i euro till Turkiet i dess egenskap av officiell anslutningskandidat. Turkiet är inte ett europeiskt land, varken geografiskt eller kulturellt, och inte heller när det gäller att skydda mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatsprincipen. Utvidgningsstrategin tar nästan ingen hänsyn till EU-medborgarnas oro. Den företräder istället Förenta staternas geostrategiska intressen. Dessutom kommer Turkiets olösta gränskonflikter att bli EU:s problem om Turkiet blir medlem. Jag beklagar att utvidgningsstrategin, som inbegriper Island och västra Balkan förutom Turkiet, diskuterades som en helhet. Det gjorde det omöjligt att ha en riktig, selektiv och differentierad debatt. Den arrogans med vilken man hanterar frågan om Turkiets anslutning återspeglas i detta förfarande. Anslutningsmotsståndarnas ovälkomna röster, som representerar en majoritet av befolkningen, blir på det stora hela ignorerade.

Justas Vincas Paleckis (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om kommissionens strategidokument om utvidgningen 2009 för länderna på västra Balkan, Island och Turkiet. Det gjorde jag därför att för 6–15 år sedan befann sig Litauen, tillsammans med övriga Östersjöländer och andra länder i central- och östeuropa, i en liknande situation som nuvarande kandidatländer. Medlemskapet gav mitt land och de andra nya medlemsländerna och våra medborgare många nya möjligheter och hjälpte oss att stärka såväl ekonomin som demokrati och mänskliga rättigheter. I och med Lissabonfördragets ikraftträdande kommer EU att få en ny och starkare motor som kommer att driva vårt fartyg framåt på ett mer framgångsrikt sätt, genom den finansiella och ekonomiska krisens farvatten och föra oss till en ny fas i EU:s utvidgning. Det är först när länderna på västra Balkan, Europas illa beryktade "krutdurk" där världskrigen fick sitt ursprung, gått med i EU som de kommer att kunna undanröja hindren för samarbete mellan medborgarna, företagsstrukturerna och företrädarna för kultur och forskning i de stater som har uppstått i området under senare år. Det är viktigt att inte utesluta Turkiet, som kan beskrivas som Europas länk till den muslimska världen. Att Turkiet och EU närmar sig varandra håller på att förändra landet till det bättre och det finns tecken på många positiva framsteg som gjorts när det gäller stärkt demokrati och mänskliga rättigheter. Trots att vi ännu inte diskuterar EU-medlemskap för Ukraina, Moldavien eller länderna i södra Kaukasien på något konkret sätt kan sådana framtidsplaner förbättra stabiliteten, stärka ekonomin, minska korruptionen och bidra till att rättsstaten konsolideras i dessa länder.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) EU:s utvidgningsprocess äger för närvarande rum mot bakgrund av den svåra och omfattande lågkonjunktur som har drabbat såväl EU som de länder som ingår i utvidgningsprocessen. Jag välkomnar de framsteg som Turkiet har gjort när det gäller att uppfylla kriterierna för att bli medlem och särskilt att man undertecknade det mellanstatliga avtalet om Nabuccoledningen.

Genomförandet av det avtalet är fortfarande en av de viktigaste prioriteringarna för EU på området trygg energiförsörjning. Jag stöder de önskemål som framförts till den turkiska regeringen om att fortsätta reformarbetet inom socialpolitiken, att förbättra dialogen mellan arbetsmarknadens parter och att öka ansträngningarna för att förbättra kvinnors rättigheter och jämställdheten, särskilt när det gäller att bekämpa könsrelaterat våld.

Nikolaos Salavrakos (EFD), skriftlig. – (EN) Vi röstar mot förslaget till resolution om "Kommissionens 2009 års strategi för utvidgningen gällande länderna på västra Balkan, Island och Turkiet" av Gabriele Albertini, eftersom vi anser att varken Turkiet eller f.d. jugoslaviska republiken Makedonien gör framsteg när det gäller att uppfylla Köpenhamnskriterierna och inte heller uppvisar det politiska beteende som krävs för medlemskap i EU. Vi hoppas att de ska förbättra sina insatser för att uppfylla anslutningskriterierna, något som kommer att tas ställning till längre fram. Vi vill hur som helst inte rösta för ett resolutionsförslag som kommer att inge falska förhoppningar och endast användas för inhemska syften.

Renate Sommer (PPE), skriftlig. – (DE) Förslaget till resolution om kommissionens nuvarande utvidgningsstrategi är mycket balanserat. Man noterar att kandidatländerna gjort framsteg men ser även uppenbara problem. Särskilt Turkiet har tagit ett stort steg bakåt. Jag välkomnar därför den oförbehållsamma kritiken av de allvarliga hoten mot och reella inskränkningarna av yttrande- och tryckfriheten. Den helt godtyckliga straffskatt som påförts den oppositionella Dogan Media Group (DMG) är ett direkt angrepp på dem som kritiserar regeringen. Berättigade invändningar har rests mot diskrimineringen av religiösa minoriteter och mot Turkiets vägran att genomföra Ankaraprotokollet. Vi måste även se närmare på den turkiska utrikespolitiken. Öppenheten mot Armenien och kurderna har hittills endast varit ett politiskt spel för galleriet och har också mött motstånd hos både det turkiska parlamentet och stora delar av befolkningen. Den turkiske premiärministerns uttalanden ger också upphov till frågetecken om den roll som Turkiet hoppas spela som medlare mellan öst och väst. Turkiets smickrande ord om Irans president och landets inbjudan till den för folkmord efterlyste sudanesiske presidenten att bevista en konferens, verkar liksom förbindelserna med Israel tyda på att man fjärrar sig från väst. Vår uppmaning till den turkiska regeringen om att samordna sin utrikespolitik med EU:s och att dra tillbaka protesterna mot samarbetet mellan Nato och EU är därför endast en konsekvens av detta.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jag är positiv till att EU har en öppen inställning till de länder som uppfyller kriterierna för medlemskap. Jag är bekymrad över att resolutionen innehåller ett krav på utvidgning för både de aktuella länderna och EU. Man räknar inte med möjligheten att det kan ligga i de berörda ländernas intresse att av en rad sociala, ekonomiska och andra skäl även fortsättningsvis stå utanför EU. Medlemskap i EU är ett stort steg för de berörda länderna och förtjänar ingående diskussioner och samråd med medborgarna i länderna. Därför lade jag ned min röst.

- Förslag till resolution: Avskaffande av våld mot kvinnor (B7-0139/2009)

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Den internationella dagen för avskaffande av våld mot kvinnor är ett initiativ av FN och Europarådet och syftar till att diskutera och synliggöra offren för våld i hemmet samt andra typer av dålig behandling.

Frågan inger bekymmer i Portugal. Antalet fall av våld i hemmet som registrerats av den portugisiska föreningen för stöd till brottsoffer (APAV) har ökat med 9 procent jämfört med samma period 2008. Enligt APAV har fysisk och psykisk misshandel, hot och sexuella övergrepp ökat betydligt jämfört med 2008 års siffror. Hittills i år har 26 kvinnor i Portugal mist livet till följd av våld i hemmet. Ändå anmäls inte det stora flertalet våldshandlingar på grund av rädsla och skam.

EU måste förbättra sina insatser för att komma tillrätta med problemet. Jag håller med om att medlemsstaterna måste uppmanas att utarbeta nationella handlingsplaner för att bekämpa våld mot kvinnor. Vi stöder alla initiativ som kan leda till en attitydförändring, liksom organiseringen av ett europeiskt år för bekämpning av våld mot kvinnor, i syfte att lyfta fram våldet och uppmärksamma såväl allmänheten som myndigheterna på att situationen är bekymmersam.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget till resolution om avskaffande av våld mot kvinnor, eftersom jag anser att kommissionen och rådet måste stärka EU:s åtgärder på området. EU behöver

skyndsamt en mer heltäckande politik för att bekämpa våld mot kvinnor, i första hand genom att kommissionen utarbetar ett förslag till direktiv och inför en tydlig rättslig grund för att bekämpa allt slags våld mot kvinnor, även kvinnohandel. Vi bör uttrycka vår erkänsla för och välkomna att det spanska ordförandeskapet lyfter fram frågan i sin handlingsplan.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Under en vecka när de skrämmande siffrorna för antalet fall av våld i hemmet har skapat rubriker i Portugal anser jag att våld mot kvinnor och barn är ett ämne som kräver eftertanke och seriösa åtgärder från regeringarnas sida.

Jag fördömer allt slags våld men särskilt när det riktas mot människor i den mer utsatta situation – socialt, ekonomiskt eller känslomässigt – som kvinnor och barn många gånger befinner sig i. Medlemsstaterna bör därför arbeta för att avskaffa allt slags våld mot kvinnor och barn, framför allt kvinnohandel för sexuellt utnyttjande, sexuella övergrepp och våld i hemmet.

Respekten för mänskligt liv och mänsklig värdighet är inte förenlig med brott där offren utgörs av ett stort antal europeiska kvinnor och barn, och bestämda politiska strategier för att motverka våldet och bestraffa förövarna är därför nödvändiga.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) På den internationella dagen för avskaffande av våld mot kvinnor vill vi rikta uppmärksamheten på detta allvarliga sociala, ekonomiska och politiska problem som är ett hot mot kvinnors rättigheter på en rad områden, bl.a. inom arbetslivet, i familjen och i samhället i övrigt. Våld mot kvinnor utgör en kränkning av de mänskliga rättigheterna och är ett hinder för deltagande i samhällslivet och politiken, i det offentliga livet och yrkeslivet och hindrar dem från att agera som fullvärdiga medborgare.

Även om många former av våld är kulturellt betingade och traditionsbundna ökar kapitalismens ekonomiska och sociala kriser kvinnors utsatthet, såväl kollektivt som individuellt, förvärrar utnyttjandet och tvingar in dem i fattigdom och marginalisering, vilket även främjar kvinnohandel och prostitution.

Vi måste följaktligen tillhandahålla ytterligare ekonomiska resurser och vidta politiska åtgärder som framför allt syftar till att stärka kvinnans ställning i samhället genom att främja lika rättigheter på såväl gemenskapsnivå som nationell nivå. Vi måste även genomföra konkreta åtgärder för att dels avskaffa allt våld mot kvinnor och undanröja den diskriminering som fortfarande förekommer, dels skydda och stödja offren.

Marine Le Pen (NI), skriftlig. – (FR) På tioårsdagen av den internationella dagen för avskaffande av våld mot kvinnor får vi inte förtiga att de hittills genomförda förebyggande åtgärderna i denna riktning inte har gett förväntat resultat. Hur kan detta komma sig? Att döma av debatterna här i kammaren är diagnosen klar och handlar om den bristande jämställdheten mellan könen.

Om bristande jämställdhet var den främsta orsaken bör länderna i norra Europa, som är kända för sin mycket progressiva kultur och sina mycket framstegsvänliga traditioner, uppvisa de bästa resultaten. Så är dock inte fallet – det är snarare motsatsen som gäller. Enligt den norska dagstidningen *Aftenposten* har under ett enda år 6 procent av unga svenska kvinnor mellan 15 och 25 år utsatts för våldtäkt.

Det krävs mod för att säga att ökningen av antalet våldshandlingar mot kvinnor har sammanfallit med massinvandringen från länder utanför Europa, vilkas kultur och traditioner totalt skiljer sig från våra. Burka, tvångsäktenskap, månggifte, kvinnlig könsstympning, hedersbrott och andra former av beteenden från en annan tidsålder kan inte accepteras.

Det ter sig därför fullständigt befängt att fortsätta att främja sådan invandring och ändå vilja bekämpa våld mot kvinnor.

Astrid Lulling (PPE), skriftlig. – (FR) Det är fullt förståeligt att utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan könen på årsdagen av den internationella dagen för avskaffande av våld mot kvinnor vill erinra om att vi, trots ett otal rättsliga instrument och FN-deklarationer, för att inte tala om de talrika resolutionerna från Europaparlamentet under en rad årtionden, ännu har långt kvar till nolltolerans i fråga om våld mot kvinnor. Man kan inte komma ifrån att mäns våld mot kvinnor innebär en kränkning av de mänskliga rättigheterna och ska beivras i enlighet härmed.

Europaparlamentet måste följaktligen påminna medlemsstaterna om skyldigheten att stärka lagstiftningen och de politiska åtgärderna för att en gång för alla effektivt bekämpa allt slags våld mot kvinnor.

Tyvärr har vi återigen tagit oss vatten över huvudet i den aktuella resolutionen, och vi har framför allt inte beaktat subsidiaritetsprincipen.

Att begära att rådet och kommissionen ska införa en rättslig grund för bekämpning av allt slags våld mot kvinnor är höjden av okunskap om fördragen. En rättslig grund kan inte införas. Antingen finns den eller så finns den inte.

Att begära ännu en högnivåkonferens kommer endast att medföra kostnader som bättre skulle kunna utnyttjas för riktade åtgärder.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) På den internationella dagen för avskaffande av våld mot kvinnor välkomnar jag omröstningen i Europaparlamentet om resolutionen om avskaffande av våld mot kvinnor. Att FN instiftade denna dag 1999 och att vi i dag antar den aktuella resolutionen är en nyttig påminnelse för de nationella regeringarna om skyldigheten enligt de internationella fördragen att avskaffa alla former av våld mot kvinnor. Jag stöder således resolutionen och kräver att medlemsstaterna omedelbart förstärker den nationella lagstiftningen och de politiska åtgärderna när det gäller bekämpning av allt slags våld mot kvinnor. Det är framför allt på europeisk nivå oerhört viktigt att se till att alla våldsoffer ges hjälp och stöd, särskilt de som råkat ut för människohandel, oavsett nationalitet, och att skydda de kvinnor som utsätts för våld i hemmet, vilkas rättsliga ställning kan bero av deras partner.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) När vi talar om våld mot kvinnor diskuterar vi en fråga som helt klart är en realitet i samtliga medlemsstater, eftersom en kvinna av fyra utsätts för våld.

I ett EU som ser sig som den främsta förkämper för alla medborgares fri- och rättigheter får vi inte sky några medel för att sätta stopp för detta gissel. Antagandet av förslaget till resolution är ett mycket betydelsefullt steg mot nya lösningar, och därför röstade jag som jag gjorde.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för resolutionen, eftersom våld mot kvinnor fortfarande är ett alltför vanligt problem i Rumänien och i hela världen, vilket gör det nödvändigt att anta brådskande åtgärder för att komma tillrätta med detta gissel. Problemet är numera inte lagstiftningen utan hur den tillämpas i en situation där många kvinnor tvekar att anmäla för myndigheterna att de utsätts för våldshandlingar och hellre lider i tysthet.

Jag anser att det krävs en effektiv kampanj i hela samhället, med utgångspunkt i kontinuerliga, långsiktiga åtgärder som syftar till att påverka attityder och få alla att förstå att våld mot kvinnor är förbjudet och ousäktligt. Jag håller med om att samordnade insatser dessutom krävs från myndigheternas och det civila samhällets sida i syfte att stödja offren för våld i hemmet.

Peter Skinner (S&D), skriftlig. – (EN) Jag ser positivt på parlamentets engagemang i frågan. Det är speciellt viktigt att se till att kvinnor i några av de mest utsatta situationerna, där det t.ex. handlar om "kvinnohandel", får del av detta stöd.

Jag är bestört över att ECR-gruppen, där de brittiska konservativa ingår, har lagt fram ett ändringsförslag till förslaget till resolution som inskränker dess tillämpningsområde. Jag vill påpeka att många offer lever i fattigdom, är invandrare eller tillhör minoritetsgrupper i befolkningarna. Att undanta dessa kvinnor från stöd som syftar till att hjälpa dessa synnerligen utsatta människor är både ologiskt och omänskligt.

Jag är likaledes förfärad över att De gröna har en annan uppfattning och vill stryka de kloka formuleringarna om tolerans mot prostitution, där ju en betydande del av våldet mot kvinnor inträffar.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Kvinnor är lätta offer för allt slags våld på grund av den bristande jämställdheten i alla samhällsklasser, där de utsätts för klass- och könsförtryck.

Misshandel, våldtäkt och människohandel är några av de våldsformer som illustrerar den könsrelaterade dimensionen av kvinnors bristande jämställdhet i ett klassperspektiv.

Våldet är emellertid en samhällsföreteelse med specifika ekonomiska, politiska och sociala orsaker. Orsakerna har sitt ursprung i produktionsförhållandena inom kapitalismen och kan inte undanröjas så länge dessa förhållanden kvarstår. Gräsrotsrörelserna måste kräva åtgärder för att motverka våldet och befria offren, kvinnor och barn, genom att arbeta för genomgripande förändringar för människornas bästa på samhällsnivå och politisk nivå.

Vi tar starkt avstånd från införandet av icke-statliga organisationer och privata, enskilda rådgivningscentrum och rådgivningsbyråer till stöd för misshandlade kvinnor. Staten ska ensam ansvara för dessa.

De åtgärder som föreslås i resolutionen kommer att vara otillräckliga för att undanröja problemet, eftersom de inte är inriktade på orsakerna. Åtgärderna syftar till att hantera själva problemet och bidrar därför till att det permanentas.

Marina Yannakoudakis (för ECR-gruppen), skriftlig. – (EN) ECR-gruppen stöder fullt ut och betonar det utbredda behovet av ökad kunskap och ytterligare åtgärder för att bekämpa våld mot kvinnor. Vi tar däremot avstånd från uppmaningarna om en rättslig grund inom EU, liksom om ytterligare direktiv (enligt punkterna 10, 11 och 27) för att komma tillrätta med problemet.

Vi är införstådda med att åtgärder måste vidtas på detta område, men vi anser att detta är en fråga för nationalstaten att lagstifta om. Vidare anser ECR-gruppen att frågor om rätten till valfrihet och hälsa när det gäller sexualitet och fortplantning är en samvetsfråga som den enskilda medlemmen och medlemsstaten ska besluta om. Av dessa skäl har ECR-gruppen valt att lägga ned sin röst.

- Förslag till resolution: För en politisk lösning beträffande piratverksamhet utanför Somalias kust (RC-B7-0158/2009)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Somalia är ett av de tydligaste exemplen på centralmaktens totala sammanbrott och en tillbakagång till en krigisk livsföring på stamnivå, eftersom landet är navet för våld och instabilitet som sträcker sig långt utanför de egna gränserna. Somalias kuster har utsatts för ständiga hot av väpnade grupper som inte endast kämpar för att ta kontrollen över kustområdena utan även bedriver oacceptabel piratverksamhet mot andra fartyg, framför allt handelsfartyg, lastfartyg, fiskefartyg, fartyg för humanitärt bistånd och fritidsbåtar.

De allvarliga och återkommande händelserna kräver en kompromisslös reaktion från hela världssamfundet, där även EU måste ingå. EU måste åta sig att bekämpa piratverksamhet och göra allt som står i dess makt för att både analysera dess orsaker och konsekvenser och mobilisera alla tillgängliga somaliska och internationella krafter med förutsättningar att handskas med detta.

Jag vill även ge en eloge till befälhavaren som företrädare för hela besättningen på den portugisiska fregatten *Corte-Real*, som har utmärkt sig för sin kamp mot detta gissel och nyligen har hyllats av Internationella sjöfartsorganisationen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) När vi diskuterar Somalia måste vi komma ihåg att det inte finns någon militär lösning på den aktuella krisen och att vi måste ta hänsyn till landets bristande ekonomiska resurser, vilka är en följd av den internationella skuldskrisen. Krisen skapade ett tomrum som utnyttjades för olagligt fiske på landets territorialvatten och var ett av de främsta skälen till att somaliska fiskare förlorade sitt levebröd, eftersom den somaliska regeringen tvingades dra in landets kustbevakning på grund av bristen på resurser.

En av de viktigaste frågorna är därför att tillhandahålla tekniskt och ekonomiskt bistånd som innefattar hjälp till förlikning och medling mellan parterna i inbördeskriget.

Kommissionen och rådet bör följaktligen se över sin politiska strategi för Somalia, även insatsen Eunavfor Atalanta, och ta itu med den mer allmänna situationen i landet i dagsläget, framför allt behovet av att ta itu med den humanitära situationen i området och hjälpa till att undanröja de underliggande orsakerna till den katastrofsituation som orsakar lidande för miljontals somalier.

Avslutningsvis vill vi understryka att varken de resurser som är avsedda för bistånd och utveckling eller Europeiska utvecklingsfonden under några omständigheter bör utnyttjas för militära ändamål.

Richard Howitt (S&D), skriftlig. – (EN) Jag är mycket stolt över att Storbritannien leder EU:s första marina ESFP-uppdrag, insatsen Atalanta, med en brittisk befälhavare i spetsen och det operativa högkvarteret i Storbritannien. Insatsen Atalantas arbete med att skydda dels de fartyg som tillhandahåller livsmedelsbistånd till flyktingar i Somalia, dels utsatta fartyg utanför Somalias kust är oerhört betydelsefullt.

Labourledamöterna av det brittiska parlamentet upprepar uppmaningarna om en ovillkorlig frigivning av samtliga personer i gisslan, bland annat de två briter – Paul och Rachel Chandler – som hålls fångna av somaliska pirater. Vi har ständigt deras familj i tankarna, och vi lovordar de pågående insatserna av det brittiska utrikesdepartementet som utnyttjar alla tillgängliga kontakter i Östafrika i förhandlingarna om en snabb frigivning av paret.

När det gäller insatsen Atalantas räckvidd noterar vi avslutningsvis uppmaningarna i resolutionen om att överväga en utökning. Jag vill emellertid få taget till protokollet att vi anser att detta inte är aktuellt i dagsläget, och jag vill understryka att vi måste inrikta oss på fortsatt framgång för den pågående insatsen i dess nuvarande utformning.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den nuvarande situationen utanför Somalias kust är i alla avseenden förkastlig och den påverkar alla länder.

Eftersom Somaliaproblemet ännu inte har fått någon politisk lösning och området fortfarande är instabilt anser jag att det är synnerligen viktigt att tillämpa en strategi som innebär en förstärkning av Operation Atalanta även genom utökade möjligheter att använda militära trupper i denna operation.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag röstade mot resolutionsförslag RC-B7-0158/2009 eftersom jag anser att piratverksamhet inte är något militärt problem utan ett utvecklingsproblem. Därför menar jag att man bör angripa problemet vid roten och att lösningen inte kan vara militär, vare sig till lands eller till havs. Den officer som ansvarar för Operation Atalanta har sagt att en maritim lösning är omöjlig och att situationen i området måste stabiliseras. Jag anser att vi måste ta itu med regionens problem när det gäller regeringsmakt, stabila institutioner och ekonomisk utveckling. Hur mycket vi än försöker täta sprickorna kommer problemet ändå att kvarstå. Genom att rösta mot resolutionsförslaget vill jag också fördöma privatiseringen av sådana aktioner som är en uppgift för de väpnade styrkorna. Som exempel kan jag nämna Spanien där privata säkerhetsföretag får tillstånd att använda fartyg som är bestyckade för krigföring. Dessutom anser jag att vi måste få slut på piratverksamheten i Somalia men också sätta stopp för de utländska pirater som härjar på somaliskt vatten.

Charles Tannock (ECR), skriftlig. – (EN) Även om den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken har potential för att åstadkomma betydande resultat för medlemsstaterna innebär den relativa framgången för Operation Atalanta, som nu har förlängts i ett år, en påminnelse om att det fortfarande är oklart varför Nato inte ensamt skulle kunna klara av uppgiften och därigenom undvika en dubblering av insatserna. Men piratverksamheten är fortfarande en uppenbar och aktuell fara i farvattnen runt Afrikas horn. Vi måste fördubbla våra ansträngningar för att avvärja detta hot, inte bara för att skydda vår sjöfart utan också för att sända ett tydligt budskap om vår beslutsamhet till de al-Qaidaagenter som nu har fått en fristad i Somalia.

Den nationella säkerheten upphör inte vid de nationella gränserna. Om man inte gör något för att sätta stopp för piraternas härjningar kommer EU att få ännu fler säkerhetsproblem på lång sikt. Jag uppmanar också kommissionen att ännu en gång överväga hur ett starkare politiskt stöd till det f.d. brittiska territoriet Somaliland, ett relativt stabilt, ekonomiskt framgångsrikt och demokratiskt utbrytarområde, skulle kunna bidra till att avvärja hotet från piratverksamheten i regionen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om en politisk lösning av problemet med piratverksamheten utanför Somalias kust eftersom piratverksamheten är ett verkligt problem och kommer att vara ett problem även i fortsättningen i farvattnen utanför Somalias kust. EU måste skydda fartyg som passerar denna region genom internationella förhandlingar och skyddsåtgärder. En del av lösningen är att det krävs internationellt stöd för att åstadkomma stabilitet i Somalia. Den andra delen av lösningen är Operation Atalanta som EU nyligen har inlett för att sätta stopp för piratverksamheten utanför Somalias kust. Sex fregatter, tre flygplan som patrullerar havsområdet och 1 200 man från Storbritannien, Frankrike och Grekland kommer att delta i operationen. Andra stater kommer att bidra till operationen i framtiden. Operation Atalanta har lyckats skydda fartyg med last som innebär hög risk genom att eskortera dem. Trettiosex piratfartyg har hejdat och 14 direkta attacker har avvärjts. Men för att kunna åtnjuta denna eskort måste de ansvariga nationella organen och fartygen ta kontakt med Operation Atalanta och begära skydd. Det är mycket viktigt att fartygen undviker att ta onödiga risker och att de officiellt och i god tid begär skydd från Operation Atalanta.

Geoffrey Van Orden (ECR), skriftlig. – (EN) Vi är för kraftfulla internationella insatser för att bekämpa piratverksamheten, och vi betvivlar inte att den brittiska flottan och allierade flottor från Förenta staterna och andra EU-nationer kommer att göra en bra insats. Men vi ser ingen anledning till att en maritim operation ska ske under EU-flagg. Vi motsätter oss att EU som institution blandar sig i försvarsfrågor. Detta tillför inte någon ytterligare militär kapacitet utan innebär bara en dubblering och ytterligare komplikationer för väl beprövade Natoaktioner. Operation Atalanta, som tillkom under det franska ordförandeskapet, uppfattades som en politisk möjlighet att tillföra den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken (ESFP) en maritim dimension. Trots att den USA-ledda kombinerade insatsstyrkan 151 och en maritim Natogrupp uppehåller sig i farvattnen utanför Afrikas horn beslutade man att sätta ihop ytterligare en flotta och därmed skapa

ytterligare ett kommando. Vi är också mycket oroliga över förslagen att sända en ESFP-utbildningsgrupp till Somalia samtidigt som EU:s polisuppdrag i Afghanistan har misslyckats och många EU-länder har varit ovilliga att sända trupper och polisstyrkor på brådskande utbildningsuppdrag till Afghanistan. I förbigående vill jag också nämna att vi inte accepterar en sådan term som "EU-fiskefartyg".

- Resolutionsförslag – Rökfria miljöer (B7-0164/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar denna resolution som gör det möjligt för parlamentet att stödja kommissionens högst frivilliga politik mot rökning. Exponering för cigarrettrök är den främsta orsaken till död och sjukdom i EU samtidigt som rökningen även innebär en tung börda för sjukvårdssystemen. Jag hoppas att kommissionens åtgärder kommer att vara mer långtgående och att vi under kommande år kommer att ha rätt till en hälsosam miljö i alla slutna utrymmen och på arbetsplatserna. Jag måste nog säga att vi i EU fortfarande bedriver en hycklande politik. Vi vill ha färre hälsoproblem förorsakade av rökning, men samtidigt stöder vi ändå fortsatta subventioner till cigarrettillverkarna även om de successivt håller på att minskas. Jag anser att den gemensamma jordbrukspolitiken bör definieras så att den främjar produkter som bidrar till att bibehålla och förbättra människors hälsotillstånd, produkter som inte innebär hälsorisker. Jag hoppas att rådet vid sitt möte i december kommer att diskutera skydd för barn, särskilt i de fall då de exponeras för vuxnas rökning i privatbilar eller i andra slutna utrymmen. Jag anser att de vuxna har ett ansvar i detta avseende och att man, när det är möjligt, måste ingripa med lagstiftning.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) Jag anser att vi måste skydda icke-rökare mot passiv rökning men också göra rökarna medvetna om vilka följder deras last har för dem själva och för andra. De får inte sväva i tvivel om detta. I Belgien har vi också ett försprång i denna fråga eftersom vårt land redan har förespråkat ett totalförbud mot rökning inom sjukhussektorn och på alla arbetsplatser senast 2012.

Sedan vill jag gärna uttrycka två farhågor. För det första: är vi på väg mot ett samhälle som inför heltäckande förbud? Vad gör vi med det individuella ansvaret? Jag känner ett slags olust inför ett samhälle som liknar det George Orwell beskrev i sin roman 1984. För det andra: om man måste förmå rökarna att bryta med sin vana som är skadlig både för dem själva och för andra måste man göra detta med mycket stor respekt. Tobak är en drog. Att förbjuda den helt skulle vara liktydigt med att förneka att de flesta rökare faktiskt befinner sig i ett beroendetilstånd. Att införa ett totalförbud kanske kan uppfattas som ett sätt att exkludera, vilket kan visa sig få motsatt effekt. Och därför undrar jag: varför har vi inte övervägt alternativet att erbjuda dem utrymmen som är specifikt avsedda för dem?

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Trots att jag har röstat på samma sätt som Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) måste jag uttrycka vissa farhågor när det gäller det aktuella resolutionsförslaget.

För det första anser jag att politiska åtgärder för rökfrihet bör beslutas av medlemsstaterna och att EU-institutionernas roll – med respekt för subsidiaritetsprincipen – fortfarande måste bestå i att utfärda icke-bindande rekommendationer. Å andra sidan anser jag också att medlemsstaterna bör främja politiska insatser för rökfrihet men att de inte bör framtvinga begränsningar av valfriheten för olika aktörer, särskilt inom hotellsektorn, där ägarna bör ha möjlighet att välja om hotellen ska vara rökfria eller inte. Mot denna bakgrund var den lag som nyligen antogs i Portugal välavvägd.

Min andra farhåga gäller förslaget att avskaffa de direkta subventionerna till tobaksproduktionen. Eftersom även Portugal är tobaksproducent anser jag att denna typ av politik måste analyseras ytterst noggrant. Annars skulle det kunna bli allvarliga följder för jordbrukare som inte kan fortsätta att odla tobak men som inte heller erbjuds något hållbart alternativ. Detta är vad jag anser om punkt 9 i resolutionsförslaget.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Utgångspunkten för resolutionsförslaget är att man vill skydda människors hälsa och garantera livskvalitet för anställda på deras arbetsplatser och för allmänheten över huvud taget, och därför har vi röstat för resolutionsförslaget.

Det är nödvändigt att förbättra skyddet för icke-rökare genom att förhindra passiv rökning men också att skapa nödvändiga förutsättningar för att uppmärksamma rökarna och uppmuntra dem att sluta röka. Förbudspolitik bör tillämpas i situationer där det visar sig nödvändigt.

När det gäller direkta subventioner till tobaksproduktionen förespråkar vi incitament för att anläggningar för tobaksproduktion ska användas för andra ändamål. Vi anser emellertid att vi inte bör skapa en situation där vi måste främja import av tobak från länder utanför EU och därigenom gynna de storskaliga multinationella tobaksbolagen.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för en strykning av punkt 13 i den ursprungliga texten, som hade följande lydelse: "Europaparlamentet uppmanar kommissionen att lägga fram ett förslag inför parlamentet och rådet om lagstiftning på arbetsmiljöområdet om ett rökförbud senast 2011 i alla slutna arbetsplatser, inklusive alla slutna offentliga lokaler och kollektiva färdmedel i EU.". Förslaget till strykning godkändes, vilket ligger i linje med att subsidiaritetsprincipen ska gälla i denna fråga.

Jag anser att de olika medlemsstaterna fortfarande har en lång väg att gå när det gäller att skapa rökfria miljöer, genomföra effektiva kampanjer för att öka medvetenheten och tillämpa de bästa metoderna för att genomföra artikel 14 (åtgärderna för att minska efterfrågan är avhängiga av graden av tobaksberoende och av antalet personer som slutar röka).

Jag anser emellertid att dessa insatser i första hand bör göras av varje enskild medlemsstat. I den ursprungliga texten fanns en förvirrande sammanblandning av produktion och konsumtion av tobak. Jag välkomnar därför antagandet av det ändringsförslag som har lagts fram av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och som innebär att en del av punkt 9 tas bort från den ursprungliga texten genom strykning av hänvisningarna till tobaksproduktionen. Genom dessa två ändringar har den slutliga resolutionstexten förbättrats.

Robert Goebbels (S&D), skriftlig. – (FR) Jag avstod från att delta i omröstningen om resolutionen om rökning. Jag har aldrig rökt, men jag anser att detta ständiga trakasserande av rökare helt strider mot principen om personlig frihet. De nuvarande förbuden är mer än tillräckliga.

Jag tar avstånd från dessa ständiga, kontraproduktiva trakasserier. Önskan att göra sig av med tobaksodlingarna i EU kommer att leda till ökad import från tredjeländer.

Elisabeth Jeggle (PPE), skriftlig. – (DE) Hälsopolitiken och därmed skyddet av icke-rökarna hör helt klart till medlemsstaternas behörighetsområde och bör inte vara föremål för centrala regleringar. Medlemsstaterna måste ha frihet att avgöra i vilken utsträckning de vill skydda icke-rökarna. Det måste klargöras att EU inte har någon behörighet på detta område. Därför har jag röstat för parlamentets resolution inför nästa veckas toppmöte för EU:s hälsoministrar.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Jag röstade för resolutionsförslaget även om jag skulle ha önskat en skarpare formulerad resolution. Rökning är den enskilt största orsaken till för tidig död i EU. Tobaksrök är en miljöförorening som innehåller över hundra beståndsdelar som verkligen är skadliga för hälsan. Trots detta är det i delar av EU tillåtet inte bara för tobaksanvändare utan också för människor i deras omgivning att exponeras för tobaksrök. Passiv rökning är ett moraliskt problem eftersom de som drabbas inte har något val. Det är särskilt viktigt att skydda barn.

Det finns undersökningar som tyder på att ett barn vars föräldrar använder tobak "röker" var fjärde cigarett som hans eller hennes förälder röker. Varje år leder rökning till att nästan 100 000 EU-medborgare dör i förtid. Många medlemsstater har redan infört en rad utmärkta åtgärder. När till slut även Finland förbjöd rökning på restauranger och barer blev det ett ramaskri. Nu, två år senare, är folk enbart tacksamma. Detta återspeglar den offentliga hälsopolitikens karaktär: man kanske kan uppnå bestående resultat genom förebyggande åtgärder och insatser för att öka medvetenheten, men det krävs beslutsamhet av lagstiftarna för att ta itu med motståndet. Jag håller inte med vissa andra ledamöter här om att gemenskapen inte behöver tvingande lagstiftning om hälsa och säkerhet på arbetsplatsen. Det är nödvändigt att inse att rekommendationerna inte har varit tillräckliga överallt. Jag stöder verkligen punkt 13 i resolutionen där kommissionen uppmanas att lägga fram ett lagstiftningsförslag om förbud mot rökning på slutna arbetsplatser och även inom kollektivtrafiken.

Rökningen är dyr för samhället, och dessutom är det de 70 procent av EU-medborgarna som inte röker som till sist förstås för räkningen. Därför instämmer jag i den uppfattning som parlamentet uttryckte 2007 att innehållet i direktivet om tobaksprodukter måste formuleras skarpare och även innebära att tillverkarna bär ansvar för de kostnader som tobaksbruket medför för sjukvården. Unionen måste först ta ut grandet från sitt eget öga. Det är hög tid för oss att gradvis helt avskaffa subventionerna till tobaksodlingen.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), skriftlig. – (FR) Herr talman! Jag röstade för resolutionen om att stödja rökfria miljöer eftersom jag anser att det är synnerligen viktigt att uppmärksamma de framsteg som görs när det gäller ett mer omfattande införande av rökfria miljöer i Europeiska unionen. Det är också viktigt att underlätta utbytet av goda erfarenheter mellan medlemsstaterna och samordningen av insatserna för att skydda medborgarna mot rökningens risker. Jag röstade också för bibehållande av punkt 9 där 2010, på grund av effekterna på folkhälsan, anges som slutdatum för det direkta produktionsstödet till tobaksodling. Jag stöder också mina kolleger i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet som har påmint oss

om att rökning fortfarande är den främsta, fastställda orsaken till död och sjukdom i Europeiska unionen. Tack, herr talman.

Mariya Nedelcheva (PPE), skriftlig. – (BG) Mina damer och herrar! Jag röstade för en strykning av det uttryckliga omnämmandet av år 2010 i punkt 9 i resolutionsförslaget. I mitt land är tobaksodling en verksamhet av avgörande betydelse för en stor del av befolkningen i regioner där den är deras enda försörjningsmöjlighet. En av dessa är den region som jag själv kommer från, Blagoevgrad.

Mitt land var en av de åtta största tobaksproducenterna i EU som för ett år sedan ville att de nuvarande subventionerna ska förlängas till 2013 trots överenskommelsen om att kopplingen mellan de anslagna resursernas storlek och produktionsvolymen måste upphöra senast 2010. Varje gång vi träffar tobaksodlare är en av de frågor de oftast ställer: Hur ska det gå för oss?

Jag kan inte lova dem några mirakel, men vi samarbetar med vår regering för att komma fram till åtgärder som kommer att ge dem valmöjligheter när de förlorar sin viktigaste försörjningskälla. Kolleger! Jag kan förstå argumenten från dem som bedriver en kampanj mot rökning. Men jag uppmanar er att se till att vi inte blandar ihop kampen mot rökning med risken för att vi utplånar tobaksodlingen i EU. I en tid med ekonomisk kris uppmanar jag er att se till att vi bevarar vårt förnuft.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag stöder alla förnuftiga åtgärder för att bekämpa rökning och skydda icke-rökarna, och därför röstade jag för resolutionen. Men jag måste uttrycka vissa tvivel om effekterna för tobaksodlarna av olika slags åtgärder. I Rumänien odlas för närvarande tobak på ungefär 1 600 hektar, vilket ger en produktion på cirka 3 000 ton. Men det är en ganska liten mängd tobak som odlas i Rumänien i förhållande till den mängd som krävs för den rumänska tobaksindustrin, uppskattningsvis 30 000 ton.

Skillnaden i fråga om kvantitet, dvs. uppskattningsvis 27 000 ton, täcks genom import, främst från regioner i Afrika eller Asien. Om vi motarbetar tobaksodling i medlemsstaterna kommer vi bara att ytterligare uppmuntra denna import från tredjeländer, till förfång för EU:s odlare.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Det är ett resultatnriktat och ambitiöst resolutionsförslag vi diskuterar. Men jag är bestört över hur en majoritet bland mina kolleger, särskilt kristdemokrater, har röstat. Påverkade av intensiv lobbyverksamhet från berörda påtryckningsgrupper och aktörer har de förkastat artikel 13.

De anser därför att EU inte har någon plats i denna debatt och att unionen inte erbjuder något mervärde när det gäller att garantera EU-medborgarna hälsosamma miljöer på alla allmänna platser, på arbetsplatserna och inom kollektivtrafiken. De bryr sig med andra ord inte om den diskriminering som drabbar arbetstagarna i EU. Som exempel kan jag nämna att folk i Irland kommer att få ett bra skydd genom nationell lagstiftning samtidigt som vi verkligen undrar om folk i Grekland och Tjeckien en dag kommer att få denna möjlighet, eller snarare rättighet.

Som ytterligare bevis för den "hjärntvätt" påtryckningsgrupperna har utsatt dem för har de också förkastat artikel 9, som helt enkelt tar upp en av de reformer av den gemensamma jordbrukspolitikens som redan har beslutats, nämligen att 2010 ska vara slutdatum för det direkta produktionsstödet till tobaksodling.

Vilja Savisaar (ALDE), skriftlig. – (ET) Förslaget i denna resolution om rökfria miljöer skulle innebära en betydande förändring – införande av rökförbud på alla offentliga institutioner och allmänna platser i EU. Syftet med resolutionen var att ge kommissionen i uppdrag att utarbeta den nödvändiga lagstiftning som skulle träda i kraft 2011. Även om väldigt många parlamentsledamöter, bland dem jag själv, röstade för ett rökförbud i offentliga lokaler (särskilt på arbetsplatser) intog Europeiska folkpartiets grupp tyvärr motsatt ståndpunkt. Majoriteten av parlamentet har inte visat sig angelägen att skydda alla EU-medborgares hälsa. Det gäller särskilt dem som inte röker själva men som ändå tvingas inandas rök på offentliga platser och som därför själva drabbas av hälsoproblem. Jag hoppas att detta ämne inte faller i glömska och dessutom att det tas upp på dagordningen ännu en gång eftersom många medlemsstater hittills inte har infört rökförbud på offentliga platser även om de har haft möjlighet att göra det.

Marc Tarabella (S&D), skriftlig. – (FR) Jag stöder den strävan som kommer till uttryck i resolutionen, nämligen att vi måste göra framsteg i kampen mot den passiva rökning som icke-rökarna påtvingas. Men vissa personer tar tillfället i akt och för in en bestämmelse i resolutionen om att avskaffa de subventioner som betalas ut till tobaksodlare. Jag anser personligen att man bör ge detta stöd till dem som utövar en verksamhet på utdöende. Man bör vara medveten om att tobak svarar för mindre än 10 procent av det som

ingår i cigaretter. Ställs det lika många frågor om de tillsatssämnen som svarar för 90 procent av deras innehåll och om deras skadlighet?

- Resolutionsförslag – FAO:s världstoppmöte om livsmedelssäkerhet – Utrota hungersnöden från jordens yta (RC-B7-0168/2009)

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (EN) Med tanke på att över 40 miljoner människor varje år dör av hunger och fattigdom, bland dem ett barn var sjätte sekund, och att den globala livsmedelskrisen är ett av de främsta hoten mot fred och säkerhet i världen har jag röstat för denna synnerligen aktuella resolution. I resolutionen uppmanas kommissionen att göra en fullständig konsekvensbedömning av EU:s strategier och program inom jordbrukspolitiken samt inom utvecklings- och handelspolitiken i syfte att garantera en enhetlig och hållbar strategi i fråga om tryggad global livsmedelsförsörjning. Såsom det påpekas i resolutionen har alla rätt till säker och näringsrik mat, och Europeiska unionen måste agera för att se till att denna strategi kan leda till hållbar livsmedelssäkerhet.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Christel Schaldemose och Britta Thomsen (S&D), skriftlig. – (DA) Vi danska socialdemokrater tror på en utfasning av EU:s jordbruksstöd. I dag ger vi vårt stöd till resolutionen om "FAO:s världstoppmöte om livsmedelssäkerhet" – en resolution som är inriktad på de största utmaningar vi står inför när det gäller att utrota hungersnöden och skapa bättre möjligheter för utvecklingsländerna i framtiden – men vi ställer oss mycket avvisande till de glorifierande påståendena i resolutionen om jordbrukspolitik och jordbruksstöd, bl.a. i punkterna 3, 9 och 14.

Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE), skriftlig. – Moderaterna har i dag röstat mot resolutionen om FAO-toppmötet och tryggad livsmedelsförsörjning, B7-0168/2009. Vi är oroad över hungern i världen och anser att fokuset på att säkra livsmedelsförsörjningen är viktigt. Dock anser vi moderater till skillnad från resolutionen att den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) är en del av problemet snarare än lösningen och behöver reformeras.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), skriftlig. – Världen befinner sig i en märklig situation: En miljard människor lider av fetma samtidigt som en miljard människor svälter. Situationen är katastrofal och kräver verkningfulla åtgärder, inte minst från det rika EU:s sida. Vi tror dock inte att EU:s gemensamma jordbrukspolitik, såsom den ser ut i dag, är lösningen. Jordbrukspolitiken har historiskt sett varit framgångsrik, men den hör inte framtiden till. Eftersom denna resolution emellertid motsätter sig en förändring av det nuvarande europeiska systemet för jordbruksstöd (något som kunde gynna klimatet, världens fattiga och Europas jordbrukare), har vi inte sett något annat alternativ än att lägga ned våra röster.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för det gemensamma resolutionsförslaget om FAO:s världstoppmöte om livsmedelssäkerhet – Utrota hungersnöden från jordens yta – eftersom jag anser att det är nödvändigt att skyndsamt vidta åtgärder för att få slut på denna plågsamma situation som berör en sjättedel av världens befolkning. Mot bakgrund av klimatförändringarnas inverkan på jordbruket, särskilt minskad produktivitet på grund av vattenbrist i synnerhet i de länder som redan kämpar med dessa problem, måste vi se till att vi utformar en enhetlig jordbrukspolitik som innebär att vi både skyddar klimatet och bekämpar hungersnöden.

Göran Färm (S&D), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater har i dag valt att rösta för den gemensamma resolutionen om FAO-toppmötet och en tryggad livsmedelsförsörjning. I dag är fler än en miljard människor drabbade av svält. Kraftiga prissvängningar och en dramatisk prisstegring på livsmedel på världsmarknaden har dessutom orsakat en global livsmedelskris, som gjort tillgången till livsmedel än svårare för världens fattiga.

Vi vill dock påpeka att vi inte delar parlamentets åsikt om att man bör avstå från att skära ned i marknadsstödatgärder och stödutbetalningar till jordbrukare inom ramen för EU:s gemensamma jordbrukspolitik. Vi anser inte att dessa stödåtgärder och utbetalningar i förlängningen bidrar till ökad trygghet i utvecklingsländernas livsmedelsförsörjning – tvärtom innebär dessa åtgärder motsatt effekt. Subventionerade, billiga europeiska livsmedel exporteras till utvecklingsländerna och slår genom sina konkurrenskraftiga priser ofta ut utvecklingsländernas egen livsmedelsproduktion, vilket inte ger dessa länder någon chans till en mer långsiktig självförsörjning.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Ingen kan förhålla sig likgiltig till detta globala problem när man vet att 40 miljoner människor om året dör av svält och att ett barn var sjätte sekund dör av undernäring.

Europeiska unionen är den främsta givaren av utvecklingsbistånd och humanitärt bistånd, men endast en liten del av detta bistånd kanaliseras till jordbrukssektorn som skulle kunna klara av behovet av livsmedel hos tusentals människor som fortfarande lider av undernäring. Europeiska unionen bör därför skyndsamt göra en översyn av sin bistånds- och utvecklingspolitik och i högre grad prioritera stödet till utvecklingsländernas jordbruk, en sektor som är en inkomstkälla för mer än 70 procent av arbetskraften.

Den gemensamma jordbrukspolitiken måste också internt anpassas till den kris vi genomgår, bl.a. i form av högre produktionskostnader för EU:s jordbrukare, genom att avstå från att avveckla marknadsstödsåtgärderna och/eller minska jordbrukssubventionerna och genom att särskilt uppmärksamma stödet till små och medelstora jordbruksföretag och deras tillgång till kredit så att de kan bibehålla nivån på sin produktion trots de kraftigt stigande kostnaderna för material som behövs i produktionen.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Även om vi inte instämmer i allt som framförs i resolutionen har vi valt att stödja den eftersom den betonar vikten av principer som vi anser är grundläggande för en verklig kamp mot hungersnöden i världen, särskilt:

- genom att understryka att "kampen mot hungersnöden måste baseras på livsmedelssuveränitet", och
- genom att erkänna "invånares rätt att kontrollera jordbruksmark och andra naturresurser som är nödvändiga för deras livsmedelsförsörjning".

I resolutionen uppmärksammas jordbrukets betydelse i kampen mot hungersnöden och betydelsen av jordbrukarnas inkomster framhålls. Det återstår att se om parlamentet i framtiden kommer att leva upp till vad som har godkänts här i dag eller om parlamentet visserligen framför dessa kloka synpunkter men senare, när det är dags att sätta dem i verket, backar från sina utfästelser och godkänner lagstiftning som strider mot dessa principer, vilket ofta är fallet.

Vi får inte glömma att de successiva reformer av den gemensamma jordbrukspolitiken som genomförts efter Världshandelsorganisationens liberalisering av jordbruksmarknaderna har gynnat de stora livsmedelsföretagen och bidragit till en utarmning av jordbrukssektorn runtom i världen. Jordbruksproduktion bör främst användas för att ge människor mat, inte för att gynna exportmonopol.

Anne E. Jensen och Jens Rohde (ALDE), skriftlig. – (DA) Vi danska liberala parlamentsledamöter röstade för resolutionen om livsmedelssäkerhet eftersom vi vill betona vikten av att EU tar ett globalt ansvar i kampen mot hungersnöd och fattigdom. Vi motsätter oss dock punkt 9 i resolutionen eftersom den innebär ett ifrågasättande av den fortsatta liberaliseringen av EU:s jordbrukspolitik. Det danska liberala partiet vill se ett successivt avskaffande av jordbruksstödet och dessutom införande av gemensamma regler som säkerställer jämlika konkurrensvillkor för EU:s jordbrukare.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Långsiktig livsmedelssäkerhet är en av de viktigaste utmaningarna för den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP). Särskilt mot bakgrund av livsmedelsbristen måste vi framhålla vikten av en stark CAP som i framtiden kan spela en nyckelroll när det gäller att klara av de globala utmaningarna. Detta innebär att det krävs tillräcklig och långsiktig finansiering av GJP. GJP är ett viktigt inslag i EU:s politik för livsmedelssäkerhet, och efter 2013 kommer den att spela en viktig roll i utvecklingspolitiken och den externa politiken för livsmedelssäkerhet.

De främsta prioriteterna är därför perfekt fungerande ekosystem, bördig mark, stabila vattenresurser och ytterligare diversifiering av landsbygdsekonomin. Internationellt samarbete och internationell solidaritet parallellt med välavvägda handelsavtal som inte motverkar utan tvärtom främjar livsmedelssäkerheten är ett viktigt inslag i den globala livsmedelssäkerheten, och här kan en stark GJP lämna ett viktigt bidrag. Länder som är nettoimportörer av livsmedel drabbas hårdast av stigande matpriser, men många av dessa länder runtom i världen är de minst utvecklade. EU måste vidta åtgärder för att motverka detta.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Hungersnöd är en plåga som drabbar allt fler människor. Eftersom EU är ett forum för solidaritet måste unionen stå i främsta ledet när det gäller att bekämpa detta växande problem. Den globala livsmedelskrisen är ett av de största hoten mot fred och säkerhet i världen, och därför är det nödvändigt att påskynda alla insatser för livsmedelssäkerhet både globalt och på EU-nivå.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Även om författarna till denna resolution har varit tvungna att rikta uppmärksamheten mot problemet med hungersnöd och över huvud taget de problem som tas upp vid toppmötet om livsmedel och jordbruk har de icke desto mindre dolt den grundläggande orsaken till problemet, dvs. det kapitalistiska system för utsugning och den strategi som även EU lojalt tillämpar för att kapitalet ska få sin profit. De multinationella företagen för produktion och distribution av livsmedel tvingar

bönderna från deras gårdar och framtvingar skapandet av större odlingsenheter, vilket innebär ett hårt slag för fattiga och medelstora jordbrukare. De arbetande klasserna och gräsrotterna, även i utvecklade kapitalistiska länder, märker att det är svårare och svårare att värna om hälsosamma och säkra livsmedel samtidigt som de multinationella livsmedelsföretagen kammar hem enorma vinster och köper upp enorma markområden, särskilt i Afrika, eftersom de räknar med att livsmedelsproduktionen måste fördubblas fram till 2050. EU går i främsta ledet när det gäller liberalisering och privatisering av alla produktionsfaktorer – vatten, energi, transport och teknik – och tvingar tredjeländer att göra detsamma genom WTO och bilaterala avtal.

GJP stärker politiken att utrota små och medelstora gårdar och att stödja monopolen och deras vinster. Bönder och arbetare kämpar mot denna politik. De kämpar för att avskaffa detta system för utsugning och se till att det finns tillräckligt med hälsosamma och säkra livsmedel för alla.

10. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 12.55 och återupptogs kl. 15.00)

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

11. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

12. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer(debatt)

12.1. Nicaragua

Talmannen. – Nästa punkt är de tre resolutionsförslagen om Nicaragua⁽¹⁾.

Bogusław Sonik, författare. – (PL) Herr talman! Den politik som Nicaraguas nuvarande president Daniel Ortega bedriver visar hur viktig den gamla kommunistiska maximen fortfarande är att har man väl har kommit till makten lämnar man den aldrig ifrån sig igen. Under 1980-talet var sandinisterna oförmögna att upprätthålla en militär diktatur och tvingades efter påtryckningar från internationellt håll att godta demokratiska spelregler.

Daniel Ortega valdes till president i valet 2006, och sandinisterna återfick makten. Redan från början införde Ortega under förevändning av en mängd olika skenbart lagliga skäl de beprövade metoderna att tysta ned och göra sig av med all slags politisk konkurrens. Sandinisterna började kopiera statsapparaten med de kubanska kommittéer som förebild som försvarade revolutionen. I december 2008 uppmärksammade Europaparlamentet den kampanj som statliga myndigheter, partier och personer med anknytning till sandinisterna bedrev och som gick ut på att trakassera människorättsorganisationer och deras medlemmar, journalister och företrädare för media. Amnesty International har rapporterat om det våld som följde efter det kommunala valet. Angreppen mot och misshandeln av journalister mångdubblades.

Nu försöker Daniel Ortega manipulera högsta domstolen och ändra författningen så att han kan ställa upp till omval. Vi kan med stor sannolik förutsäga att nästa steg kommer att bli att han utnämner sig själv till president på livstid. Fidel Castro är förebilden för populisterna i Managua och Caracas, och det har aldrig funnits några fria val under Castro.

Jag uppmanar kommissionen att dra sina slutsatser av det här och, om internationella standarder för mänskliga rättigheter överträds, även undersöka om det inte är på sin plats att ompröva de befintliga samarbetsavtalen med det här landet, så att klausuler om mänskliga rättigheter inte bara blir tomma ord.

Adam Bielan, författare. – (PL) Herr talman! Som svar på en vädjan från oppositionspartierna demonstrerade i lördags tiotusentals nicaraguanska medborgare mot president Daniel Ortegas politik, en politik som leder raka spåret mot en diktatur i Nicaragua.

⁽¹⁾ Se protokollet.

Jag vill påminna er om att högsta domstolen den 19 oktober beslutade att avlägsna författningsmässiga hinder så att president Daniel Ortega kan ställa upp i omval. Ändringen är inte upprörande i sig på grund av att sådan lagstiftning saknas i flera europeiska länder, utan på grund av det sätt som beslutet fattades på. Som vi alla vet har president Ortega inte två tredjedels majoritet i parlamentet, och därför var han tvungen att göra våld på författningen för att kunna häva förbudet mot hans omval. Om vi tillåter att Daniel Ortega ställer upp i presidentvalet igen 2011 kan vi en dag plötsligt befinna oss i en situation där Nicaragua styrs av en äkta diktatur.

Jag ber därför kommissionen att uppmärksamma detta problem vid fortsatta förhandlingar om associeringsavtal mellan Europeiska unionen och centralamerikanska stater, och att använda alla tillgängliga medel för att få president Ortega att överge denna plan.

Johannes Cornelis van Baalen, författare. – (EN) Herr talman! Jag är mycket tacksam för parlamentets stöd till Liberala internationalens delegation till Managua, som jag var ledare för. Vi reste dit fredfullt på inbjudan av en parlamentarisk majoritet för att tala om författningen, valet, valkampanjen och mänskliga och medborgerliga rättigheter. Men vi fördömdes, blev kallade pirater och liknande. Vi hotades att bli utvisade från landet, fick höra att vi inte var önskade där och anklagades för att iscensätta en statskupp.

Men ännu viktigare är att de fördömer mitt land, samtidigt som de förtrycker sitt eget folk. Jag anser att EU bör övervaka händelserna i Nicaragua och sända ut observatörer till valet 2011 samt stödja den demokratiska oppositionen. Jag hoppas även att vi kommer att göra detsamma och vara objektiva angående valresultatet i Honduras. Låt oss avvakta och se om valet på söndag blir fritt och rättvist, och sedan fatta ett beslut efter det. Det skulle kunna tänkas att författningskrisen i landet får ett slut om vi erkänner valresultatet.

Tunne Kelam, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det finns en oroväckande tendens i dagens Latinamerika att stärka populistiska regimer genom att förlänga mandatperioden för de nuvarande presidenterna, allra helst på livstid. På så sätt kom Hitler till makten. Lenin gjorde det genom likgiltighet, men följderna blev exakt detsamma.

De presidenter som har fått förlängda mandatperioder har inte kunnat eller velat förbättra livskvaliteten för sitt folk. Kuba är ett dystert och smärtsamt exempel på hur livet för vanliga medborgare har förvanskats och fördärvats under flera årtionden. I Nicaragua kan vi se ett varnande exempel på att sådana makthavare inte ändrar sig. De återkommer till makten bara för att missbruka den på nytt.

Därför är det vår uppgift att bestämt fördöma dessa överträdelser av den nicaraguanska författningen och att styra händelserna genom betydligt effektivare kontroll av de medel som går till utveckling i Nicaragua. Det är mycket tråkigt att Amerikanska samarbetsorganisationen inte har reagerat på att en av dess medlemsstater gjort sig skyldig till dessa uppenbara överträdelser av sin författning.

Véronique De Keyser, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman! Det gläder mig att Johannes Cornelis van Baalen har kommit tillbaka säkert till Europa igen och att han blev utvisad först när han satt på flygplanet.

Med detta sagt och i en allvarligare ton vill jag på min grupps vägnar säga att vi inte kommer att delta i det här spelet. Vad jag menar är att samtidigt som gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) har nekat oss en brådskande debatt om Uganda angående lagstiftning mot homosexuella och en annan brådskande debatt om Iran angående de avrättningar som genomförs där, vill gruppen nu att vi ska delta i det här spelet som går ut på att vara för eller emot president Ortega, medan demonstrationerna pågår där borta.

Det går bara inte för sig! Jag anser att de brådskande debatterna här i parlamentet, som syftar till att faktiskt hjälpa människor i nöd eller svåra situationer, inte får användas för att tjäna våra parlamentsledamöters personliga politiska intressen. Min grupp har därför inte enbart beslutat sig för att inte underteckna den här resolutionen utan även för att inte delta i omröstningen, utan i stället protestera mot det som pågår här. Detta vanhedrar hela Europaparlamentet.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag fortsätter i samma anda och vill säga att jag inte bara tycker att det är beklagligt, utan uppenbart skamligt att ett sammanträde av så stor vikt som detta, som gäller brådskande frågor, manipuleras på det här sättet. Jag är inte bara förvånad över att dagens debatt gäller Nicaragua, utan även över att vi vid andra tillfällen då vi skulle ha diskuterat mycket viktigare frågor inte har gjort det. I dag har dessutom andra frågor på föredragningslistan fått strykas för att den här frågan skulle tas med. Det är fullständigt oacceptabelt med tanke på vad debatterna om brådskande frågor ska innehålla.

T.ex. både kunde och borde vi ha diskuterat Västsahara. Vi borde ha diskuterat den rådande situationen för människor som t.ex. Aminatou Haidar, som för närvarande lider till följd av en uppenbar kränkning och förlust av sina mest grundläggande rättigheter. Vi borde även ha diskuterat situationen för alla de människor som lever i flyktingläger eller ockuperade områden i Marocko, en situation som verkligen behöver ett tydligt ställningstagande.

Allt detta kunde ha diskuterats i dag, men så är inte fallet, eftersom gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) har fått oss att diskutera en fråga som jag inte anser förtjänar att övervägas eller har sådan betydelse att den ska tas upp vid ett sammanträde som detta.

Ilda Figueiredo, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! Detta är en beklaglig debatt om en brådslande situation, som inte tjänar någonting annat till än att kasta skam över Europaparlamentet.

Det hade varit brådslande att i stället debattera den tragedi som orkanen Ida orsakade för inte så länge sedan när den slog till mot El Salvador i början av november. Orkanen ledde till över 200 dödsfall och saknade personer och förstörde infrastruktur och viktiga anläggningar, särskilt inom hälsovård, utbildning, vatten och renhållning, vilket har förvärrat fattigdomen i landet.

Det hade varit brådslande att diskutera tillgången till extra medel och en omdirigering av tillgängliga EU-medel till denna nödsituation, att lägga fram en plan för återhämtning och riskminskning och att stödja människorna i El Salvador.

Det hade varit brådslande för parlamentet att fördöma militärkuppen i Honduras och kräva att president Manuel Zelaya återfår makten, som på laglig väg valts till president av Honduras befolkning.

Det hade varit brådslande att yrka på respekt för grundläggande rättigheter för befolkningen i Västsahara.

Tyvärr har inte något av detta varit möjligt eftersom gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) har motsatt sig det. Därför vägrar vi, precis som mina kolleger redan har sagt, att medverka till denna falska brådslande situation, som utgör en skamfläck för Europaparlamentet.

Jürgen Klute (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! Jag håller fullständigt med föregående talare. Jag vill påminna alla om att även den colombianska presidenten har försökt förlänga sin mandatperiod, vilket utgör en överträdelse av den befintliga colombianska lagstiftningen, och därför bör detta också tas upp.

Men det viktigaste som jag vill framhålla är att Friedrich Naumann-stiftelsen i Tyskland, som är en stiftelse med nära anknytning till det tyska fria demokratiska partiet, var delaktig i statskuppen i Honduras. Åtminstone i Tyskland har detta varit föremål för debatt. Stiftelsens stipendiater har tagit avstånd från den här politiken i ett öppet brev. Vi får inte glömma att Johannes Cornelis van Baalen är Liberala internationalens ordförande, och på Friedrich Naumann-stiftelsens webbplats uppges att han har diskuterat möjligheten till en kupp med de militära styrkorna i Nicaragua. Under dessa omständigheter – något som inte har bestridits – anser jag att det är helt i sin rätt att ett land som Nicaragua är tillräckligt djärvt för att utvisa en sådan politiker. I ärklighetens namn måste vi medge att man skulle ha gjort precis detsamma i Europa.

Det som pågår här är ingenting annat än ett öppet försök att vanhedra och kasta skam över dessa länder, stater och regeringar i Latinamerika som försöker införa en mer socialdemokratisk politik. På min grupps vägnar, Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, vill jag klart och tydligt återigen säga att vi inte kommer att stödja detta.

Ioannis Kasoulides (PPE). – (EN) Herr talman! Jag förstår inte reaktionen från våra kolleger på min högra sida här i kammaren när det gäller valet av de frågor som vi debatterar här i dag.

Jag förstår inte varför det inte skulle vara brådslande att begära ordet och diskutera det sätt som en av parlamentets ledamöter har behandlats på, när han besökt ett land i egenskap av Liberala internationalens ordförande. Jag förstår inte varför vi inte kan begära ordet och diskutera den här frågan och även den nya tendensen i Latinamerika att egenmäktigt försöka ändra landets författning och sätta stopp för en tradition som alltid har funnits när det gäller statschefens rätt att sitta en eller två mandatperioder.

Våra kolleger här har redan tagit upp fyra andra frågor, och jag skulle vilja veta när vi kommer att diskutera den här frågan, med tanke på att det bara finns tre frågor på föredragningslistan.

(Talmannen avbröt talaren.)

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Jag stöder fullständigt min grupps åsikt att den här frågan inte bör stå med på föredragningslistan, eftersom det finns mycket viktigare och mer angelägna problem i världen. Om vi ska diskutera Nicaragua bör vi först och främst tala om att det här landet är det mest skuldsatta i världen och ett av de fattigaste länderna i Latinamerika. Det kommunistiska experimentet har inte varit rätt svar där, men inte heller det nyliberala experimentet. Det här är ett land där supermakterna Förenta Staterna och Sovjetunionen har ingripit alltför mycket och därför befinner sig landet hela tiden på gränsen till inbördeskrig. Man kan förstå att här finns tendenser till våld, och dessa måste fördömas. Samtidigt får vi inte glömma bort att det finns tendenser till våld även i Europa. Låt oss därför fokusera på betydligt viktigare saker.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Herr talman! I den här frågan har det redan sagts många olika saker. En av talarna har förklarat att detta är fel fråga att ta upp till debatt, eftersom det finns mer brådskande frågor som inbegriper mer uppenbara kränkningar av mänskliga rättigheter. Så må vara fallet, men jag anser ändå att vi i Europa, som arbetar för att se till att värden som mänskliga rättigheter och friheter, exempelvis pressfrihet, respekteras överallt, alltid måste försvara denna frihet när vi ser att den är hotad.

Det har också bland annat sagts att Friedrich Naumann-stiftelsen har varit delaktig i kuppen. Som ledamot av FDP förkastar jag klart och tydligt det påståendet. Detta är rykten som har florerat, men som saknar all grund.

Min tredje punkt gäller påståendet att Johannes Cornelis van Baalen har anklagats för att ha diskuterat en kupp och att han därför utvisats ur landet. Om man inte öppet kan diskutera alla slags frågor, vilket för oss är en del av press- och yttrandefriheten, som är två av de friheter vi har här och sätter stort värde på, är det verkligen skäl nog att utvisa någon ur ett land, bara för att en fråga, vilken det än må vara, har diskuterats? Att detta händer i offentlighetens ljus rättfärdigar inte att någon utvisas ur ett land, bara för att en diskussion har ägt rum. Det är fullständigt fel inställning.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Nicaragua är fortfarande ett av de Amerikas fattigaste länder. Med tanke på att president Daniel Ortega inte har lyckats förbättra landets situation, trots otaliga socialdemokratiska utopiska löften i samband med hans tillträde som president, behöver Nicaragua rimligtvis en ny ledare.

I enlighet med landets författning får statschefen endast sitta en mandatperiod, vilket kan vara en klok politik i områden som ofta präglas av instabilitet, men Daniel Ortega har återigen visat sitt förakt för parlamentarisk demokrati och rättsordning genom att missbruka författningsdomstolens befogenheter.

I det här avseendet skiljer han sig inte det minsta från sin vänsterkollega Hugo Chávez i Venezuela. Båda dessa män har gjort sig kända för att skarpt kritisera "caudillos", samtidigt som de själva håller på att bli "caudillos" för vänsterflygeln och därmed ett äkta hot mot den demokratiska stabiliteten i området, särskilt med hänsyn till kaoset i närliggande Honduras. Daniel Ortega har svikit sitt folk och sitt land flera gånger om. Om vi verkligen tror på demokrati och frihet får vi inte ignorera de nicaraguanska medborgarnas svåra situation.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Den här ganska problematiska debatten har lett fram till en sak: Ledamöterna av gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa har indirekt bekräftat att den här diskussionen egentligen handlar om frågan om en kupp. Gruppens företrädare har försvarat det som inträffat genom att använda argumentet att det måste vara möjligt att tala om allting, även en statskupp. Det är ett anmärkningsvärt resultat av den här debatten, som hjälper till att klargöra situationen, och jag är tacksam för det.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman, ärade kolleger! Som ni vet deltar EU i en svår dialog med det här landet, som syftar till att bevara demokratin och återupprätta medborgarnas förtroende för landets demokratiska institutioner.

Samtidigt försöker EU upprätthålla en balans i vårt långsiktiga engagemang för att stödja utvecklingen och stabiliteten i det här utvecklingslandet och i Centralamerika i största allmänhet.

Efter det kommunala valet i november 2008, som besudlades av anklagelser om omfattande bedrägerier, har förtroendet från internationella givare för den sittande regeringen sjunkit i botten. Bristen på respekt för grundläggande demokratiska principer, bland annat fria och rättvisa val, har fått givarsamfundet att systematiskt granska sitt samarbete och i vissa fall omstrukturera eller avsluta samarbetet tills villkoren förbättras.

Kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner fattade ett beslut om att avbryta allt budgetstöd till Nicaragua från och med den 1 januari 2009. Beslutet föregicks av en diskussion med medlemsstaterna i rådet.

Efter mycket kontakt med de nicaraguanska myndigheterna, som kom med trovärdiga löften om att korrigerande åtgärder skulle vidtas, fortskred kommissionen i början av oktober med en enskild utbetalning på 10 miljoner euro från vårt budgetstödprogram till utbildningssektorn. Det här är bara en liten del av de medel som har dragits in, vilka uppgår till ytterligare 46 miljoner euro.

Förra veckan framfördes kritik i utvecklingsrådet för att saken inte diskuterades på förhand tillsammans med medlemsstaterna. Utan att gå in på detaljer vill jag säga att jag anser att det är viktigt att det finns ett slags arbetsordning när vi fattar sådana här beslut, så att vi åtminstone försöker se till att kommissionen och medlemsstaterna följer en och samma linje i fråga om enskilda stater. Om det sedan i slutändan inte är möjligt får naturligtvis alla göra det som de anser är nödvändigt.

Nicaraguas regering har meddelat att det regionala valet 2010 och det allmänna valet 2011 kommer att övervakas av nationella och internationella grupper. Regeringen har redan officiellt bjudit in EU att genomföra övervakning. Den har även åtagit sig att bland annat förbättra sitt folkbokföringsregister och stärka sin roll i valsammanhang med stöd av ett projekt genom Europeiska kommissionen och att utse trovärdiga och professionella valmyndigheter till nästa år.

Men utan tvivel kastar den senaste utvecklingen, t.ex. författningskammarens beslut, en skugga över den nicaraguanska regeringens allvar med att leva upp till sina åtaganden. EU har vid ett flertal tillfällen, senast genom en lokal demarsch från trojkan måndagen den 21 november, uttryckt sin oro över utvecklingen.

I slutändan kommer det att vara avgörande för den fortlöpande utvecklingen av våra budgetstödprogram att dessa åtaganden genomförs. Vi fortsätter vårt nära samarbete med medlemsstaterna och Europaparlamentet, vilket den här debatten är ett bevis på. Om det är lämpligt eller inte är naturligtvis en fråga som bör avgöras av parlamentet självt.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum efter debatten.

12.2. Laos och Vietnam

Talmannen. – Nästa punkt är de fyra förslagen till resolution om Laos och Vietnam⁽²⁾.

Véronique De Keyser, författare. – (FR) Herr talman! Återigen har vi en brådiskande debatt om Vietnam och Laos. Det är sant att vi har haft andra, liknande debatter tidigare i Europaparlamentet, men vi kan inte riktigt låta bli att uppmärksamma den aktuella brådiskande debatten.

Vi är faktiskt ganska bekymrade. Sedan 2006, då Vietnam ströks från Förenta staternas svarta lista i fråga om förtryck och kränkningar av mänskliga rättigheter, har förtrycket av människorättsaktivister ökat.

Jag vill bara nämna ett fall som jag anser är typiskt, nämligen Tran Khai Thanh Thuy. Hon är författare, bloggare, journalist och aktivist och sitter för närvarande i fängelse av oklara skäl, varav det rimligaste är att hon försvarat yttrandefrihet och mänskliga rättigheter i sitt eget land. Hon har diabetes och hennes hälsa är svag. Vi fruktar för hennes liv och kräver inte bara att hon ska få lämplig sjukvård i fängelset, utan även att hon omedelbart frigges.

Jag älskar Vietnam. Vietnam är ett fantastiskt land som kommer att ta över ordförandeskapet för Asean 2010. Jag anser att det enbart skulle stärka landets moraliska auktoritet ytterligare om åtgärder vidtogs som är mer förenliga med internationella demokratiska standarder.

Thomas Mann, författare. – (DE) Herr talman! Situationen för mänskliga rättigheter i Vietnam är upprörande. Religiös förföljelse, särskilt av kristna och buddister, hör till vardagen. Den som talar för frihet och mänskliga rättigheter trakasseras och övervakas systematiskt. I slutet av september angreps hundratals munkar från Bat Nha-klostret. Omfattande skador orsakades på hela klosterkomplexet, medan polisen bara såg på. De munkar som sökte skydd i närbelägna Phuoc Hue-templet misshandlades. Detta slags misshandel får inte tolereras. Det är skandalöst att de många uppmaningarna från EU och andra delar av världen om att situationen

(2) Se protokollet.

för de mänskliga rättigheterna måste förbättras bara ignoreras. Det finns hundratals anledningar till att införa ändringar, särskilt med tanke på att Vietnam nästa år kommer att vara ordförandeland för länderna i Asean-gruppen.

Situationen i Laos är inte mycket bättre. I början av november blev över 300 fredliga demonstranter som krävde mer mångfald och demokrati misshandlade av säkerhetspolis. Alla ansträngningar för att få till stånd en politisk dialog i landet tillintetgörs omedelbart av det enda regeringspartiet.

Även de 5 000 hmongflyktingar som för närvarande lever i läger i norra Thailand och som utgör en förföljd minoritet befinner sig i en förfärlig situation. De har inte medgetts flyktingstatus. Organisationen Läkare utan gränser, som företrädde här i parlamentet tidigare i veckan, har sagt att det nästan är omöjligt att bistå med humanitär hjälp i lägren, eftersom människor ständigt och oftast fullständigt godtyckligt arresteras och tvingas återvända till Laos. Påståenden om att de här människorna återvänder frivilligt är helt enkelt inte sanna.

Vi parlamentsledamöter uppmanar kommissionen och rådet att ge oss exakt information om vilket avtal som efterföljs av de avtal som ingåtts med dessa två länder om mänskliga rättigheter och demokrati. Vilket av dessa avtal har konsekvent upphävts? För Vietnams och Laos medborgares skull måste det vara möjligt att utöva påtryckningar på regeringarna i dessa båda länder.

(Applåder)

Heidi Hautala, författare. – (FI) Herr talman! Det är en glädjande nyhet att Sydasiatiska nationers förbund har tillsatt en regional kommission för mänskliga rättigheter. Mot denna bakgrund är det chockerande att träffa vietnamesiska munkar som har fallit offer för ett våldsamt angrepp. Vi i underutskottet för mänskliga rättigheter hade nyligen äran att få träffa dem.

Situationen för de religiösa samfund tycks bli svårare och svårare i Vietnam. Vi måste verkligen fördöma att över 300 munkar och nunnor från två kloster tvingats ge sig av till följd av våld, och att religiösa samfund fortsätter att trakasseras. Det är viktigt att Vietnam beaktar de rekommendationer som FN:s kommitté för mänskliga rättigheter har lagt fram, t.ex. att FN:s särskilda rapportörer ska bjudas in till landet för att övervaka genomförandet av yttrande- och religionsfrihet och andra grundläggande mänskliga rättigheter.

Cristian Dan Preda, för PPE-gruppen. – (RO) I Vietnam hålls hundratals människor häktade för sina politiska och religiösa åsikter. Jag anser att det våldsamma angreppet mot buddistmunkarna i slutet av september tydligt visar att Vietnam vägrar förbättra situationen för mänskliga rättigheter i landet.

I Laos, som är en militärdiktatur, hålls ledarna för de student- och lärarrörelser som bildades för tio år sedan fortfarande i hemligt förvar. De fredfulla demonstrationer som nyligen genomfördes till stöd av mänskliga rättigheter slogs tillbaka av säkerhetspolis, samtidigt som hmongfolket fortsätter att förföljas.

Både Laos och Vietnam måste strikt följa internationella standarder för skydd av mänskliga rättigheter. All förföljelse av medlemmar av religiösa samfund, minoriteter och medborgare i allmänhet, som enbart försvarar sina politiska rättigheter, måste upphöra.

Det är EU:s plikt att noggrant övervaka utvecklingen för de mänskliga rättigheterna och att använda allt sitt inflytande för att vända den negativa tendensen.

(Applåder)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, för S&D-gruppen. – (PL) Herr talman! De pågående förhandlingarna om ett nytt partnerskap och samarbetsavtal mellan EU och Vietnam måste även omfatta respekt för mänskliga rättigheter och medborgerliga friheter. Den information som vi har fått visar att situationen i detta avseende i Vietnam är mycket oroväckande, särskilt när det gäller det förtryck som Internetanvändare utsetts för. Internet är ett medium som bygger på fritt utbyte av information och åsikter i alla frågor, över hela världen. Samtidigt är det enligt vietnamesisk lagstiftning om Internetanvändning straffbart att fritt framföra sina åsikter i känsliga frågor som till exempel mänskliga rättigheter och demokratisk propaganda.

2008 infördes bestämmelser om bloggar, som innebär att innehållet i dessa måste vara begränsat till privatangelägenheter och att spridning av regeringskritisk information och information som undergräver den nationella säkerheten är förbjuden.

(Talmannen bad ledamoten att tala långsammare.)

Utländska icke-statliga organisationer rapporterar att bloggare som tar upp politiska frågor placeras i fängelse. EU-institutionerna får inte stå likgiltiga inför denna oroande information från Vietnam. Förutom politiska åtgärder krävs även rättsliga åtgärder. Jag väddar därför om att en bindande klausul om mänskliga rättigheter ska ingå i det nya avtalet mellan EU och Vietnam.

Johannes Cornelis van Baalen, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! ALDE-gruppen anser att Laos och Vietnam inte är några demokratier. I dessa länder finns det ingen garanti för mänskliga, religiösa eller andra rättigheter. Detta innebär att vi helhjärtat stöder resolutionen och vi uppmanar rådet och kommissionen att göra detsamma.

Ryszard Antoni Legutko, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Återigen vill jag belysa den dramatiska situation som kristna i Laos och Vietnam befinner sig i. I båda dessa länder är statens hela uppbyggnad och metoden att förtrycka människor inriktad på att tillintetgöra kristendomen – både katolska kyrkan och protestantiska grupper.

I Laos är det här följden av ett program från det regerande kommunistpartiet, som behandlar kristendomen som en religion som står för västerländsk imperialism. Det som sker i Vietnam är i strid mot formell befintlig lagstiftning. Förtrycket kommer till uttryck på många sätt, i form av arresteringar, tortyr, frihetsberövande, hotelser och inspärningar på psykiatriska institutioner.

Sådana metoder får inte gå obemärkta utan en stark reaktion från EU-institutionerna. Även om att det finns ganska många människor i Europa som bekämpar kristendomen med lagliga medel är det vår skyldighet, allas vår skyldighet, att vidta åtgärder mot den grymhet som vi bevittnar i vissa av de asiatiska länderna.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Herr talman! I september tog Laos ett viktigt steg framåt i utvecklingen av mänskliga rättigheter genom att ratificera den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter. Konventionen omfattar områden som religions-, förenings- och yttrandefrihet, och ger enskilda individer rätt att uttrycka sina politiska åsikter.

Teori och praktik befinner sig dock ibland mycket långt ifrån varandra och steget från det förstnämnda till det sistnämnda kan vara stort. Återigen krävs det mycket politisk vilja. De ledare för studentrörelsen som arresterades under demonstrationerna i oktober 1999 och övriga politiska fångar måste omedelbart frigges, liksom de som arresterades under den fredliga demonstrationen den andra november i år.

Det är särskilt viktigt att Laos myndigheter visar sitt demokratiska tänkesätt genom att lägga fram och genomföra lagstiftningsreformer så snart som möjligt. Den nationella lagstiftningen måste bli förenlig med de internationella avtal som Laos har ingått. Endast en lagstiftningsreform och flerpartival kan åstadkomma demokrati och samtidigt respekt för mänskliga rättigheter i Demokratiska folkrepubliken Laos.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman! I juli 2007 här i kammaren uppmärksammade jag det faktum att 2006 varit ett år av politisk öppenhet i Vietnam. Jag uppmanade Vietnam att godta alla de religioner som finns företrädda i landet och låta befolkningen fritt välja religionsutövning.

Över två år senare noterar jag att utvecklingen inte har gått i rätt riktning. Fortfarande finns det ingen fri religionsutövning i Vietnam, samtidigt som antalet arresterade buddistiska munkar ökar, för att bara nämna ett exempel.

Vietnam ska mycket snart överta ordförandeskapet för Asean, och i detta sammanhang vill jag välkomna landets ansträngningar på områden som sjukvård, utbildning och minskad ojämlikhet här i parlamentet. Vi vill använda denna resolution till att påminna landet om vikten av mänskliga rättigheter och uppmana det att föregå med gott exempel som kommande ordförandeland för Asean.

Jag välkomnar även att Laos regering har ratificerat den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter. Jag hoppas att denna pakt kan följas utan undantag, särskilt med hänsyn till yttrande- och mötesfrihet.

Slutligen kräver vi att Laos regering gör sitt yttersta för att släppa alla som arresterades den andra november 2009 under ett försök till en fredlig demonstration, och även ledarna för studentrörelsen av den 26 oktober 1999.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! Även under förra valperioden diskuterade vi Vietnam här i parlamentet, särskilt i sammanhanget religiös förföljelse av buddister. I dag är det återigen dags att tala om kränkningar av religiösa rättigheter i dessa båda länder, men den här gången gäller det kristna. Beklagligt

nog är det ett stående inslag i den politiska verkligheten i dessa båda länder. Eftersom Europaparlamentet är mycket känsligt för kränkningar av mänskliga rättigheter och minoriteters rättigheter måste det uttala sig i den här frågan.

Och en sak till: Jag har inte kommit hit i dag enbart som politiker, utan även som bloggare, en relativt välkänd sådan i Polen. Som bloggare vill jag protestera mot förföljelsen av Internetanvändare och bloggande kolleger i Vietnam. Vi måste försvara dem med full kraft.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Förföljelse och diskriminering på religiösa grunder är inget nytt i Vietnam. Det har inte pågått bara en dag eller en månad, utan i femtio år.

Jag ska begränsa mig och bara nämna de allra senaste händelserna, t.ex. att katedralen i Vinh Long rivits och ersatts av en offentlig park, och att kravallpolis och bulldozrar placerats ut för att flytta statyn av Jungfru Maria från den katolska kyrkogården i Hanoi. Utöver det har en präst och hans församlingsbor blivit skarpt kritiserade för att de fört en person till polishögkvarteret som hotat en präst. Följaktligen har de kristna gått från att vara offer till att vara brottslingar.

Den ökande graden av diktatur har fått oroväckande proportioner. Regeringen i Hanoi har krävt att tio webbplatser som regelbundet sprider farlig politisk information ska stängas av säkerhetsskäl och för att de rörelser som står i opposition till partiet ska motverkas.

Situationen är ytterst oroväckande även i Laos, där kristna obarmhärtigt trakasseras genom arresteringar och hotelser, så till den grad att de rentav förvisas från sina hemorter på livstid.

Religionsfrihet är en naturlig rättighet för varje människa. Det är inte en förmån som beviljas av dem som har makten. Därför är det av största vikt att vi ingriper och engagerar oss.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Herr talman! Vi bör med glädje uppmärksamma varje åtgärd som syftar till att understryka betydelsen av mänskliga rättigheter och belysa exempel där dessa inte respekteras i vissa delar av världen, i länder där människors grundläggande rättigheter kränks. Men när vi uppmärksammar kränkningar av dessa rättigheter måste vi särskilt framhäva de fall i särskilda länder där det förekommer kränkningar av rättigheter för människor som har en annan religion, där deras rättigheter att fritt uttrycka sin tro och annat som hör ihop med religionsfrihet och att visa sin övertygelse i detta sammanhang kränks. Vi bör därför utfärda en varning vid varje exempel på drastiskt våld på det här området.

Vi bör även komma ihåg att vi här i Europa alltid bör vara ett exempel på en plats i världen som förblir en förebild för stark tradition, fri- och rättigheter samt respekt för andra religioner. Det är därför med en känsla av obehag som jag har noterat en sak. Naturligtvis är detta någonting som inte jämföras med det som har nämnts här i dag i kammaren. Jag tänker på den tendens som visat sig i domsluten från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, som tycks innebära att man inkräktar på området religionsfrihet och traditionerna i vissa länder, i det här fallet gäller det avgörandet i frågan om Italien och korssymboler. Jag anser att avgöranden av detta slag också kan skapa en viss dålig stämning, som ger utrymme för misstolkningar av vissa symboler och uttryck.

Sammanfattningsvis så är varje gest och åtgärd som ökar betydelsen för mänskliga rättigheter viktig, och vi bör tala öppet om detta, särskilt när det handlar om länder där grundläggande mänskliga rättigheter kränks.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Vietnam och Laos är tillsammans med Kuba och Kina de sista beklagliga återstoderna av kommunistiska enpartidiktaturer, där parlamentarisk demokrati, åsiktsmångfald – inbegripet frihet inom media och bloggverksamhet på Internet – och fredfullt religionsutövande är främmande begrepp.

I Vietnam tolererar regeringen i Hanoi inte rättframma buddistiska munkar och katoliker, och i Laos förföljs hmongfolket, varav många har flytt till Thailand. Jag instämmer i att kommunistiska diktaturer aldrig kan bli liberala demokratier, trots all god vilja i världen och oändliga internationella förpliktelser och FN-åtaganden, exempelvis sådana som nyligen gjorts gentemot EU angående handelsavtalen.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Kommissionen vidhåller att det på senare år har skett en avsevärd förbättring av den allmänna politiska situationen i Laos, och instämmer med parlamentet i att Laos ratificering av den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter är ett välkommet steg i riktning mot respekt för religions-, förenings-, yttrande- och pressfrihet. Kommissionen välkomnar även ratificeringen av konventionen om funktionshindrade personers rättigheter och FN:s konvention mot korruption.

I april godkände Laos regering en förordning som innebär att man tillåter bildande och registrering av nationella civilsamhällesorganisationer. Detta utgör ett betydande steg mot att uppnå föreningsfrihet och tillåta det civila samhället att spela en roll i landets utveckling.

Vi delar emellertid parlamentets oro beträffande politiska fångar. När det gäller de tre personer som omnämnts av parlamentet, upprepade myndigheterna i oktober 2009 sitt tidigare uttalande till vår delegation i Vientiane, nämligen att Keochay redan hade frigivits 2002. Två av de andra tre, Seng-Aloun Phengphanh och Tongpaseuth Keuakaoun, uppgavs vara vid god hälsa. Myndigheterna hävdar att de saknar kunskap om Bouvanh Chanmanivong.

Kommissionen har samrått med diplomater som är stationerade i landet och med andra kunniga om de påstådda gripandena av flera hundra demonstranter i början av december 2009. Vi har emellertid inte kunnat få dessa uppgifter bekräftade.

Kommissionen delar parlamentets åsikt att frihetsberövandet av de 158 personer som hålls fängna i Nong Khai utgör ett problem som kräver en brådskande lösning. Kommissionen uppmanar Laos och Thailands regeringar att tillåta att fångarna bosätter sig i tredjeländer som har erbjudit dem asyl.

Beträffande andra personer ur lao-hmongbefolkningen som kvarhålls i läger i Thailand bör en grundlig undersökning genomföras för att avgöra brottens status.

Låt mig nu gå vidare till Vietnam. Kommissionen delar parlamentets oro över den senaste tidens tecken på en mer hårdför inställning till mänskliga rättigheter från den vietnamesiska regeringens sida. Fredliga bloggare och människorättsförsvarare har nyligen gripits och ställts inför rätta. Detta, liksom motsättningarna med religiösa grupper som det fredliga buddistiska samfundet och Bat Nha-klostret, har gett upphov till befogad oro i Europa.

Vi uppmanar Vietnam att som part i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter fullgöra sina internationella människorättsliga åtaganden och att frige alla dessa fångar, särskilt människorättsadvokaten Le Cong Dinh, demokratiförespråkaren och författaren Tran Khai Thanh Thuy, och den katolske prästen fader Nguyen Van Ly, som för närvarande hålls fängslade för att fredligt ha uttryckt sina åsikter.

Vi instämmer även i att mer oberoende media skulle ha en nyttig funktion som ett fredligt sätt att ge utlopp för socialt missnöje i en tid av ekonomiska påfrestningar. Vi uppmuntrar därför Vietnam att anta en presslagstiftning som ligger i linje med artikel 19 om yttrandefrihet i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter.

Trots allt har vi tilltro till den välutvecklade dialog om mänskliga rättigheter och det samarbete som vi har med Vietnam. Vi tror på konstruktivt engagemang. För att sådant engagemang ska förbli ett hållbart alternativ behöver emellertid dialogen och samarbetet leda till påtagliga resultat.

Det kommer inte att finnas något bättre bevis på att dialog är det bästa alternativet än Vietnams eget agerande.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum vid slutet av debatten.

12.3. Kina: minoritetsrättigheter och tillämpningen av dödsstraffet

Talmannen. – Nästa punkt är de fem resolutionsförslagen om Kina: minoriteters rättigheter och tillämpningen av dödsstraff⁽³⁾.

Véronique De Keyser, författare. – (FR) Herr talman! Min grupp har dragit tillbaka sin underskrift från resolutionen om Kina. Varför? Det beror inte på att vi betraktar mänskliga rättigheter som något som kommer i andra hand och är av underordnad betydelse jämfört med affärsintressen – vi lade ju faktiskt fram en resolution utan eftergifter från gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet, där vårt engagemang framgick tydligt. Det beror på att om vi ska kunna åstadkomma en förändring i Kinas agerande behövs det dialog, och denna planlösa resolution som helt saknar struktur grusar alla chanser till dialog. Den innehåller visserligen allt: Tibet, Dalai lama och hans efterföljare, det

⁽³⁾ Se protokollet

religiösa korståget och till och med – så att man inte missar något – kritik mot varje nuvarande, tidigare och framtida kommunistisk regim.

Är detta rätt sätt att öppna dörrar? Nej. Tragedin är att dörrarna kommer att slås igen om just de människor som vi vill rädda just nu, med andra ord de uigurer och tibetaner som hotas av avrättning.

Jag uppmanar Kina att sluta vara rädd för yttrandefrihet, så att landet kan öppna sig mot världen, inte bara genom näringsliv och kultur, utan också genom att dela grundläggande värderingar.

Jag uppmanar till att ta med frågan om avskaffande av dödsstraffet på dagordningen för nästa toppmöte mellan EU och Kina den 30 november. Jag uppmanar också kommissionen och rådet att fortsätta att försöka få med en klausul om respekt för de mänskliga rättigheterna i Kina i det nya partnerskap som håller på att förhandlas fram.

Joe Higgins, författare. – (EN) Herr talman! Jag stöder kraven på ett stopp för dödsstraff i Kina, i synnerhet dödsstraff som används för att terrorisera etniska grupper och nationer som utgör minoriteter inom den kinesiska staten.

Europeiska unionen, Förenta staterna och andra världsmakter går emellertid mycket försiktigt fram i sin kritik mot överträdelserna av de mänskliga rättigheterna i Kina. När det gäller överträdelser av arbetstagares rättigheter är sådan kritik praktiskt taget obefintlig. Detta beror på att dessa makter vill bygga upp affärsförbindelser med det kinesiska näringslivet och byråkratin som kontrollerar staten, så att de kan tjäna pengar på det avskyvärda utnyttjandet av arbetstagare i Kina.

Kina är en enda stor låglönefabrik med utnyttjade arbetstagare. Som exempel kan nämnas att tiotals miljoner migrerande arbetstagare lever i skamlig misär, och deras barn får lida av följderna av deras fruktansvärda levnadsvillkor. Multinationella företag med säte i EU och Förenta staterna deltar i detta utnyttjande för att lättare kunna ta hem enorma vinster.

Den kinesiska regimen trappar nu upp sitt förtryck, och förtrycket har ökat sedan de kinesiska stalinisterna beslutade sig för att satsa på den kapitalistiska marknaden som ett sätt att utveckla ekonomin. Det pågår ett massivt förtryck av journalister och av förkämpar för rättvisa, för samhällen och för arbetstagare.

Nyligen nekades en av mina egna socialistiska kolleger inresa i Kina. Laurence Coates, en socialist som skriver under namnet Vincent Kolo och som är redaktör för "chinaworker.info", greps vid gränsen och förbjöds att resa in i Kina. "Chinaworker.info" arbetar för arbetstagares rättigheter och fria fackföreningar. Vi bör stå på arbetstagarnas sida i Kina. Man bör arbeta för självständiga och demokratiskt styrda fackföreningar och för rätten att strejka, liksom för frigivande av alla politiska fångar och fängslade aktivister för arbetstagares rättigheter.

Vi bör uppmana till yttrandefrihet, föreningsfrihet och internationell solidaritet med arbetstagare i Kina för att bekämpa denna fasansfulla byråkratiska regim, vars medlemmar i många fall uppenbart strävar efter att bli oligarker, liksom tidigare skedde med samma system i Ryssland.

Laima Liucija Andrikiienė, författare. – (EN) Herr talman! Samtidigt som vi börjar komma Kina närmare i fråga om handel och miljösamarbete, och som Kina stod värd för de underbara olympiska spelen förra året, halkar landet tydligt bakåt när det gäller att garantera sina medborgares mänskliga rättigheter.

De kinesiska myndigheternas reaktion på de fredliga protesterna i Tibet förra året och i Xinjiang i år saknade minst sagt proportioner. Folk överallt i världen bör ha rätt att protestera mot regeringspolitik som de inte tycker om. I stället kom en våldsam och brutal reaktion från de kinesiska myndigheterna mot protestanterna, och hundratals människor dödades.

Nu har ytterligare nio personer, mestadels uigurer, avrättats skoningslöst för att visa att alla avvikande röster kommer att besvaras med brutalt och dödligt våld av den kinesiska statsapparaten.

Samtidigt som vi beundrar den kinesiska kulturen och gör framsteg med utbytet av varor och investeringar, är det vår plikt att tala ut högt och tydligt och fördöma dödandet och avrättningarna. Därför upprepar vi ännu en gång vår uppmaning till de styrande i Kina att införa ett moratorium för dödsstraff och bevilja mer frihet till de provinser som eftersträvar större självstyre, samtidigt som man respekterar politiken för "ett Kina".

Barbara Lochbihler, författare. – (DE) Herr talman! På senare år har Kina upplevt enorm ekonomisk tillväxt. Många kinesers livskvalitet har förbättrats. Tyvärr har det inte skett några sådana framsteg när det gäller att

garantera och respektera de mänskliga rättigheterna i Kina. Detta gäller landets alla medborgare, oavsett religion eller etnisk tillhörighet.

Tvärtom har det skett en ökning av de förtryckande åtgärder som vidtagits mot uigurerna och tibetanerna. När det gäller dödsstraffet är det ett positivt tecken att den högsta kinesiska domstolen ännu en gång har sett över alla domar sedan 2007 och vi utgår från att vissa dödsdomar kommer att återkallas.

Emellertid är Kina sorgligt nog världsledande när det gäller avrättningar. Bara under 2008 avrättades minst 1 718 personer. Det uppskattade antalet fall som inte rapporteras är mycket högre. Även den lägsta siffran innebär att Kina bär ansvaret för mer än 70 procent av alla avrättningar i världen. Dessutom har Kina ökat antalet brott som är belagda med dödsstraff. Detta innebär att det finns mer än 68 typer av brott som kan leda till avrättning för kineser. Därför uppmanar vi i denna resolution Kina att ställa in sina planerade avrättningar och omedelbart införa ett moratorium för dödsstraff.

(Applåder)

Crescenzo Rivellini, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Min inställning till detta resolutionsförslag liknar åsikterna hos en man som tillhör en av dessa diskriminerade minoriteter, en man som har tilldelats Nobels fredspris och som leder världens främsta stormakt: Barack Obama.

Principerna i denna resolution delar jag. Jag anser emellertid att vi absolut inte får upprepa de politiska vänsterpartiernas misstag, att vilja deklamera rättigheter snarare än att verkligen få igenom dem.

Minoriteter bör försvaras i Kina liksom i alla andra delar av världen, men innan vi lägger fram en så krävande resolution måste vi ha en strategi. Vi måste samordna alla de olika sidorna och hela parlamentet, så att vi kan undvika sinkande och skadliga förhandlingar med den kinesiska regeringen.

Vi kan inte tro att vi kan lösa problemen med minoriteter och dödsstraff i Kina utan att ägna en tanke åt den kinesiska regeringen. Det är omöjligt. I detta avseende har president Barack Obama gjort väl ifrån sig. Han har inte gjort några som helst eftergifter, men han upprätthåller ändå goda förbindelser med den kinesiska regeringen. Vi måste även medge att den kinesiska regeringen försöker att inleda en bättre dialog i alla sina förhandlingar med västvärlden.

Jag undrar: Varför lägga fram en resolution – om än en berömvärd resolution – bara några dagar före toppmötet i Nanjing utan att som en förebyggande åtgärd samordna alla inblandade? Varför lägga fram en resolution som redan har lagts fram vid ett flertal andra tillfällen, just när vi lyckligtvis börjar komma någonvar med den kinesiska regeringen? Varför lägga fram en resolution som skulle kunna skada vår begynnande nya relation med den kinesiska regeringen?

Av dessa skäl, och trots att jag stöder principerna bakom resolutionen som överensstämmer med mina egna, lägger jag ned min röst, eftersom jag anser att strategiskt sett riskerar resolutionen att stjälpa och inte hjälpa oss på den nya väg som vi har slagit in på tillsammans med den kinesiska regeringen.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Det sades att detta var ett anförande för vår grupp. Efter grundligt samråd under den senaste veckan föreslog vår grupp i talmanskonferensen att denna punkt skulle tas med på föredragningslistan. Vi vill diskutera denna fråga och vi vill att den ska bli föremål för omröstning. Anförandet gav uttryck för min kollegas personliga åsikt och inte för gruppens åsikt.

Talmannen. – Herr Posselt! Jag förstår det, men vi har kommit överens om att vi har en viss tid på oss och att varje grupp har en minut på sig för sitt anförande.

Ana Gomes, för S&D-gruppen. – (PT) I Kina fortsätter förtrycket mot alla som försöker att utöva sina arbetsmässiga, sociala, medborgerliga och grundläggande politiska rättigheter. Detta förtryck är särskilt grymt och urskillningslöst när det riktas mot etniska minoriteter som uigurerna eller tibetanerna, men han-kineserna går inte heller fria utan drabbas även de, som i fallen med Hu Jia, vinnaren av Sacharovpriset, och de advokater och aktivister som förföljs sedan president Barack Obamas besök i Beijing.

Administrativt frihetsberövande av hundratusentals personer, systematisk tortyr i fängelser, religiöst och politiskt förtryck, avrättningar – alla dessa metoder är oförenliga med Folkrepubliken Kinas skyldigheter som medlem i Förenta nationerna. Dessutom är detta ineffektiva metoder, som inte kommer att lyckas tysta eller hindra de som kämpar för frihet och mänskliga rättigheter. Detta gäller i Kina, precis som i resten av världen, för kineserna är inga marsianer, de är inte annorlunda än resten av mänskligheten.

Johannes Cornelis van Baalen, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Som liberaler är vi emot dödsstraffet redan i allmänhet, men i detta fall används dödsstraffet i Kina för att förtrycka minoriteter, som tibetanerna, uigurerna och andra. Vidare är Kina inte någon demokrati. De mänskliga rättigheterna respekteras inte. Kina för en hård politik mot Taiwan. Kina bör utsättas för påtryckningar. Jag vet att detta är svårt. Det är en enorm marknad, men vi bör kämpa för våra principer. Därför stöder vi denna resolution.

Heidi Hautala, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman! Någon här frågade varför denna resolution för att främja dialog lades fram. Man gjorde på det viset just för att det nu pågår förberedelser för toppmötet mellan EU och Kina, och människorättsdialogen är en förutsättning för detta.

Det är vår plikt i Europaparlamentet och i underutskottet för mänskliga rättigheter att påminna rådet och kommissionen om att resultaten av människorättsdialog också spelar en mycket framträdande roll vid själva toppmötena.

Jag beklagar att kommissionsledamoten Karel de Gucht inte ens lyssnar på vad jag håller på att säga utan väljer att tala med sin kollega i stället.

Det är viktigt för EU och Kina att föra en dialog, och jag tror att även Kina kommer att inse att landet endast kan göra framsteg genom att göra sina beslutsförfaranden öppnare och genom att garantera sina invånares rätt att uttrycka sina åsikter.

Det är faktiskt omöjligt att föreställa sig att Kina skulle agera annorlunda i detta avseende än någon annan nation som tvingas inse att om den ska kunna utveckla sitt samhälle behöver den alla de kreativa krafter som den nu förtrycker och tyranniserar. Om vi anser att mänskliga rättigheter är universella, kan vi verkligen inte betrakta Kina som något undantag, som Ana Gomes påpekade och vilket jag instämmer i. Låt oss alltså använda samma måttstock för Kina som för andra länder.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag har varit en långvarig kritiker här i parlamentet när det gäller bristen på mänskliga rättigheter i Folkrepubliken Kina. Jag har kritiserat trakasserierna mot det fredliga Taiwan, som består i att utesluta detta land från alla internationella organisationer, däribland Världshälsoorganisationen. Jag har kritiserat förtrycket mot fredlig tibetansk kultur, förföljelserna mot Falun Gong och andra religiösa minoriteter, och den vitt utbredda censuren i Kina av bland annat media och även Internet och Google.

Jag fördömer även den brutala och utbredda tillämpningen av dödsdomar för ringa brott – såsom ekonomisk brottslighet och koppleri, tro det eller ej. Däremot anser min grupp, ECR, att det är en personlig samvetsfråga huruvida dödsstraffet är berättigat för de grävsta brotten, terrorism och mord. Det råder inget tvivel om att under de upplopp som nyligen inträffade i Xinjiang-provinsen mördades många oskyldiga han-kineser brutalt.

Trots detta välkomnar vi naturligtvis nu att Folkrepubliken Kina har uttryckt en vilja till förbättrade och harmoniska förbindelser med sina etniska minoriteter, särskilt uigurerna och andra muslimska minoriteter. Självklart uppmanar jag, liksom alla ledamöter i min grupp, till rättvisa rättegångar för alla internerade.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Herr talman! Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) stöder resolutionsförslaget. Jag måste erkänna att jag förvånades över att vissa ledamöter från olika grupper föreslog att frågorna om ytterligare överträdelser av de mänskliga rättigheterna eller det vitt utbredda bruket av dödsstraff i Kina inte borde diskuteras i dag. Som ett av argumenten för detta anfördes det kommande toppmötet mellan EU och Kina.

Kolleger! Vi bör inte falla för frestelsen att tillämpa dubbelmoral eller att tiga och samtycka bara för att vi har att göra med ett land som är en viktig handelspartner för EU. Jag är säker på att en av Europaparlamentets grundläggande uppgifter är att upprätthålla mänskliga rättigheter. Detta gäller oavsett om vi talar om en världsmakt eller om små länder som Laos och Vietnam.

Folkrepubliken Kina är det land som verkställer flest avrättningar i världen. Landet efterlever inte ens det minimum av mänskliga rättigheter som erkänns enligt internationella rättsliga normer, däribland svarandes rättigheter till försvar och en rättvis rättegång. För en tid sedan firade vi 20-årsdagen av Berlinmurens fall. Om det inte hade varit för att det funnits mod att kritisera kommunismen, om det inte hade varit för att det funnits mod att säga sanningen, skulle Europa se annorlunda ut i dag.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Jag hoppas att dödsstraffet ska dö ut under 2000-talet och att redskapen för dödsstraff bara kommer att finnas på museum. Vi har dock en lång väg att vandra innan vi når dit, och

jag hoppas att Kina beslutsamt följer denna väg. I flera årtionden har Kina varit ledande när det gäller ekonomisk tillväxttakt, men sorgligt nog även när det gäller avrättningsstatistik. Regeringen i Peking skulle förstås säga att det inte finns något annat sätt i ett så enormt land och att inte ens Förenta staterna har avskaffat dödsstraffet. Om vi emellertid allvarligt överväger ett strategiskt partnerskap mellan Europeiska unionen och Kina, vilket skulle ha stor betydelse för båda parter, så borde regeringen i Peking dock utan tvivel ändra sin politik för tillämpningen av dödsstraff, liksom sin politik om dialog med etniska minoriteter, så att de kan leva harmoniskt sida vid sida.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Frågan om mänskliga rättigheter och respekt för minoriteters rättigheter har varit en ständig källa till konflikter i årtal, om inte årtionden, i förbindelserna mellan Europeiska unionen och Folkrepubliken Kina. I synnerhet minoriteternas situation förvärrades efter de olympiska spelens slut, och tibetanerna och uigurererna har utsatts för kraftiga påtryckningar under de senaste månaderna. Av denna anledning kan jag inte förstå varför mina kolleger inte vill att punkt 9 ska ingå i resolutionen, för detta skulle uppmuntra till fredlig dialog i stället för det rådande förtrycket.

Kina är en mäktig aktör på världsarenan. För att erkännas som aktör på världsarenan måste Kina även se till att de mänskliga rättigheterna respekteras. Detta måste inte bara ingå i konstitutionen, utan måste även omsättas i handling. Detta och ingenting mindre är vad tibetanerna, uigurererna och människorättsgrupperna i Kina kräver.

(Applåder)

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Jag har i parlamentet redan nämnt att World Uighur Congress, den centrala organisationen för fria uigurer, har sitt säte i München av samma anledning som många tjecker och andra människor var tacksamma för att bo i München: eftersom Radio Free Europe och Radio Liberty också låg där. Staden har bevarat sin frihetsanda än i dag. Franz-Josef Strauss försvarade alltid frihetsradiostationerna mot nedläggningshot och såg till att vi redan tidigt utvecklade förbindelser med Kina. Dessa två saker utesluter inte utan kompletterar varandra. Det går att ha positiva kontakter med Kina samtidigt som man tydligt försvarar religionsfriheten och de mänskliga rättigheterna.

Under en razzia den här veckan genomförde polisen en husrannsakan i flera bostäder i München och kinesiska agenter som uteslutande ägnat sig åt att terrorisera och spionera på uigurer arresterades. Detta visar vilken typ av metoder Kina använder. Sådana metoder är oacceptabla. Metoderna sträcker sig över allt från att terrorisera människor i München till dödsstraff i Ürümqi. Det är därför vi måste klargöra våra ståndpunkter i den här frågan.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag tar för givet att Europaparlamentet kommer att uttala sig när det är möjligt att rädda människor från att bli avrättade och därför stöder jag kravet på ett moratorium om dödsstraffet.

Men försvaret av de mänskliga rättigheterna får inte missbrukas i syfte att läxa upp Kina från en moraliskt överlägsen ställning genom att ifrågasätta Kinas integritet eller på ett absurt sätt förlöjliga det verkliga livet i Kina. Det hjälper inte de människor i Kina som arbetar för mänskliga rättigheter, frihet och social harmoni. Vårt mål måste vara att hjälpa dessa människor och inte att uppmuntra europeisk egenrättfärdighet.

Jag motsätter mig även att införa en positiv hänvisning till ett memorandum om verkligt självstyre för det tibetanska folket i en brådskande resolution. Detta är inte relevant och det har inte omedelbart något att göra med mänskliga rättigheter. Det är inte heller någon allmänt erkänd uppfattning. Jag skulle vilja att vi före framtida toppmöten mellan EU och Kina förde en vittomspännande diskussion om relationen mellan Kina och EU som täcker alla sakområden.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja skriva under på det som Reinhard Bütikofer sade tidigare. Min grupp har föreslagit av vi diskuterar de nära förestående avrättningarna av uigurer i Kina och av deltagare i protestdemonstrationer mot valfusk i Iran som har dömts till döden. I dessa två länder kommer avrättningar sannolikt komma att äga rum snart och det är därför angeläget med en debatt. Det är sant att kineserna, som ni påpekade, har världsrekord i avrättningar och att den kinesiska regimen är orättfärdig eftersom den åsidosätter de mänskliga rättigheterna. Jag vill därför uttryckligt konstatera att situationen är oacceptabel.

I talmanskonferensen har vi dock begärt att två saker ska hållas åtskilda: de angelägna frågor vi diskuterar nu, det vill säga de nära förestående avrättningarna, samt frågan om relationen mellan EU och Kina i ekonomiska, kulturella, politiska och försvarsmässiga frågor och på andra områden. Vi vill diskutera detta

i en debatt om toppmötet mellan EU och Kina och sammanfatta det i en resolution. Det hopkok detta har resulterat i har därför inte någonting att göra med angelägna frågor. Det är också därför vår grupp insisterar på en omröstning i den angelägna fråga vi föreslog och inte i det hopkok ni har lagt fram.

László Tőkés (PPE). – (HU) Herr talman! Det är en stor händelse att denna fråga nu brådslande har tagits upp på dagordningen. Även gruppen med ungerska parlamentsledamöter från Transsylvanien har förslagit att frågan tas upp till diskussion. Vi vill tacka några av grupperna för deras medverkan och stöd, men vi är förvånade över att gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet drog tillbaka sin underskrift från detta förslag till beslut. Jag beklagar att man vid mötet i förrgår tog bort vissa avsnitt från utkastet i sin helhet, nämligen de avsnitt som berörde kritiken av kommunistiska regimer och skyddet av minoritetsgrupper. EU borde slutgiltigt på ett uppriktigt och öppet sätt ta ställning till det bestående arvet från kommunismen och till de kommunistiska regimer som lever kvar än i dag såsom Kina.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi motsätter oss dödsstraffet på det bestämdaste, var i världen det än verkställs. Vi motsätter oss även förtrycket av etniska och religiösa minoriteter, och båda dessa saker äger tråkigt nog rum i Kina.

Många människor hoppades att Kina skulle visa ökad respekt för mänskliga rättigheter efter de olympiska spelen och även att de skulle begå färre brott mot de mänskliga rättigheterna när världens ögon riktades mot dem. Så har tyvärr inte varit fallet. Avrättningarna har fortsatt och därför är det mycket viktigt att vi diskuterar detta i dag efter avrättningarna i november av nio uigurer, något som många människor i världen är helt ovetande om, och före det två tibetaner.

Toppmötet mellan EU och Kina är nära förestående och som många av de tidigare talarna har nämnt är Kina en viktig handelspartner. Det är det som gör det svårt att gång på gång ta upp brotten mot de mänskliga rättigheterna, men därför är det särskilt viktigt att vi talar om ämnet i dag inför upptakten till toppmötet. Vi vill att dödsstraffet avskaffas överallt. Det är bra att parlamentet införde ett moratorium om dödsstraffet 2007 och vi måste göra allt vi kan för att ämnet förblir högaktuellt för alla människor så länge dödsstraffet tillämpas.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Herr talman! Som polack slår mitt hjärta alltid lite snabbare när man talar om mänskliga rättigheter i Kina. Den 4 juni 1989 återfick polackerna sin frihet då de röstade i det första fria valet och valde en icke-kommunistisk primärminister. Samma dag den 4 juni 1989 krossade den kinesiska regimen protesterande studenter med hjälp av stridsvagnar på Himmelska fridens torg. Den fria världen hade funnit ett sätt att övervinna den sovjetiska kommunismen, men den hade inte funnit något sätt att övervinna den kinesiska.

Ekonomin fortsätter att få företräde framför värderingar och mänskliga rättigheter. Det framgick tydligt förra året då världens mäktiga stater stolt förklarade att de skulle bojkotta öppningsceremonin under OS i Peking. Sedan följde de allihop sina ekonomiska intressen och ställde sig i paradens främsta led utan att höra ropen från det förtryckta folket i Tibet.

Jag är rädd för att vi otillbörligt begränsar den här frågan om vi inte sammanställer en resolution. Att missbruka dödsstraffet är förstås ett fruktansvärt brott, men det förekommer även arresteringar. Människor dödas i arbetsläger i Kina, människor pryglas med påkar, de fängslas, yttrandefriheten undertrycks och censur förekommer. Allt detta bör finnas med i resolutionen. Det är bra att resolutionen har lagts fram, men det viktigaste är att de mänskliga rättigheterna får företräde framför de ekonomiska intressena. Det önskar jag för alla.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Låt mig först sammanfatta nuläget i förbindelserna mellan EU och Kina. Vår hållning gentemot Kina består av konstruktivt engagemang. Som två stora aktörer på den globala arenan fokuserar vårt strategiska partnerskap i allt högre grad på att möta de globala utmaningarna. Ett av huvudmålen för det tolfte toppmötet mellan EU och Kina som hålls i Nanjing den 30 november är just att samarbeta för att se till att klimatmötet i Köpenhamn blir en framgång och för att ta upp förbindelserna mellan EU och Kina samt mänskliga rättigheter, finanskrisen och andra internationella frågor.

Men ett strategiskt partnerskap handlar inte om att ha samma uppfattning i alla frågor. Det är sant att Europa och Kina kan vara oense och ha olika åsikter i vissa frågor, såsom mänskliga rättigheter och demokrati. Styrkan i vår relation gör det möjligt för oss att diskutera dessa frågor öppet. Frågor som rör mänskliga rättigheter, såsom dödsstraffet och respekten för etniska minoriteters grundläggande rättigheter, tas

systematiskt upp i våra regelbundna politiska kontakter och framför allt i vår människorättsdialog med de kinesiska myndigheterna.

Så var fallet nyligen vid den 28:e rundan den 20 november i Peking, då vi förde öppna diskussioner om dessa frågor. EU:s principfasta motstånd mot dödsstraffet och kravet på dess avskaffande i Kina framförs konsekvent vid alla tillfällen. Samma sak gäller respekten för de etniska minoriteternas rättigheter. Jag vill försäkra parlamentet att vi även kommer att fortsätta att ta upp dessa frågor i andra forum, även på högsta nivå.

Min kollega, kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner, hade en omfattande debatt med er om Tibet i mars då hon angav huvuddragen för EU:s ståndpunkt. Jag skulle vilja påminna om några viktiga delar av EU:s ståndpunkt. Vi har alltid främjat dialogen mellan de kinesiska myndigheterna och Dalai Lamas företrädare. För EU är mänskliga rättigheter universella och situationen i Tibet är en rättmätig angelägenhet för världssamfundet. Situationen i Tibet har ständigt hanterats som sådan. Vi har konsekvent framfört detta budskap till våra kinesiska kolleger och har lyssnat mycket noga på deras åsikter.

Kommissionsledamot Catherine Ashton fick här i parlamentet i juli månad möjlighet att framföra sin oro över oroligheterna i Xinjiang, beklaga alla dödsfall samt framföra sitt deltagande och sin medkänsla för offrens familjer. EU stöder alla ansträngningar som bidrar till försoning i den här regionen.

EU respekterar Kinas rätt att ställa de ansvariga för våldsaktionerna inför rätta, men understryker sitt mångåriga universella motstånd mot dödsstraff under alla omständigheter och betonar att det är viktigt att alla får rätt till en rättvis rättegång. EU har upprepade gånger framfört dessa synpunkter till de kinesiska myndigheterna och upprepar sin oro i de två förklaringar som offentliggjordes den 29 oktober och den 13 november som det alltid gör i sådana situationer. I förklaringarna uppmanades Kina att omvandla de dödsstraff som utdelats i samband med oroligheterna i Tibet och Xinjiang. EU kommer även att fortsätta sina påtryckningar för att kunna observera andra rättegångar kring oroligheterna i Tibet och Xinjiang.

Vi har alla samma mål om ett mer öppet Kina präglad av insyn som följer internationella standarder om mänskliga rättigheter och som samarbetar för att klara de globala utmaningarna. Vi hoppades alla att de olympiska spelen skulle vara början på en ökad kinesisk flexibilitet med respekt för alla människors mänskliga rättigheter. Hitintills har detta inte förverkligats. Vi måste fortsätta att arbeta med att utveckla vårt strategiska partnerskap och respekten för de mänskliga rättigheterna som en väsentlig del av vår fortsatta dialog. Det tolfte toppmötet mellan EU och Kina i Peking är ett privilegierat tillfälle att göra detta på som ett viktigt steg i vår utveckling.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Vi går nu vidare till omröstningen.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Kina har nyligen sagt farväl till Förenta staternas president Barack Obama och kommer snart att hälsa på Europeiska rådets ordförande Fredrik Reinfeldt. Vi behöver dock se mer handling än bara diplomatiska gester. Kina har för sitt eget folk och för världen förklarat sitt engagemang i de mänskliga rättigheterna, inbegripet rättigheterna för de minoriteter som bor innanför landets gränser. Detta stämmer dock inte med verkligheten. På senare tid har det förekommit ett antal störande händelser med avrättningar som utförts efter tvivelaktiga rättegångar och med ovanlig brådska. Alla dessa aktiviteter har utförts i tysthet. Hit hör även det allvarliga fallet med uigurminoriteterna, där den kinesiska regeringen har infört barnbegränsningsregler som innebär att gruppen gradvis kommer att försvinna. Samtidigt som EU försvarar minoriteters rättigheter och tar avstånd från dödsstraffet, uppmanar vi den kinesiska regeringen att öppna den process i vilken medborgare åtalas och döms till döden och att omvandla straffen för personer som inte fick rättvisa och öppna rättegångar. Vi uppmanar de kinesiska myndigheterna att respektera rättigheterna för de minoriteter som bor innan för landets gränser i enlighet med både FN:s resolutioner och Kinas egen författning. Vi uppmanar även Kina att stärka sina mänskliga rättigheter med stöd från världssamfundet.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Jag förstår det missnöje några ledamöter känner mot att vår resolution om Kina i själva verket planerats till ett datum efter den kinesiska delegationens besök och alltså händelsevis kan ge intryck av en misslyckad resa även om stämningen faktiskt var utmärkt.

Det ligger i allas önskan att samarbetet fortsätter i en positiv anda utan att vi glömmer omständigheterna. Diplomatin kan inte förbigå de mänskliga rättigheterna, men vi behöver diplomatin och medvetenheten om situationen för att verka för dem.

Jag besökte nyligen Pakistan där jag träffade presidenten, premiärministern och ledande ministrar för att diskutera mänskliga rättigheter och kampen mot terrorism. Jag vill påpeka att vi ibland i våra resolutioner om mänskliga rättigheter också måste nämna de goda nyheterna. Det finns det anledning till nu. För ett år sedan utsåg Pakistans nya demokratiskt valda regering den första minoritetsministern som själv representerar den kristna minoriteten. Regeringen har gjort stora insatser på det här området. Landet har godkänt att fem procent av de offentliga myndigheterna ska reserveras för minoriteter, minoriteternas religiösa högtider har förklarats officiella, minoriteterna får ha en egen särskild dag för sitt firande den 11 augusti och senaten planerar att införa samma femprocentkvot för sin institution.

Det viktigaste projektet handlar om att minska våldsfrekvensen. Minoriteterna har tillsammans med muslimerna bildat lokala kommittéer för "harmonier mellan trosinriktningarna" i syfte att minska spänningarna och förbättra dialogen mellan olika grupper. Dessa kommittéer kommer att finnas i 112 lokalområden. I bästa fall kommer de även att kunna förhindra talibanernas rekrytering på ett mycket effektivt sätt. Pakistan är ett ytterst viktigt land när det gäller global säkerhet. Om regeringen lyckas undanröja terrorismen med fredliga medel som dessa är detta ett förebildligt exempel. Det ska bli intressant att bevaka situationen.

13. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

13.1. Nicaragua (omröstning)

- Före omröstningen:

Véronique De Keyser, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag vill påminna er om att min grupp har beslutat att inte delta i omröstningen av de skäl jag nämnde tidigare.

Vi lägger alltså inte ned rösterna, men deltar inte heller.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Herr talman! Jag anser att alldeles för många ledamöter under den senaste debatten fått överskrida sin talartid med så mycket som det dubbla i vissa fall. Kan ni vänligen påminna alla om att mikrofonen vid behov kan stängas av? Det kan bli nödvändigt så att vi inte förlorar den talartid vi har tilldelats.

Talmannen. – Ja, vissa av er har fått ordet två gånger, men inte under samma punkt på föredragningslistan. När det gäller att stänga av mikrofonen har jag varit generös mot alla i dag, men nästa gång kommer jag att stänga av den.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag vill betona att vår grupp faktiskt är närvarande, men att vi av samma skäl som gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet har valt att inte delta i omröstningen för att visa att vi motsätter oss att debatten har ägt rum precis som omröstningen.

Ilda Figueiredo, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! I vårt inlägg uttrycker vi precis samma syn på frågan. Av de skäl vi förklarade under inlägget kommer vi inte att delta i debatten ... i omröstningen. Vi deltog i debatten, men vi kommer inte att delta i omröstningen, eftersom den berör ett felaktigt trängande behov, som vi redan har förklarat.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag vill göra er uppmärksamma på ett litet tekniskt fel i punkt 6. Orden "brottslig" och "disciplinär" kommer att strykas från denna punkt.

13.2. Laos och Vietnam (omröstning)

13.3. Kina: minoritetsrättigheter och tillämpningen av dödsstraffet (omröstning)

- Före omröstningen:

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Ursäkta, men det förekommer ett fel i punkt 3 i den tyska versionen och jag skulle vilja be er att ändra det där och vid behov även i de övriga språkversionerna. Den tyska versionen lyder: "Fördömer avrättningen av de två tibetanerna och ytterligare nio uigurer". Detta är förstås fel. Uigurer är inte andra tibetaner och tibetaner är inte andra uigurer. Jag skulle vilja be er se till att detta ändras i alla språkversioner.

Talmannen. – Tack, det kommer att ändras.

Talmannen. – Omröstningen är härmed avslutad.

14. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

15. Beslut om vissa dokument: se protokollet

16. Skriftliga förklaringar för införande i registret (artikel 123 i arbetsordningen): se protokollet

17. Översändande av texter som antagits under sammanträdesperioden: se protokollet

18. Datum för nästa sammanträdesperiod: se protokollet

19. Avbrytande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session avbruten.

(Sammanträdet avslutades kl. 16.25.)

BILAGA (Skriftliga svar)

FRÅGOR TILL RÅDET (Europeiska unionens tjänstgörande rådsordförandeskap är ensamt ansvarigt för dessa svar.)

Fråga nr 1 från Bernd Posselt (H-0364/09)

Angående: Medlemskapsförhandlingar i Sydösteuropa

Hur ser rådets tidsplan ut för att avsluta medlemskapsförhandlingarna med Kroatien, och planerar rådet att redan i år ge det andra kandidatlandet i Sydösteuropa, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, ett datum för att inleda medlemskapsförhandlingar?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Anslutningsförhandlingarna med Kroatien har framskridit väl och närmar sig sitt slutskede. Regeringskonferensens åttonde möte med Kroatien den 2 oktober behandlade totalt elva kapitel och utgjorde ett avgörande steg i Kroatiens anslutningsprocess. Sex kapitel inleddes och fem avslutades preliminärt, vilket innebär att sammanlagt 28 kapitel har inletts och 12 preliminärt avslutats sedan förhandlingarna inleddes. Sloveniens och Kroatiens undertecknande av ett skiljedomsavtal i Stockholm den 4 november kommer att göra det möjligt för parterna att lösa den olösta gränsfråga som har försvårat formella framsteg i förhandlingarna under 2009. Avtalet är en stor framgång och visar att det finns ett engagemang för EU-samarbetets värderingar och principer.

Ordförandeskapet vill trots detta betona att anslutningsförhandlingarna är en komplicerad process, både från politisk och teknisk synpunkt. Därför är det inte lämpligt att ge någon tidsram för när denna process ska slutföras. Framstegen i förhandlingarna beror huvudsakligen på Kroatiens arbete med att förbereda anslutningen, hantera riktmärkena för att öppna och stänga kapitel, tillgodose kraven enligt förhandlingsramen och uppfylla landets förpliktelser enligt stabiliserings- och associeringsavtalet. Det svenska ordförandeskapet är fast beslutet att fortsätta att föra denna process framåt, och har för avsikt att, under förutsättning att villkoren uppfylls, sammanträda minst en gång till inom ramen för konferensen innan ordförandeskapets mandatperiod är slut, för att inleda och preliminärt stänga så många kapitel som möjligt.

När det gäller ett eventuellt inledande av anslutningsförhandlingar med den f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, konstaterar ordförandeskapet att kommissionen i årets utvidgningsstrategi rekommenderar att anslutningsförhandlingar inleds. Rådet har inte ännu tagit ställning till denna fråga. Det vore inte lämpligt för ordförandeskapet att föregripa rådets ståndpunkt i denna fråga.

*
* *

Fråga nr 2 från Gay Mitchell (H-0365/09)

Angående: Tillbakadragande av extraordinära åtgärder

Vid ekonomi- och finansministrarnas informella möte i oktober diskuterade man behovet av s.k. skattemässiga utträdesstrategier för att minska och dra tillbaka de extraordinära åtgärder som vidtagits för att hantera den finansiella krisen. Man enades om ett antal allmänna principer, däribland behovet av att de extraordinära åtgärderna dras tillbaka i tid.

Vilken strategi följer rådet för att se till att åtgärderna dras tillbaka i rätt tid? Vilka åtgärder finns det för att garantera att stimulansåtgärderna varken avskaffas för tidigt, så att lågkonjunkturen förlängs, eller för sent, så att återgången till normala finansiella förhållanden försenas?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Ekofinrådets slutsatser av den 20 oktober innefattar ett åtagande att utarbeta en omfattande och samordnad finanspolitisk exitstrategi. I exitstrategin bör man finna en jämvikt mellan stabiliserings- och hållbarhetsambitionerna och beakta såväl samspelet mellan de olika politiska instrumenten som diskussionerna på global nivå. Rådet kommer att utforma exitstrategins detaljer under kommande möten. Ett viktigt steg i detta avseende kommer att utgöras av rekommendationerna till de länder som är föremål för förfarandet vid alltför stora underskott, som kommer att antas av rådet den 2 december.

I sina slutsatser har rådet enats om år 2011 som en lämplig startpunkt för att upphöra med åtgärderna, under förutsättning att kommissionens prognoser i november 2009 och första halvan av 2010 bekräftar att den ekonomiska återhämtningen är på väg att bli bärkraftig. Alla medlemsstater påverkas dock inte på samma sätt, därför måste en differentiering bland dem tillämpas i samband med att man fastställer när budgetkonsolideringen ska inledas. Differentieringen kommer att göras mot bakgrund av ett antal objektiva kriterier där man tar hänsyn till aspekter som påverkar de enskilda medlemsstaternas framtida inkomster, utgifter och tillväxt.

Till följd av detta kanske en del medlemsstater kommer att vilja inleda avskaffandet av de finanspolitiska stimulansåtgärderna före 2011.

Vid Europeiska rådets möte den 29–30 oktober betonades verkligen att det inte finns något utrymme för självbelåtenhet, även om det finns tecken på förbättringar i världsekonomin.

Den 10 november hade rådet ännu en överläggning om exitstrategi vad gäller de åtgärder som vidtagits av medlemsstaterna för att stödja finanssektorn med fokus på metoder och tidpunkt för utfasningen av de bankgarantisystem som infördes under finanskrisen.

Det uppmanade ekonomiska och finansiella kommittén att fortsätta arbetet med principer och preliminär tidsram för en samordnad avveckling av stödåtgärderna med beaktande av situationen i varje medlemsstat samt att rapportera tillbaka till rådet så snart som möjligt.

Rådet framhöll också behovet av att återgå till ett hållbart budgetläge genom att börja med att genomföra de överenskomna principerna för den exitstrategi som rådet ställde sig bakom i oktober 2009 och följaktligen närma sig de medelsiktiga målen.

Skuldkvotsminskningen måste åstadkommas genom en kombination av finanspolitisk konsolidering och strukturreformer för att främja potentiell tillväxt.

*
* *

Fråga nr 3 från Seán Kelly (H-0367/09)

Angående: EU:s ståndpunkt i Köpenhamn

Kan rådet kommentera förhandlingsläget inför FN:s kommande toppmöte i Köpenhamn om klimatförändringar? Hur bedömer rådet möjligheterna att uppnå en global överenskommelse som skulle göra det möjligt för hela EU att nå upp till målet att minska utsläppen med 30 procent senast 2020?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) EU är fortfarande övertygat om att ett globalt och omfattande avtal ska kunna nås i Köpenhamn för att den globala temperaturökningen ska hållas under 2 °C över den förindustriella nivån. Den ekonomiska och vetenskapliga aspekten av klimatförändringarna är tydlig. Varje år vi skjuter upp åtgärderna gör det svårare och mer kostsamt att nå vårt globala mål. Arbetet har intensifierats under de senaste åren och medvetenheten om frågans brådskande natur är högre än någonsin tidigare.

EU:s beslutsamhet att spela en ledande roll och bidra till att ett rättsligt bindande avtal kommer till stånd för perioden som startar den 1 januari 2013 bekräftades av Europeiska rådet den 29–30 november 2009. Europeiska rådet uppmanade ordförandeskapet att vidta nödvändiga åtgärder för att kunna behålla en stark förhandlingsposition under hela processen och enades om att se över läget vid sitt möte i december.

Om vi ska se till att ett långtgående avtal nås i Köpenhamn kommer det att krävas konvergens inom följande väsentliga områden:

Djupa och långtgående åtaganden av i-länderna om att minska utsläppen fram till 2020, samt en gemensam vision fram till 2050.

Mätbara, rapporteringsbara och kontrollerbara åtgärder från utvecklingsländernas sida för att begränsa ökningen av utsläppen och nå en utsläppstopp så snart som möjligt.

En ram för anpassning till klimatförändringarna samt för teknik och stöd till kapacitetsuppbyggnad.

Ekonomiskt stöd till utvecklingsländer inom ramen för ett rättvist och skäligt förvaltningssystem.

Det är nu inte långt kvar tills Köpenhamnskonferensen kommer att inledas, och några positiva och uppmuntrande tecken från både i-länder och utvecklingsländer kan märkas. Norge och Japan har utlovat större utsläppsminskningar, 40 respektive 25 procent fram till 2020 jämfört med 1990. Kina och Indien för konstruktiva diskussioner.

Fortfarande har vi dock mycket arbete framför oss. Och viktigast av allt är att vi måste fortsätta att sätta press på två av de viktigaste aktörerna i förhandlingarna, USA och Kina. Toppmötet med USA hölls den 3 november; toppmötet mellan EU och Kina planeras till den 30 november 2009.

På det hela taget kommer det att bli en hård kamp, men ett tydligt och ambitiöst politiskt avtal i Köpenhamn är fortfarande inom räckhåll. Även om vi kanske inte lyckas enas om en slutgiltig version av ett rättsligt bindande instrument, tror jag att ett politiskt bindande avtal med specifika åtaganden när det gäller begränsning och finansiering skulle utgöra en stabil grund för omedelbara åtgärder under de kommande åren. Ju starkare vår politiska överenskommelse i Köpenhamn blir, desto snabbare kan vi gå framåt mot en ny rättsligt bindande global klimatregim.

*
* *

Fråga nr 4 från Brian Crowley (H-0402/09)

Angående: FN:s klimatförändringskonferens i Köpenhamn

Kan rådet redogöra för de senaste framstegen i förhandlingarna inför FN:s kommande klimatförändringskonferens i Köpenhamn?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Som jag antydde i går under debatten om denna fråga är EU fortfarande övertygat om att ett positivt resultat i Köpenhamn kan nås så att den globala temperaturökningen kan hållas under 2 °C över den förindustriella nivån. EU är fast beslutet att spela en ledande roll i denna process och bidra till att ett rättsligt bindande avtal för perioden som startar den 1 januari 2013 kommer till stånd.

I detta sammanhang kommer det att krävas konvergens inom följande väsentliga områden om vi ska se till att ett ambitiöst avtal nås i Köpenhamn:

Djupa och ambitiösa åtaganden från i-ländernas sida om att minska utsläppen fram till 2020, samt en gemensam vision fram till 2050. Några länder, till exempel Japan och Norge, har utlovat större utsläppsminskningar. Men det är uppenbart att den vetenskapliga expertisen anser att det som för närvarande ligger på bordet inte är tillräckligt för att hålla målet på 2 °C inom räckhåll. I detta sammanhang vill EU upprepa sina krav på andra i-länder att ta ställa upp långtgående och jämförbara mål.

Mätbara, rapporteringsbara och kontrollerbara åtgärder från utvecklingsländernas sida för att begränsa ökningen av utsläppen och nå en utsläppstopp så snart som möjligt. I detta sammanhang kommer EU att be de utvecklingsländer som ännu inte har gjort så att lägga fram sina planer för en tillväxt baserad på låga koldioxidutsläpp och därigenom kvantifiera i vilken utsträckning dessa åtgärder skulle leda till en begränsning av deras utsläpp. Som ni vet har Indonesien, Brasilien och Sydkorea redan gett betydande bidrag.

En ram för anpassning till klimatförändringarna samt för teknik och stöd till kapacitetsuppbyggnad.

Ekonomiskt stöd inom ramen för ett rättvist och skäligt förvaltningssystem för begränsning, anpassning, kapacitetsuppbyggnad och teknik i utvecklingsländer. I detta sammanhang kommer det att vara viktigt att enas om hur stort ekonomiskt stöd för snabbt igångsättande som utvecklingsländerna kommer att behöva för att kunna skapa de förutsättningar och den ram som krävs för att lägga grunden till genomförandet av ett avtal efter 2012.

I Köpenhamn hoppas ordförandeskapet – med ert aktiva stöd – på att kunna nå en överenskommelse i alla de delar som jag just har beskrivit.

*
* *

Fråga nr 5 från Chris Davies (H-0369/09)

Angående: Associeringsavtalet mellan EU och Israel

Vilka åtgärder har rådet vidtagit för att trygga respekten för människorättsklausulerna i associeringsavtalet mellan EU och Israel?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Rådet lägger största vikt vid respekten för mänskliga rättigheter i alla sina förbindelser med tredjeländer, även Israel. Enligt Europa–Medelhavsavtalet om upprättande av en associering mellan Europeiska gemenskaperna och Israel, ska deras förbindelser grundas på respekten för de mänskliga rättigheterna och de demokratiska principerna, vilken vägleder deras inrikes- och utrikespolitik och utgör en väsentlig beståndsdel av avtalet.

Rådet deltar aktivt i den regelbundna dialogen om de mänskliga rättigheterna med Israel genom den informella arbetsgruppen för mänskliga rättigheter, senast den 3 september 2009. Dialogen kännetecknas av en öppen atmosfär, och man behandlar frågor som omfattar minoriteter, barns rättigheter, administrativt frihetsberövande och yttrandefrihet.

Inom ramen för den europeiska grannskapspolitiken vägleds förbindelserna mellan EU och Israel av handlingsplanen. Enligt denna handlingsplan har både EU och Israel åtagit sig att främja de mänskliga rättigheterna.

När det gäller fredsprocessen i Mellanöstern betonade rådet i sina slutsatser av den 15 juni 2009 att respekten för internationell humanitär rätt måste garanteras av alla parter.

*
* *

Fråga nr 6 från Marian Harkin (H-0370/09)

Angående: Frivilligarbete

Skulle det svenska ordförandeskapet kunna uppmana Eurostat att rekommendera genomförandet av FN:s handbok för ideella organisationer i nationalräkenskapssystemet, med tanke på att det är ett område av det statistiska systemet som berör EU-medborgarna direkt? Detta motiverar således att man erkänner deras engagemang i frivilligarbetet genom att för första gången synliggöra det explicit i det statistiska systemet.

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Rådet kan bara undersöka denna fråga på grundval av ett förslag från kommissionen. Hittills har inget sådant förslag lagts fram.

*
* *

Fråga nr 7 från Hans-Peter Martin (H-0375/09)**Angående: Grekland och tillträdet till euroområdet**

Enligt de reviderade uppgifterna för perioden mellan 1997 och 2003 har underskottet i Greklands budget hela tiden legat över stabilitetsgränsen på tre procent av bruttoinlandsprodukten. Grekland hade således inte uppfyllt kriterierna för tillträde till euroområdet.

Vilka slutsatser har man dragit av att Grekland således tillträtt euroområdet på felaktiga premisser och vad gör man för att förhindra att detta ska upprepas i samband med att något annat land tillträder euroområdet respektive vilka konsekvenser kommer i ett sådant fall att bli aktuella?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Rådet undersöker noggrant alla frågor om rapportering av uppgifter i samband med stabilitets- och tillväxtpakten, eftersom dessa uppgifter utgör grunden för ett korrekt genomförande av pakten. I det avseendet fattas beslut om införande av euron efter mycket noggranna undersökningar av alla relevanta kriterier, i enlighet med bestämmelserna i fördraget. Rådet tog upp frågan om revidering av de grekiska uppgifterna för perioden 1997–2003 i sina slutsatser av den 21 oktober 2004 och välkomnade kommissionens initiativ om en detaljerad rapport över uppgifterna om Greklands skulder och underskott från och med 1997, i syfte att kunna dra nödvändiga slutsatser för att förhindra nya revideringar av denna omfattning.

Rådet är mycket medvetet om den aktuella frågan om kvaliteten på uppgifterna i Grekland och beklagar de nya problemen med de grekiska rapporterna för nuvarande och tidigare år. Det kommer att ta upp frågan under ett av dess kommande möten, på grundval av en omfattande bedömning av kommissionen. Den 10 november uppmanade rådet kommissionen att lägga fram en rapport senast i slutet av 2009 och föreslå vilka åtgärder som ska vidtas i detta läge. Det välkomnade också den grekiska regeringens åtagande att hantera denna fråga snabbt.

För att förhindra att uppgifter skulle behöva genomgå omfattande ändringar på nytt, ändrade rådet i december 2005 förordning (EG) nr 3605/93 om tillämpningen av protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott som är fogat till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. I den omarbetade förordningen förstärks medlemsstaternas ansvar att i god tid tillhandahålla korrekta uppgifter, och kommissionen får större möjligheter att kontrollera kvaliteten på de uppgifter som lämnas av medlemsstaterna. Om det behövs kan kommissionen rapportera sina iakttagelser till parlamentet och rådet.

*
* *

Fråga nr 8 från Nikolaos Chountis (H-0378/09)**Angående: Skrotade planer på att bygga en missilsköld i Europa**

Rådet och EU:s höga representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken har anslutit sig till Bushadministrationens och den amerikanska säkerhetstjänstens ståndpunkt när det gäller planerna på att bygga en amerikansk missilsköld i Polen och Tjeckien, som återigen skulle dela Europa, antingen genom att vägra att ta ställning i frågan eller genom att hänskjuta ärendet till de nationella myndigheterna eller Nato. USA:s nyttillträdde president, Barack Obama, som framfört tvivel över exaktheten i de uppgifter som legat till grund för beslutet om att bygga en missilsköld i Centraleuropa, lät den 17 september 2009 meddela att planerna på en sådan missilsköld skrotats.

Skulle rådet kunna uttala sig om denna kursändring i den amerikanska politiken? Kan rådet tänka sig att göra ett formellt uttalande om att beslutet om att skrota planerna på denna missilsköld utgör ett positivt framsteg för de europeiska medborgarnas gemensamma framtid?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Frågan om att bygga en amerikansk missilsköld i EU:s medlemsstater handlar om territoriellt försvar och faller inom de enskilda medlemsstaternas behörighet. Rådet har därför inte tidigare inlett några formella diskussioner om beslutet att bygga en amerikansk missilsköld i Europa, och frågan har inte heller funnits på dagordningen vid något av rådets möten.

Av liknande skäl har EU inte tagit upp den övergripande frågan om ett strategiskt missilförsvarssystem i sina formella diskussioner med USA.

Följaktligen har rådet ingen avsikt att i detta skede diskutera USA:s president Barack Obamas tillkännagivande i denna fråga.

*
* *

Fråga nr 9 från Fiorello Provera (H-0381/09)

Angående: Eutelsats sändning av Al-Aqsa TV

Det franska satellitföretaget Eutelsat fortsätter att sända tv-kanalen Al-Aqsa TV, trots att innehållet i kanalens program står i direkt strid med artikel 3b i direktivet om audiovisuella medietjänster (2007/65/EG⁽⁴⁾). Sådana program bidrar också till den ökande radikaliseringsen i Europa och utgör ett hot mot Europas säkerhet. Al-Aqsa TV ägs, finansieras och kontrolleras av Hamas, en organisation som finns uppsatt på EU:s lista över terroristorganisationer. I december 2008 informerade den franska sändningsmyndigheten Conseil Supérieur de l'Audiovisuel (CSA) Eutelsat om att innehållet i Al-Aqsa TV bryter mot artikel 15 i den franska kommunikationslagen av den 30 september 1986. Genom denna lag förbjuds all form av uppmaning till hat eller våld på grund av etnisk tillhörighet, religion eller nationalitet. Trots CSA:s meddelande fortsätter Eutelsat att visa Al-Aqsa TV, vars program fortsätter att bryta mot europeisk och fransk audiovisuell lagstiftning.

Har rådet diskuterat denna fråga med den franska regeringen? Vilka åtgärder planerar rådet att vidta för att stoppa Eutelsats sändningar av Al-Aqsa TV?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Rådet delar ledamotens farhågor angående användning av massmedia för att uppvigla till hat eller våld.

Som ordförandeskapet redan har sagt i tidigare svar till Europaparlamentet på liknande frågor, är sändning av tv-program som innehåller uppmaningar till rashat och religiöst hat inte förenligt med de värderingar som utgör grunden för våra demokratier och således fullständigt oacceptabelt.

Som ni vet antog rådet, tillsammans med Europaparlamentet som medlagstiftare, 18 december 2007 direktivet om audiovisuella medietjänster. I detta direktiv uppdateras den rättsliga ramen för tv-sändningar och audiovisuella medietjänster i EU. Enligt artikel 3b i detta direktiv är det förbjudet med sändningar som innehåller något som uppmanar hat grundat på ras, kön, religion eller nationalitet.

Räckvidden för detta direktiv kan omfatta program som sänds av organisationer etablerade utanför EU, till exempel Al-Aqsa, men bara om de utnyttjar satellitkapacitet "som hör till en medlemsstat". Det är upp till den berörda medlemsstaten att ta ansvar för ett korrekt genomförande av direktivet under övervakning av kommissionen. Således är det enligt nämnda direktiv upp till de berörda nationella myndigheterna att noggrant beakta den fråga som har tagits upp av ledamoten. Rådet känner till det faktum att Frankrikes ansvariga myndighet utfärdade en varning ('mise en demeure') i december 2008 med anledning av Al-Aqsas sändning på Eutelsat, och överväger nu ytterligare åtgärder.

*
* *

(4) EUT L 332, 18.12.2007, s. 27.

Fråga nr 10 från Martin Ehrenhauser (H-0383/09)**Angående: Insats Atalanta - gripande av sjörövare**

Sedan den 8 december 2008 genomför EU en militär ESFP-insats för att bekämpa sjöröveri och väpnade rån.

Vid utfrågningen den 3 september 2009 i underutskottet för säkerhet och försvar konstaterade general Henri Bentégeat, ordförande för EU:s militära kommitté, att man föregående år hade gripit och utlämnat 68 sjörövare till Kenya.

Varför utlämnades de personer som gripits till Kenya?

Vilken rättslig grund möjliggör sådana gripanden?

Får alla fartyg som deltar i insats Atalanta utföra gripanden?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) De anhållna överlämnades till Kenya i enlighet med artikel 12 i rådets gemensamma åtgärd om Europeiska unionens militära insats i syfte att bidra till avvärjande, förebyggande och bekämpande av piratdåd och väpnade rån utanför Somalias kust.

Enligt denna gemensamma åtgärd ska personer som har begått piratdåd överföras till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat eller tredjeland som deltar i insatsen, vars flagga det fartyg som genomfört tillfångatagandet för, eller till en medlemsstat eller varje annat tredjeland som önskar utöva jurisdiktion över de ovannämnda personerna.

Eftersom i dessa fall varken de stater som deltar i insatsen och har gripit pirater eller någon annan EU-medlemsstat kunde eller ville utöva jurisdiktion över de misstänkta piraterna, överfördes de till Kenya.

Enligt rådets gemensamma åtgärd får ingen person överföras till ett tredjeland, om villkoren för denna överföring inte har fastställts med detta tredjeland i enlighet med tillämplig internationell rätt. Vid den tidpunkten var Kenya det enda land som EU hade slutit ett avtal med om villkoren för överföring av personer misstänkta för piratdåd.

Den rättsliga grunden för anhållande är artikel 105 i Förenta nationernas havsrättskonvention (UNCLOS). Enligt denna konvention får varje stat på det fria havet eller på annan plats utanför någon stats jurisdiktion uppbringa piratfartyg eller piratluftfartyg och gripa de personer och ta i beslag den egendom som finns ombord på fartyget eller luftfartyget.

EU:s medlemsstater, som alla har undertecknat UNCLOS, gav i enlighet med ovan nämnda gemensamma åtgärd den marina EU-styrkan befogenheter enligt artikel 105 i UNCLOS. I kraft av FN:s säkerhetsråds resolution 1816 och efterföljande resolutioner kan sådana befogenheter utövas när det gäller beväpnade rånare på Somalias territorialvatten.

När det gäller frågan om huruvida alla de fartyg som medverkar i Insats Atalanta har befogenhet att göra gripanden, kan jag bekräfta att den gemensamma åtgärden omfattar alla EU-medlemsstater som deltar i insatsen.

Bestämmelserna om formerna för gripanden har slagits fast i planeringsdokument som rådet har beslutat om, och de efterföljs av alla fartyg som deltar i insatsen, såvida inte deras nationella regler hindrar dem från att göra det.

*

* *

Fråga nr 11 från Vilija Blinkevičiūtė (H-0384/09)**Angående: Ändring av bestämmelserna om samfinansiering genom Europeiska socialfonden och andra åtgärder för att motverka social tillbakagång**

Konjunkturedgången har påverkat olika EU-länder på olika sätt. Vissa länder kommer snabbt och lätt att ta sig ur krisen, medan andra kommer att få betala ett högre pris. Det värsta är att det priset kommer att få betalas av dem som har de lägsta inkomsterna, vilket i sin tur kan komma att leda till ytterligare fattigdom och social utslagning. Litauen är ett av de länder där arbetslösheten ökar kraftigt, samtidigt som pensionerna, de sociala förmånerna och de sociala programmen reduceras. Regeringarna uppmanar var och en att dra åt svängremmen och lösa problemen i solidarisk anda. Men medlemsstaternas egen kapacitet är begränsad, och solidaritetsprincipen borde därför även gälla Europeiska unionen. Det måste gå att hitta sätt att stödja de medlemsstater som drabbats hårdast av krisen. Ett sätt vore att utnyttja Europeiska socialfonden (ESF). Om man tillfälligt drog in samfinansieringen av olika ESF-projekt skulle de medel som då blir tillgängliga kunna användas för att ta itu med arbetslöshet och sociala problem.

Vad anser rådet om möjligheten att tillfälligt dra in den nationella samfinansieringen av ESF-projekt? Vilka andra metoder föreslår rådet för att minska den sociala tillbakagången i medlemsstaterna?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Rådet delar ledamotens oro över allvaret i den rådande finansiella och ekonomiska krisen och dess inverkan på sårbara grupper inom EU.

Som parlamentets ledamöter mycket väl känner till lämnade kommissionen i juli in ett förslag till rådet om ändring av den allmänna förordningen om strukturfonderna. Bland annat har kommissionen föreslagit en tillfällig möjlighet för medlemsstaterna att under 2009 och 2010 begära mellanliggande betalningar från kommissionen utan kravet på nationell medfinansiering för program som är berättigade till stöd från Europeiska socialfonden.

Det har dock tydligt visat sig att detta förslag inte har tillräckligt stort stöd bland medlemsstaterna. Det beror särskilt på att flera medlemsstater anser att nationell medfinansiering är en av de grundläggande principerna i EU:s strukturpolitik, och att man inte bör avvika från denna princip.

Samtidigt är rådet övertygat om att det behövs ytterligare åtgärder för att mildra effekterna av den ekonomiska krisen i de medlemsstater som har påverkats mest av den. Därför undersöker rådet för närvarande andra sätt att använda strukturfonderna för detta ändamål – sätt som är mer anpassade efter de medlemsstater som är i störst behov av dem. Alla lösningar som antas av rådet kommer naturligtvis att skickas till parlamentet för dess samtycke.

En annan åtgärd som syftar till att mildra effekterna av krisen är den ändrade förordningen om upprättande av den europeiska globaliseringsfonden. Denna förordning omarbetades 2009 som en del av den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen, för att fonden ska kunna reagera mer effektivt för att stödja arbetstagare som sagts upp till följd av globaliseringen. Vidare ska fondens interventionsområde tillfälligt utvidgas till att även täcka uppsägningar till följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen, och dess verksamhet ska ligga närmare dess solidaritetsmål.

Dessutom diskuterar rådet och parlamentet för närvarande ett nytt instrument för mikrokrediter. Detta instrument, som enligt förslaget ska förvaltas tillsammans med internationella finansiella institut, syftar till att öka tillgången till mikrokrediter för mikroföretag och personer med svårigheter att hävda sig på arbetsmarknaden och göra det möjligt för dem att starta egna företag, och på detta sätt minska den arbetslöshet och fattigdom som har uppstått på grund av den rådande finansiella och ekonomiska krisen.

För instrumentets verksamhet kan Europeiska socialfondens befintliga strukturer samt stödåtgärderna från andra gemenskapsinitiativ, till exempel Jeremie och Jasmine, användas. Det beräknas att den ursprungliga summan på 100 miljoner euro som enligt kommissionens förslag ska omfördelas från Progress-programmet kan tillföra mer än 500 miljoner euro och därmed bidra till återhämtningen av de enskilda medlemsstaternas ekonomier.

*
* *

Fråga nr 12 från Laima Liucija Andrikiene (H-0389/09)

Angående: Arbetet i Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna och dess inverkan på Europarådets medlemsstater

Europeiska unionen är Europarådets viktigaste institutionella partner både på politisk och administrativ nivå. Deras gemensamma mål är att stärka det gemensamma europeiska rättsliga området och bygga ett sammanhängande system för skydd av grundläggande rättigheter med fokus på riktmärken för mänskliga rättigheter, tillämpning av rättstatliga principer och demokrati i hela Europa. Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna är en av de institutioner som inrättats för att genomföra dessa gemensamma mål, särskilt i syfte att skydda medborgarnas mänskliga rättigheter i samtliga Europarådets medlemsstater.

Tyvärr kan man konstatera brister i domstolens arbete. Det ligger cirka 100 000 ärenden och väntar på att tas upp i domstolen. 60 000 av dessa fall kommer från Rumänien, Ukraina, Turkiet och Ryssland (20 000 ärenden enbart från Ryssland). Utöver det tillkommer varje månad ytterligare 2000 ärenden som inte avgjorts och den tid som krävs för att avgöra varje ärende uppgår nu till sju år. Därför måste personer som har drabbats av människorättskränkningar i sina hemländer vänta närmare tio år på att rättvisa ska skipas. De långsamma förfarandena vid domstolen skapar en situation som innebär att rätten till snabb och rättvis domstolsbehandling urholkas. Vissa experter bedömer läget som kritiskt. Om man inte snart finner någon lösning är risken att domstolen diskrediterar sig själv.

Hur ser rådet på denna situation? Vilka åtgärder avser rådet att vidta för att bidra till att förbättra eller underlätta arbetet i Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna? Vad kan EU:s medlemsstater göra på detta område?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Rådet är väl medvetet om de svårigheter som ledamoten lyfter fram, och är särskilt oroat över konsekvenserna av denna situation, som till stor del beror på att Ryssland inte har ratificerat protokoll 14 till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, som handlar om Europadomstolens effektivitet. Protokoll 14, som innebär en förenkling av domstolens förfaranden och syftar till att hjälpa den att ta itu med alla eftersläpande mål, kan inte träda i kraft förrän det har ratificerats av alla medlemsländer i Europarådet.

EU tar regelbundet upp frågan om ratifikation av protokoll 14 på alla nivåer i sin politiska dialog med Ryssland. Rysslands respons beträffande utsikterna till att det ryska parlamentet ska ratificera protokollet i fråga har på senare tid varit mer positiv. Det finns vissa tecken på att en ratifikation skulle kunna bli möjlig senast i slutet av 2009.

EU:s medlemsstater fortsätter att göra sitt yttersta för att bistå domstolen, till exempel genom att som en tillfällig åtgärd anta ett protokoll nr 14a och en överenskommelse om provisorisk tillämpning av vissa bestämmelser i protokoll nr 14. Protokoll nr 14a gäller de medlemsstater i Europarådet som har ratificerat det, och överenskommelsen gäller de medlemsstater som har förklarat sig villiga att vara bundna av den. Både protokoll nr 14a och överenskommelsen om provisorisk tillämpning innehåller två förfarandemässiga åtgärder om antalet domare som granskar framställningar och beslutar om deras tillåtlighet och föreliggande fakta. Dessa åtgärder ingår redan i protokoll nr 14 och syftar till att öka domstolens kapacitet att behandla mål. De skulle verkligen hjälpa domstolen att hantera det ständigt ökande inflödet av nya framställningar och den ständigt växande mängden av eftersläpande fall.

Det är dock allmänt erkänt bland medlemsstaterna och andra att mer behöver göras i detta avseende. Därför välkomnar EU den högnivåkonferens om domstolens framtid som kommer att äga rum i Interlaken i februari nästa år under det schweiziska ordförandeskapet i Europarådets ministerkommitté. EU spelar en aktiv roll i förberedelserna inför konferensen och betraktar detta som en prioritet för Europarådet.

*
* *

Fråga nr 13 från Justas Vincas Paleckis (H-0392/09)**Angående: Ratificeringen av energistadgan**

Ryssland undertecknade 1994 tillsammans med 50 andra länder fördraget om energistadgan och tillhörande dokument, men regeringen i Moskva har ännu inte ratificerat stadgan. I augusti vågrade Ryssland officiellt att ratificera fördraget och dess protokoll om energieffektivitet och de därtill hörande miljöaspekterna. Inte heller Vitryssland eller Norge har ratificerat energistadgan.

Sedan år 2000 försöker EU förgäves förmå Ryssland att ratificera stadgan samt att göra de nödvändiga investeringarna i utvecklingen av energiteknik, avmonopolisera energidistributionen och liberalisera energimarknadsrelaterade investeringar.

På EU-nivå har man på nytt bekräftat energistadgefördragets betydelse, liksom det faktum att alla länder som undertecknat det måste uppfylla sina förpliktelser.

Vilka ytterligare åtgärder bör man enligt rådets uppfattning vidta för att se till att dessa bestämmelser omsätts i praktiken?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Ordförandeskapet vill erinra om gemenskapens ståndpunkt, enligt vilken Ryssland bör ratificera Energistadgefördraget utan omförhandling. Denna ståndpunkt har upprepats vid varje möte inom ramen för energidialogen mellan EU och Ryssland. EU beklagar att Ryssland har beslutat att röra sig i motsatt riktning och att inte ratificera Energistadgefördraget.

Gemenskapen är öppen för att undersöka lämpliga sätt att uppmuntra Ryssland att medverka i arbetet med Energistadgan. Därför kommer gemenskapen att fortsätta att främja tillämpningen av de bestämmelser som ledamoten hänvisade till – liksom huvudprinciperna i Energistadgefördraget – när det gäller de pågående förhandlingarna om det nya partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan EU och Ryssland, samt inom ramen för energidialogen mellan EU och Ryssland.

När det gäller de andra länder som ännu inte har ratificerat fördraget och som nämndes av ledamoten betonar rådet att Norge tack vare sitt medlemskap i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) tillämpar gemenskapens regelverk i energifrågor.

När det gäller Vitryssland påminner rådet om att detta land tillhör det östliga partnerskapet, där man diskuterar de bestämmelser som ledamoten hänvisade till, särskilt inom ramen för dess plattform för energitrygghet.

*
* *

Fråga nr 14 från Sabine Lösing (H-0394/09)**Angående: Artikel 41.3 i Lissabonfördraget, startfonden**

Hur kommer godkännandet av Lissabonfördraget att påverka behörigheten att kontrollera rustningsbudgeten ("startfonden")? Av tradition är det ju parlamentet som egentligen har denna behörighet.

Enligt artikel 41.3 i det konsoliderade fördraget är det möjligt att snabbt få tillgång till budgetmedel. Gäller detta redan medel i den budget som är under genomförande?

Stämmer det att rådet, när fördraget har trätt i kraft, kan besluta med kvalificerad majoritet om storleken på och användningen av startfonden, och att parlamentet således inte längre har någon möjlighet att kontrollera budgeten (artikel 41.3 i FEU)?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Enligt artikel 41.3 i EU-fördraget, ändrad genom Lissabonfördraget, ska "förberedande verksamhet för de uppdrag som avses i artiklarna 42.1 och 43 som inte ska belasta unionens budget" finansieras genom en startfond. Denna fond ska bestå av bidrag från medlemsstaterna.

Enligt denna artikel ska rådet med kvalificerad majoritet anta beslut om närmare bestämmelser för upprättande och finansiering av startfonden, särskilt vilka finansiella belopp som den ska tilldelas, om förvaltning av fonden och om finansiell kontroll.

EU:s aktuella budget innehåller en del poster kopplade till förberedande åtgärder som har vidtagits inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Trots det finns det inga särskilda bestämmelser om snabb tillgång till anslag enligt gällande finansiella regler.

*
* *

Fråga nr 15 från Anna Hedh (H-0395/09)

Angående: Stockholmsprogrammet och barnets rättigheter

Det svenska ordförandeskapets förslag till ett flerårigt program för ett område med frihet, säkerhet och rättvisa (Stockholmsprogrammet) saknar helt hänvisningar till utarbetandet av en EU-strategi för barnets rättigheter, vilket specifikt nämndes i kommissionens meddelande (KOM(2009)0262) i uppräkningsprioriteringar för att främja medborgarnas rättigheter. Denna prioritet är nyckeln till genomförandet av den föreslagna artikeln 2.3.2 och till artikel 3.3 i Lissabonfördraget, där det stadgas att EU ska främja skydd av barnets rättigheter. Finns det något särskilt skäl till att denna prioritet inte har tagits med, och kommer rådet att överväga att införa den, för att garantera ett adekvat genomförande av de åtaganden som handlar om barnets rättigheter?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Rådet håller med ledamoten om hur viktigt det är att främja barnets rättigheter. Därför vill rådet uppmärksamma ledamoten om att "barnets rättigheter" och EU:s strategi för att främja barnets rättigheter också finns med i förslaget till det fleråriga programmet för ett område med frihet, säkerhet och rättvisa (Stockholmsprogrammet).

Artikel 2.3.2. ägnas helt åt barnets rättigheter och här betonas att de gäller all EU-politik. Barnets rättigheter måste beaktas systematiskt och strategiskt, och kommissionens meddelande "Mot en EU-strategi för barnets rättigheter" (2006) återspeglar viktiga överväganden i detta avseende. Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt barn som är speciellt utsatta, i synnerhet underåriga utan medföljande vuxen när det gäller invandringspolitiken, barn som blir offer för människohandel och när det är fråga om sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp.

Det bör dock påpekas att nämnda förslag till ett flerårigt program fortfarande diskuteras av rådets organ, och rådet kan inte föregripa dess slutliga innehåll innan arbetet är färdigt.

*
* *

Fråga nr 16 från Liam Aylward (H-0396/09)

Angående: Innovativ finansiering

Vid sitt senaste möte uppgav rådet att tillhandahållandet av klimatfinansiering inte får försämra möjligheterna att nå millennieutvecklingsmålen. Kan rådet närmare redogöra för på vilket sätt "innovativ finansiering" kan bidra till både millennieutvecklingsmålen och klimatfinansieringen?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Klimatförändringarna har blivit en global utmaning. Deras konsekvenser kan ses redan i dag, och det krävs omedelbar handling. Vid Europeiska rådets möte i oktober förklarade stats- och regeringscheferna EU:s ståndpunkt inför den kommande Köpenhamnskonferensen. Europeiska rådet upprepade sin beslutsamhet att spela en ledande roll och bidra till att ett globalt, långtgående och omfattande avtal kommer till stånd. Fastän EU är berett att ta sin del av ansvaret i Köpenhamn, räcker det inte att endast EU agerar, och en överenskommelse om finansiering kommer att utgöra en central del av avtalet i Köpenhamn. Vi har också insett behovet av att utveckla former för att på bästa sätt använda nya och hållbara investeringar och finansiella flöden från olika håll, samt innovativa former för finansiering. Mer allmänt konstaterade Europeiska rådet vid sitt möte i oktober att "innovativ finansiering kan få betydelse när det gäller att säkerställa förutsägbara finansieringsflöden för hållbar utveckling, särskilt i fråga om de fattigaste och mest utsatta länderna".

Hela världssamfundet är nu medvetet om att klimatförändringarnas inverkan riskerar att omkullkasta de framsteg som har gjorts för att nå millennieutvecklingsmålen. Därför är klimatförändringarna både en utvecklingsfråga och en miljöfråga. Även om klimatförändringarna finns med i det sjunde millennieutvecklingsmålet, är det tydligt att de är sammanlänkade med andra utvecklingsfrågor, särskilt frågor som rör fattigdom och svält. Därför bidrar också bekämpningen av klimatförändringarnas negativa inverkan till att förbättra livsmedelssäkerheten och minska fattigdomen i enlighet med det första millennieutvecklingsmålet.

Europeiska rådet klargjorde följande vid sitt möte i oktober: "Parallellt med tillhandahållande av klimatfinansiering bör alla internationella parter klart ange att denna finansiering inte kommer att undergräva eller hota fattigdomsbekämpningen och fortsatta framsteg i riktning mot millennieutvecklingsmålen."

I synnerhet måste åtgärder som vidtas som svar på klimatförändringarna drivas av varje enskilt land, och de ska i första hand bygga på partnerländernas behov, synpunkter och prioriteringar. Man bör ta hänsyn till nationella strategier för hållbar utveckling och fattigdomsbekämpning samt politik och instrument med koppling till klimatförändringarna (i förekommande fall).

Utvecklingsländerna bör utarbeta och genomföra nationella klimatförändringsstrategier och se till att dessa strategier integreras fullt ut i politik, planer och program som rör alla relevanta sektorer (till exempel jordbruk och utveckling av landsbygden, vattenförvaltning, osv.). Från givarnas synpunkt bör dessa naturligtvis ligga i linje med principerna om konsekvent politik för utveckling (PCD) samt principerna om biståndseffektivitet.

Alla länder behöver därför arbeta med att förstärka kopplingen mellan klimatförändringarna och utvecklingsplaneringen, och maximera synergieffekterna mellan fattigdomsbekämpningen och arbetet med att begränsa och mildra effekterna av klimatförändringarna.

*
* *

Fråga nr 17 från Jim Higgins (H-0400/09)

Angående: Arbetslösheten i EU

Är rådet bekymrat över att en stor mängd arbetstillfällen håller på att försvinna från EU till östasiatiska länder, Indien och Kina, och finns det i dagsläget några politiska initiativ om att utarbeta en sammanhängande strategi för hur man inom EU ska kunna få till stånd en mer konkurrenskraftig och attraktiv miljö för skapandet av nya arbetstillfällen?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Ledamoten har tagit upp den mycket aktuella frågan om en sammanhängande strategi för att utarbeta en mer konkurrenskraftig och attraktiv miljö för skapandet av nya arbetstillfällen inom EU i en globaliserad ekonomi.

Rådet vill upprepa sin ståndpunkt att den öppna globala ekonomin erbjuder möjligheter att stimulera tillväxten och konkurrenskraften även i Europa⁽⁵⁾. I detta sammanhang vill rådet särskilt erinra om EU:s åtagande att föra en konsekvent intern och extern politik för att därigenom bidra till att globaliseringens vinster blir så stora så möjligt till så låg kostnad som möjligt för alla grupper och länder⁽⁶⁾.

I artikel 125 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen anges att medlemsstaterna och gemenskapen ska arbeta för att utveckla en samordnad sysselsättningsstrategi och särskilt för att främja en kvalificerad, utbildad och anpassningsbar arbetskraft och en arbetsmarknad som är mottaglig för ekonomiska förändringar. För att tillgodose detta krav i fördraget har unionen sedan 1997 utvecklat den europeiska sysselsättningsstrategin, som under åren har blivit mer och mer integrerad med unionens andra strategier och som 2000 blev en del av Lissabonstrategin. En viktig del i den europeiska sysselsättningsstrategin är de så kallade integrerade riktlinjer som rådet utarbetar enligt artikel 128.2 i EG-fördraget och som medlemsstaterna måste ta hänsyn till i sin sysselsättningspolitik.

De nuvarande integrerade riktlinjerna gäller fram till 2010 och omfattar makroekonomiska och mikroekonomiska aspekter samt sysselsättningsaspekter. Även om det övergripande målet tillväxt och sysselsättning genomsyrar alla riktlinjer kan vissa av dem anses handla mer om frågan om att skapa en mer konkurrenskraftig och attraktiv miljö för skapande av nya arbetstillfällen inom EU, till exempel genom att främja en effektiv fördelning av resurser med inriktning på tillväxt och ökad sysselsättning, investera i forskning och utveckling, underlätta alla former av innovation, stärka konkurrensfördelarna för EU:s industriella bas, främja entreprenörskultur och skapa ett gynnsamt klimat för små och medelstora företag, åstadkomma fungerande arbetsmarknader samt genom utveckling av arbetskostnader och mekanismer för fastställande av löner.

Ett meddelande om den framtida strategin väntas från kommissionen.

När det gäller den europeiska sysselsättningsstrategin efter 2010, är det tänkt att rådet den 30 november 2009 ska hålla en politisk debatt om återhämtningen efter krisen och förberedelserna för Lissabonstrategin efter 2010. Som en förberedelse inför rådets debatt har sysselsättningsutskottet redan lämnat in ett yttrande om den europeiska sysselsättningsstrategin i Lissabonagendan efter 2010⁽⁷⁾. I detta yttrande anser sysselsättningsutskottet att arbetsmarknadsreformer både på utbuds- och efterfrågans sida bör stimulera fler och bättre arbetstillfällen för alla.

*
* *

Fråga nr 18 från Ryszard Czarnecki (H-0406/09)

Angående: Ryssland - ett farligt land för journalister

Hur ställer sig rådet till att det i aktuella rapporter från organisationer för journalister framhållits att Ryssland är ett av världens farligaste land för journalister, också mot bakgrund av de många fallen under de senaste åren då journalister mördats eller misshandlats?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) EU:s engagemang för de mänskliga rättigheterna är välkänt. I sina yttre förbindelser framhåller EU ständigt behovet av att fullt ut respektera de mänskliga rättigheterna. Ordförandeskapet är mycket väl medvetet om hur oroliga många parlamentsledamöter är för människorättssituationen i Ryssland, och som vi antydde under den senaste debatten under denna sammanträdesperiod om toppmötet mellan EU och Ryssland delar vi fullständigt er oro. Rådet känner väl till den senaste tidens rapporter från Internationella journalistfederationen och Kommittén för skydd av journalister, liksom från andra internationella icke-statliga

⁽⁵⁾ Se till exempel rådets rekommendation om de allmänna riktlinjerna för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik, EUT 205, 6.8.2005, s. 28, inledningen till riktlinje nr 13.

⁽⁶⁾ Se rådets slutsatser av den 3 mars 2003 (stycke 4) och rådets slutsatser "Anständigt arbete för alla" av den 30 november–1 december 2006.

⁽⁷⁾ Dok. 15529/09.

organisationer, om de faror och det våld som drabbar journalister och människorättsförsvarare i Ryssland, särskilt i norra Kaukasien.

Som ordförandeskapet konstaterade i OSSE redan den 3 september, delar vi bedömningen att så länge som dessa brott förblir olösta kommer ett klimat av straffrihet att fortsätta att råda i Ryssland, och förövarna kommer att känna att de kan fortsätta att begå denna typ av handlingar. Angrepp på journalister och människorättsförsvarare utgör ett särskilt hot mot demokratin, respekten för de mänskliga rättigheterna och rättssäkerheten.

På EU-medlemsstaternas vägnar fördömde ordförandeskapet offentligt med bestämdhet återkommande fall av hot, angrepp och mord på journalister och människorättsförsvarare i Ryssland, särskilt i norra Kaukasien, och uppmanade de ryska myndigheterna att göra en snabb och noggrann undersökning av dessa fall och ställa förövarna inför rätta.

EU tar regelbundet upp sin oro för människorättsförsvararnas säkerhet och det tillstånd av straffrihet som råder med Ryssland, både bilateralt och i multilaterala forum. Vid toppmötet mellan EU och Ryssland i Stockholm tog ordförandeskapet upp sin ökande oro över situationen för människorättsförsvararna i Ryssland. Det senaste samrådet med Ryssland om de mänskliga rättigheterna, som ägde rum den 4–5 november 2009 i Stockholm, fokuserade huvudsakligen på yttrandefrihet och situationen för människorättsförsvararna, särskilt i norra Kaukasien. Inom ramen för den politiska dialogen mellan EU och Ryssland har EU begärt information om undersökningen av de enskilda fallen av mord på journalister och människorättsförsvarare. EU kommer att fortsätta att övervaka rättegångarna mot framstående människorättsförsvarare och journalister i Ryssland.

Dessutom har ordförandeskapet organiserat flera möten med Ryssland och internationella icke-statliga organisationer för att ta itu med den senaste tidens ökade våld mot människorättsförsvarare i norra Kaukasien, och deltagit i en konferens med icke-statliga organisationer i Stockholm den 27–28 oktober 2009, där rekommendationer för EU:s åtgärder formulerades.

EU föreslog ett samarbete med Ryssland om konkreta projekt för att förbättra situationen för journalister och människorättsförsvarare. Jag kan försäkra ledamoten om att rådet är fast beslutet att fortsätta sitt arbete för att förbättra situationen för de mänskliga rättigheterna i Ryssland.

*
* *

Fråga nr 19 från Sławomir Witold Nitras (H-0409/09)

Ängående: Ändringar i Europeiska unionens Östersjöstrategi

Jag vill be rådets innevarande svenska ordförandeskap uppmärksamma frågan om eventuella ändringar i Europeiska unionens Östersjöstrategi och, i samband med detta, i åtgärdsplanen. Vore det möjligt att frågå principen om att endast sådana projekt ska stödjas som tidigare inletts eller kommits överens om, i de fall då det inte kommits överens om dem tillsammans med intressenterna för strategin? Mot bakgrund av detta föreslår jag att högprofilprojektet för transportinfrastruktur bör byggas ut med den centraleuropeiska transportkorridoren CETC-ROUTE65 som förbinder Skandinavien via Östersjön och de regioner som deltar i initiativet CETC med Polen, Tjeckien, Slovakien, Ungern och Kroatien och med Adriatiska havet.

I anledning av det ovan sagda frågar jag hur ordförandeskapet ställer sig till att låta den centraleuropeiska transportkorridoren ingå i ovan angivna dokument? Har rådet för avsikt att företa några åtgärder i frågan?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Vid sitt möte den 26 oktober 2009 antog rådet slutsatser om EU:s strategi för Östersjöregionen. Denna strategi antogs av Europeiska rådet den 29–30 oktober, som också godkände rådets slutsatser och uppmanade kommissionen att lägga fram en lägesrapport om genomförandet av denna strategi till rådet senast i juni 2011.

I sina slutsatser uppmanade rådet bland annat kommissionen att se över strategin och regelbundet uppdatera den på lämpligt sätt, och att göra nödvändiga uppdateringar av handlingsplanen, som utgör en del av strategin.

Handlingsplanen är ett levande dokument, projekten kommer att bockas av allteftersom de genomförs, och nya projekt kommer att utvecklas och läggas till.

Alla förslag om att lägga till projekt till den befintliga handlingsplanen bör lämnas till kommissionen, som kommer att behandla förslagen.

Kommissionen håller för närvarande på att inrätta en högnivågrupp med tjänstemän från alla EU-medlemsstater som kommer att rådfrågas om ändringar av strategin och handlingsplanen. Dessutom kommer berörda parter på alla nivåer i regionen att delta i processen inom ramen för ett årligt forum. När det gäller det projekt som ledamoten nämnde har ordförandeskapet för närvarande ingen ståndpunkt i denna fråga.

*
* *

Fråga nr 20 från Pat the Cope Gallagher (H-0411/09)

Angående: Fredsprocessen i Mellanöstern

Kan rådet ge en uppdaterad bedömning av läget i fredsprocessen i Mellanöstern?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Återupptagandet av fredsförhandlingarna mellan Israel och Palestina är fortfarande av avgörande betydelse. Rådet har uppmanat båda parter att vidta omedelbara åtgärder för att återuppta fredsförhandlingarna och respektera tidigare avtal och överenskommelser, och har uppmanat båda parter att uppfylla sina åtaganden enligt färdplanen. Rådet anser att alla aktörer måste bidra till en atmosfär som underlättar ett återupptagande av förhandlingarna, och fortsätter att stödja USA:s insatser i detta avseende.

Rådet är fortfarande djupt oroat över bosättningsaktiviteten, husförstörelsen och fördrivningen i de ockuperade palestinska områdena, inklusive östra Jerusalem. Det uppmanar den israeliska regeringen att omedelbart upphöra med bosättningsaktiviteten, även i östra Jerusalem och inbegripet den naturliga tillväxten, och att riva alla bosättningar som skapats sedan mars 2001. Rådet anser att bosättningarna är olagliga enligt internationell rätt och utgör ett hinder för freden. Rådet har också uppmanat den palestinska myndigheten att fortsätta att göra sitt yttersta för att förbättra lag och ordning.

EU är fortfarande bekymrat över den humanitära situationen i Gazaremsan och kräver att gränsövergångarna i Gazaremsan öppnas omedelbart och ovillkorligt för humanitärt bistånd, handelsvaror och personer. Återuppbyggnaden och den ekonomiska återhämtningen måste tillåtas. Rådet uppmanar dem som håller den bortförda israeliska soldaten Gilad Shalit fången att frige honom snarast.

Rådet har uttryckt sin fortsatta uppmuntran för president Mahmoud Abbas och sitt stöd för Egyptens och Arabförbundets medlingsansträngningar. En lösning av motsättningarna bland palestinierna skulle bidra till att undvika en djupare separation mellan Västbanken och Gaza och bevara chanserna till att återställa enigheten i en framtida palestinsk stat. Rådet uppmanar alla palestinier att finna gemensamma lösningar, grundade på icke-våld, för att förbättra situationen i Gaza och anordnandet av val.

EU har uppmanat arabländerna och andra partner att vara tillmötesgående, både politiskt och finansiellt, och att hjälpa den palestinska myndigheten i enlighet med bestämmelserna i färdplanen. EU betonar betydelsen av det arabiska fredsinitiativet och uppmanar Israel och alla arabländer att vidta åtgärder som skapar förtroende för att övervinna den ömsesidiga misstron och skapa en gynnsam atmosfär för konfliktlösning.

Lösningar på de olika konflikterna, bland annat hållbara lösningar på konflikterna mellan Israel och Syrien samt mellan Israel och Libanon, måste sökas parallellt så att vi kan skapa processer som förstärker varandra. I detta avseende förväntar sig EU att Syrien och Israel återupptar fredsförhandlingarna.

*
* *

Fråga nr 21 från Antonio Cancian (H-0413/09)**Angående: Religiösa symboler på offentliga platser**

Den 3 november 2009 biföll Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna den talan som väckts av en italiensk-finländsk medborgare i syfte att ta bort krucifixen från skolorna. Motsvarande incidenter har inträffat i Spanien, Tyskland, Frankrike och i Italien, där högsta förvaltningsdomstolen 1988 konstaterade att krucifixet inte endast är symbolen för kristendomen, utan även har ett självständigt värde utanför detta specifika trossamfund. Anser rådet att det finns en risk för att den princip som domstolen i Strasbourg följer kan ifrågasätta förekomsten av religiösa symboler och kultursymboler på offentliga platser, och till och med Europaflaggan, som utgår från katolsk mariasymbolik?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Ledamoten hänvisar till en dom från Europadomstolen i Strasbourg. Det är inte rådets uppgift att kommentera en dom som avkunnats av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna.

I detta sammanhang vill jag dock citera den symboliska beskrivning som Europeiska rådet har gett EU-flaggan:

"Mot västvärldens blå himmel representerar stjärnorna Europas folkslag i en cirkel, en symbol för enighet. Deras antal ska alltid vara tolv, symbolen för fullständighet och perfektion. Precis som zodiakens tolv stjärntecken symboliserar hela universum står de tolv guldstjärnorna för Europas alla folkslag – även de som ännu inte kan ta del av uppbyggandet av ett Europa i enighet och fred."

*
* *

Fråga nr 22 från Mairead McGuinness (H-0415/09)**Angående: EU:s tillsyn över den europeiska banksektorn**

Kan rådet upplysa mig om exakt vilka tillsynsbefogenheter EU har avseende banksektorn i nuläget, hur dessa befogenheter är strukturerade och om rådet anser att denna struktur fungerar? Vilka ytterligare befogenheter angående tillsynen över banker, om några alls, anser rådet vara nödvändiga?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Enligt artikel 105.5 i EG-fördraget ska Europeiska centralbankssystemet (ECBS) medverka till att de behöriga myndigheterna smidigt kan genomföra sin politik när det gäller tillsyn över kreditinstitut och det finansiella systemets stabilitet. Om ytterligare tillsynsbefogenheter skulle ges till Europeiska centralbanken måste bemyndigandeklausulen i punkt 6 i samma artikel ändras. Av detta skäl ligger tillsynen av banksektorn i huvudsak fortfarande inom medlemsstaternas ansvarsområde.

I detta sammanhang ger Europeiska banktillsynskommittén (CEBS) råd till kommissionen om politiska frågor och regleringsfrågor kopplade till banktillsyn samt främjar samarbete och konvergens när det gäller tillsynspraxis inom hela EU. Men varken ESCB (Europeiska centralbankssystemet), ECB eller CEBS har någon direkt tillsynsbefogenhet när det gäller banksektorn.

Vid sitt möte i juni 2009 fastslog Europeiska rådet att den finansiella krisen tydligt har visat att det är nödvändigt att förbättra regleringen och tillsynen av finansinstitut, både inom EU och globalt.

Vid samma tillfälle rekommenderade Europeiska rådet också att ett europeiskt system för finansiell tillsyn (ESFS), bestående av tre nya europeiska tillsynsmyndigheter (ESA), inrättas i syfte att uppgradera tillsynskvaliteten och konsekvensen hos den nationella tillsynen, stärka tillsynen över gränsöverskridande grupper genom att inrätta tillsynskollegier och utarbeta en enda regelbok som är tillämplig på alla finansinstitut som är aktiva på den inre marknaden. Europeiska rådet enades också om "att det europeiska systemet för finansiell tillsyn ska ha möjligheten att fatta bindande och proportionerliga beslut när det gäller

frågor om huruvida tillsynsmyndigheter lever upp till de enhetliga reglerna och relevant gemenskapslagstiftning och när detta är föremål för olika tolkningar mellan tillsynsmyndigheterna i hemlandet och värdlandet samt inom tillsynskollegier. De europeiska tillsynsmyndigheterna ska också ha mandat att bedriva tillsyn över kreditvärderingsinstitut.”

Kommissionen har nu – som en del av det övergripande lagstiftningspaketet för en ny struktur för den finansiella tillsynen i EU – i september i år lagt fram ett förslag till rådet och parlamentet om inrättande av en europeisk bankmyndighet.

Syftet med förslaget, som för närvarande granskas av både parlamentet och rådet, är att förstärka tillsynsordningarna i banksektorn i linje med rekommendationerna från gruppen med experter på hög nivå med Jacques de Larosiére som ordförande.

Eftersom lagstiftningsförslagen är föremål för ett medbeslutandeförfarande, kommer rådet att ha ett nära samarbete med parlamentet i syfte att så snart som möjligt nå en överenskommelse om förslagen vid första behandlingen.

*
* *

Fråga nr 23 från Charalampos Angourakis (H-0420/09)

Angående: Repressiva åtgärder inför världstoppmötet om klimatförändringar

De danska myndigheterna försöker hindra alla protestyttringar under världskonferensen om klimatförändringarna genom att införa nya repressiva åtgärder – hårdare än någonsin tidigare och en uppenbar kränkning av grundläggande demokratiska rättigheter.

Enligt den danska regeringens förslag ska det vara möjligt att anhålla människor preventivt i 12 timmar, att förpassa personer som anses hindra polisens arbete till 40 dagars ovillkorligt fängelse samt att utfärda penningböter på upp till tusen euro för civil olydnad och deltagande i folksamlingar som verkar skumma i polisens mening. Enligt förslaget ska dessutom ett fängelsestraff på 50 dagar införas för störande uppträdande mot den allmänna ordningen och vållande av materiella skador. Man föreslår också att polisens utrustning ska förstärkas med videokameror och att platser och områden där polisen bedömer att episoder kan tänkas äga rum ställs under videobevakning. Samtidigt diskuterar man också olika möjligheter att förbjuda utländska aktivister att komma till Köpenhamn och att förbjuda dem att delta i demonstrationer.

Jag vill fråga rådet om det känner till de här åtgärderna eller några andra åtgärder? Jag undrar också över om det har förekommit någon samordning av polis- och ordningsmekanismer eller andra repressiva mekanismer i EU:s medlemsstater och tredje länder samt på vilket sätt gemenskapens organ deltar i planeringen och förverkligandet av de här åtgärderna?

Svar

Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i november 2009.

(EN) Rådet känner inte till de åtgärder som enligt ledamoten har föreslagits av den danska regeringen. Dessutom faller det enligt artikel 33 i EU-fördraget (artikel 72 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt från den 1 december 2009) under de enskilda medlemsstaternas nationella behörighet att vidta åtgärder för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten. Rådet anser därför att det saknar behörighet att inta en ståndpunkt om eventuella polisiära åtgärder som vidtas av den danska regeringen på detta område.

Dock vill jag påminna om att rådet, med beaktande av EU:s mål att ge medborgarna en hög säkerhetsnivå inom ett område med frihet, säkerhet och rättvisa genom att bland medlemsstaterna utforma gemensamma insatser på området polissamarbete, i december 2007 antog en rekommendation⁽⁸⁾ om en handbok för polis- och säkerhetsmyndigheter avseende samarbete vid större evenemang med internationell anknytning. Rådet rekommenderade bl.a att medlemsstaterna ska påskynda samarbetet, i synnerhet det konkreta samarbetet och informationsutbytet.

⁽⁸⁾ Dok. 14143/3/07 ENFOPOL 171 av den 6 december 2007.

I detta avseende har Danmark inom ramen för mötet med EU:s operativa specialgrupp med polischefer bett om stöd från medlemsstaterna, både när det gäller informationsutbyte och hjälp vid polisinsatser. Sådant samarbete förekommer ofta mellan medlemsstaternas myndigheter i samband med stora arrangemang. Rådet deltar inte i planeringen och genomförandet av sådana åtgärder.

*
* *

FRÅGOR TILL KOMMISSIONEN

Fråga nr 32 från Marian Harkin (H-0371/09)

Angående: Nätverket Europe Enterprise

Kommissionens nyligen framlagda initiativ för att främja nyföretagande bland kvinnor erbjuder ett utmärkt tillfälle att stärka kvinnors roll i samhället och aktivt bidra till att fler kvinnor deltar på arbetsmarknaden. I många fall stöter dock många företagare på svårigheter när det gäller att få finansiering från konventionella banker, i synnerhet i det rådande ekonomiska klimatet. Detta utgör ett stort hinder för potentiella företagare. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att se till att – utöver att främja kvinnliga företagare genom initiativ som europeiska ambassadörsnätverket för kvinnligt företagande – de praktiska förutsättningarna för att starta företag, som tillgången till finansiering, uppmärksammas på vederbörligt sätt i kommissionens initiativ? Vidare, använder sig kommissionen av något rapporteringssystem för att få överblick över nya företagens möjligheter att få tillgång till finansiering?

Svar

(EN) Att förbättra tillgången till finansiering för små och medelstora företag är av avgörande betydelse för företagargrandan, konkurrenskraften, innovationen och tillväxten. Därför har kommissionen sedan många år tillbaka insett betydelsen av tillgången till finansiering, även för nya företagare.

En viktig fråga i detta sammanhang är att förbättra tillgången till riskkapital, särskilt till nya små och medelstora företag med stor tillväxt potential.

Det finns många luckor på utbudssidan som måste åtgärdas – till exempel när det gäller att locka till sig fler investeringar i riskkapitalfonder, att uppmuntra till fler investeringar av dessa fonder och av företagsänglar samt att erbjuda en rad olika utträdesmöjligheter. Å andra sidan finns det problem på efterfrågesidan som hindrar företag från att nå sin fulla potential – till exempel företagarnas investeringsberedskap.

De finansiella instrument som ingår i ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation bidrar till att komma till rätta med bristen på privata finansieringskällor, särskilt i företagsutvecklingens sådd- och startfaser. Över 1 miljard euro görs tillgängliga under åren 2007–2013, och hävstångeffekten av denna finansiering bör resultera i att cirka 400 000 små och medelstora företag gynnas av lån eller investeringar i egenkapital som annars inte skulle vara tillgängliga. Inom ramen för EU:s sammanhållningspolitik syftar Jeremie (Joint European Resources for Micro to Medium Enterprises) till att förbättra tillgången till finansiering för små och medelstora företag och underlätta skapandet av nya företag. Cirka 3,1 miljarder euro från operativa program som delfinansieras av Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) har hittills anslagits för att investeras i små och medelstora företag inom ramen för Jeremie. Europeiska investeringsbanken har också ökat sin utlåning till små och medelstora företag till 30 miljarder euro för 2008–2011 för att öka de små och medelstora företagens tillgång till krediter och på så sätt bemöta den finansiella och ekonomiska krisen.

Den europeiska rättsakten för småföretag (SBA) från juni 2008 innehåller kommissionens viktigaste politik för att stödja små och medelstora företag samt entreprenörer, som bland annat handlar om att förbättra deras tillgång till bankkrediter och påskynda reformer. Den syftar till att förbättra de generella attityderna till entreprenörskap som kommer till uttryck i politiken, förankra principen "tänk småskaligt först" i kommissionens och medlemsstaternas initiativ och beslutsfattande, och hjälpa små och medelstora företag att lösa de problem som fortfarande står i vägen för deras utveckling.

Denna rättsakt för småföretag innehåller åtgärder för att höja entreprenörernas investeringsberedskap genom att öka entreprenörernas och de små och medelstora företagens förståelse för vad som är angeläget för banker, företagsänglar eller riskkapitalfonder – det vill säga utomstående finansiärer. Vid en workshop om investeringsberedskap för kvinnliga entreprenörer som hölls i september 2009 ringade man in flera

stödåtgärder på området investeringsberedskap för kvinnliga entreprenörer i EU och diskuterade hur befintliga program för investeringsberedskap kan anpassas till kvinnliga entreprenörers behov.

Jämställdhet mellan män och kvinnor är också ett specifikt mål för EU:s sammanhållningspolitik. Detta mål kommer att förverkligas genom ett dubbelt förhållningssätt:

Med samfinansiering från ERUF och ESF (Europeiska socialfonden) utvecklar medlemsstaterna och regionerna många projekt riktade mot kvinnor för att stimulera deras integration på arbetsmarknaden. De innehåller åtgärder och projekt för att underlätta tillgången till finansiering för kvinnliga entreprenörer samt stimulera och ge finansiellt stöd åt deras entreprenörskap och kreativitet.

Vid utformningen av sammanhållningspolitikens operativa program tar man hänsyn till jämställdhet mellan könen och effekterna för andra specifika målgrupper.

När det gäller att minska den administrativa bördan arbetar kommissionen dessutom med att minska den insats i form av tid och pengar som krävs för att starta ett företag. År 2006 fastställdes en särskild maxgräns för tidsåtgången vid start av företag i Europa – en vecka eller mindre. Kommissionen övervakar utvecklingen och stöder medlemsstaterna i deras arbete för att nå detta mål: 2007 var den genomsnittliga tidsåtgången 12 dagar och kostnaden 485 euro; 2009 minskade det till 8 dagar och 417 euro.

Kommissionen fortsätter att noggrant övervaka utvecklingen i politiken för små och medelstora företag inom ramen för Lissabonpartnerskapet för tillväxt och sysselsättning.

Den kommer snart att lägga fram en rapport om genomförandet av rättsakten för småföretag.

*
* *

Fråga nr 34 från Georgios Papanikolaou (H-0373/09)

Angående: Kopplingen mellan tillväxt, arbetsmarknad och invandringspolitik

Ekonomisk tillväxt är ett av EU:s grundläggande mål. Uppnåendet av detta mål beror på flera faktorer, däribland en välfungerande arbetsmarknad i EU. Ett av målen för EU:s invandringspolitik är att anpassa invandringen till efterfrågan på arbetskraft, och detta skulle på ett effektivt sätt kunna bidra till ökad tillväxt. En sådan anpassning skulle inte bara kunna vara till fördel för medlemsstater med ett högt invandringstryck utan även invandrarna själva, som har svårt att få tillträde till arbetsmarknaden. Detta skulle dessutom göra laglig invandring attraktivare och stävja den illegala invandringen.

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att konkret bidra till att invandringspolitiken kopplas till behoven på arbetsmarknaden?

Vilka åtgärder planerar kommissionen att vidta på detta område inom den närmaste framtiden?

Svar

(EN) Under det senaste decenniet har arbetskraftsinvandringens betydelse för sysselsättningen i EU ökat. Under nästa decennium kommer unionen att ha en snabbt åldrande och krympande arbetskraft. EU:s arbetsföra befolkning, som växte under det senaste decenniet, kommer att börja minska med i genomsnitt över en miljon människor om året under perioden 2010–2020. Utan invandring skulle dessa tendenser öka dramatiskt. Att hantera invandringen på ett framgångsrikt sätt håller därför på att bli en viktig punkt i de strukturella reformer som behövs för att ta itu med de utmaningar som utgörs av en åldrande befolkning och kravet på en hållbar ekonomisk tillväxt.

Trots invandringens viktiga bidrag till sysselsättningen och tillväxten finns det flera problem när det gäller att hantera arbetskraftsinvandringen i EU. Sysselsättningsgraden för invandrare, och särskilt vissa kategorier av lågutbildade invandrare, kvinnliga invandrare och nyanlända invandrare, befinner sig under genomsnittet. Invandring innebär dessutom ofta kompetenslöseri när kvalificerad arbetskraft får lågkvalificerade arbetsuppgifter. Dessutom förekommer tecken på en ökande diskriminering och främlingsfientlighet under den rådande sysselsättningskrisen.

I strategin för perioden efter 2010 kommer vi att behöva hantera dessa frågor genom att komplettera kommissionens nuvarande politiska initiativ om inresebestämmelser och illegal arbetskraft med politiska åtgärder för att utnyttja arbetskraftsinvandringens fulla potential för tillväxt och sysselsättning. EU:s åtgärder bör omfatta incitament för invandrare att arbeta och stöd för arbetsmarknadens infrastruktur för att svara

mot de invandrade arbetstagarnas ofta särskilda behov. Europeiska socialfonden skulle kunna stödja dessa prioriteringar. Även om fokus kan variera från land till land bör särskild uppmärksamhet riktas mot könsperspektivet och kampen mot diskriminering och främlingsfientlighet i hela EU.

*
* *

Fråga nr 35 från Bernd Posselt (H-0374/09)

Angående: Demografi

Vilka slutsatser drar kommissionen av sin verksamhet på det demografiska området, i synnerhet vad gäller åtgärder för familjer och barn? Vilka medlemsstater ligger enligt kommissionens undersökningar extra långt framme på detta område? Har man i samband med detta även undersökt möjligheterna till, och följderna av, en föräldrapenning som skulle göra det möjligt för den ena föräldern att vara hemma?

Svar

(EN) Eftersom demografiska förändringar är en utmaning för alla EU-medlemsstater har kommissionen fokuserat på att främja en gemensam långsiktig strategi. I sitt meddelande från 2006 Europas demografiska framtid – en utmaning som öppnar möjligheter⁽⁹⁾ identifierade kommissionen fem viktiga politiska åtgärder beträffande åldrandet: demografisk förnyelse, fler och bättre arbetstillfällen, ökad produktivitet, invandring och integration samt stabila offentliga finanser. Dessa fem politiska mål är fortfarande relevanta och bekräftades i det nyligen offentliggjorda meddelandet om hanteringen av effekterna av en åldrande befolkning i EU⁽¹⁰⁾.

Kommissionens mål är att hjälpa medlemsstaterna, som bär ansvaret för att genomföra den politik som krävs för att möta de demografiska förändringarna, att hantera denna företeelse på bästa möjliga sätt. Lissabonstrategin innehåller en allmän ram för detta. Dessutom främjar kommissionen den europeiska debatten om demografiska förändringar, och ger en plattform för utbyte av erfarenheter och ömsesidigt lärande genom det europeiska forumet för demografi, som äger rum vartannat år, och den europeiska demografiska rapporten⁽¹¹⁾, som publiceras i samband med forumet. Dessutom utsåg kommissionen 2007 en rådgivande grupp med regeringsexperter på demografiska frågor.

Även om familjepolitiken helt och hållet ligger under medlemsstaternas ansvar kan kommissionen spela en viktig roll. I den andan stöder kommissionen den europeiska alliansen för familjen som lanserades av Europeiska rådet under våren 2007. Den europeiska alliansen för familjen fungerar som en plattform för utbyte av kunskap och god praxis när det gäller familjevänlig politik i medlemsstaterna. Kommissionen har tagit en rad initiativ för att underlätta utbytet mellan medlemsstaterna, till exempel genom att skapa en webbportal, organisera seminarier om god praxis, inrätta ett nätverk av akademiska experter, publicera en broschyr om finansiering av projekt för familjevänlighet genom EU:s strukturfonder och samarbeta med OECD om en familjedatabas.

Det är svårt att identifiera den mest effektiva familjepolitiken i EU eftersom medlemsstaterna strävar efter olika politiska mål. I vissa medlemsstater prioriterar man en höjning av de nationella födelsetalen genom att hjälpa par med familjeplaneringen. I andra medlemsstater utgör stödet för familjelivet en del av ett större projekt för att främja jämställdhet mellan män och kvinnor. En del länder anser att åtgärder för att bekämpa barnfattigdom eller minska inkomstskillnaderna är den bästa metoden. Information om hur medlemsstaterna uppnår dessa olika mål finns i olika rapporter som regelbundet utarbetas av kommissionen (till exempel rapporten om jämställdhet mellan kvinnor och män⁽¹²⁾, den gemensamma rapporten om social trygghet och social integration⁽¹³⁾, rapporten om den sociala situationen⁽¹⁴⁾ och den europeiska demografirapporten).

⁽⁹⁾ KOM(2006) 571 slutlig.

⁽¹⁰⁾ KOM(2009) 180 slutlig.

⁽¹¹⁾ <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=611&langId=sv>

⁽¹²⁾ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:52009DC0077:SV:NOT>

⁽¹³⁾ http://ec.europa.eu/employment_social/spsi/joint_reports_en.htm#2009

⁽¹⁴⁾ <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=675&langId=sv>

Slutligen vill kommissionen upplysa ledamoten om att den inte har låtit göra någon särskild undersökning om vårdnadsbidrag och de eventuella konsekvenserna av ett sådant bidrag.

*
* *

Fråga nr 36 från Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (H-0390/09)

Angående: Ekonomisk återhämtning och ökad sysselsättning

Det stora diskussionsämnet för dagen är hur vi ska lyckas få fart på ekonomin och samtidigt öka sysselsättningen och minska arbetslösheten.

Hur låter sig strukturförändringar och budgetsanering förenas med en expansiv finanspolitik, som många anser vara nödvändig för att öka sysselsättningen? Anser kommissionen att de åtgärder den nyligen föreslagit, som förändringar i Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och införande av det nya instrumentet för mikrokrediter, räcker till för att främja sysselsättningen i Europa, eller behövs det en ny, sammanhängande europeisk sysselsättningsstrategi? Tänker kommissionen ta nya initiativ i detta avseende, eller anser den att ansvaret ligger hos medlemsstaternas regeringar? Hur ska man säkra samstämmighet mellan de olika nationella sysselsättningsstrategierna så att man inte skadar den inre europeiska marknaden och den sociala sammanhållningen på europeisk nivå?

Svar

(EN) Kommissionen antog ett meddelande om ett gemensamt åtagande för sysselsättning i juni som ett svar på krisens effekter på sysselsättningssituationen. I meddelandet anges tre huvudprioriteringar: 1) värna sysselsättningen, skapa arbetstillfällen och främja rörlighet, 2) höja kompetensen och matcha behoven på arbetsmarknaden samt 3) förbättra tillträdet till arbetsmarknaden. Dessa tre huvudprioriteringar godkändes vid Europeiska rådets möte i juni. Meddelandet innehåller också förslag på att mobilisera EU:s finansiella instrument för att hjälpa medlemsstaterna i deras insatser för en återhämtning, närmare bestämt de europeiska strukturfonderna och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF).

Syftet med EGF är att visa solidaritet med och ge stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av genomgripande strukturförändringar inom världshandeln beroende på globaliseringen eller (fram till slutet av 2011) till följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen. Efter den senaste omarbetningen av EGF-förordningen har det blivit lättare för medlemsstaterna att få tillgång till fonden och ge stöd till fler arbetstagare under en längre period.

Dessutom har kommissionen föreslagit ett nytt mikrofinansieringsinstrument för att kunna ge mikrokrediter till personer som har blivit arbetslösa och vill starta eget företag.

Den värsta delen av den finansiella krisen verkar vara över. Det finns indikationer på att minskningen av BNP har planat ut och att aktiemarknaderna håller på att återhämta sig. Situationen på arbetsmarknaden är dock fortfarande dålig, och arbetslösheten förväntas stiga ytterligare. Diskussioner har redan påbörjats om möjliga exitstrategier för att leda EU:s ekonomier ut ur lågkonjunkturen. Det är absolut nödvändigt att dessa exitstrategier genomförs på rätt sätt och vid rätt tidpunkt för att inte återhämtningen av arbetsmarknaderna ska äventyras. När ekonomin börjar förbättras kommer vårt huvudsakliga fokus på arbetsmarknaden att vara att se till att krisåtgärderna tillgodoser behoven av långsiktiga strukturella reformer och inte hämmar den nödvändiga omstruktureringen. När det gäller nuvarande och framtida budgetbegränsningar är det särskilt viktigt att bedöma och vid behov förbättra arbetsmarknadsåtgärdernas effektivitet.

Kommissionens roll är att samordna både återhämtningsåtgärderna och exitstrategierna i hela EU, med tanke på att många av de åtgärder som har antagits av medlemsstaterna troligen kommer att få spridningseffekter. Strukturella reformer som främjar tillväxten genom högre produktivitet och bättre användning av arbetskraften kommer att bli av avgörande betydelse.

Exitstrategier för arbetsmarknadspolitik måste skifta fokus från kortsiktiga åtgärder som syftar till att förhindra ytterligare uppsägningar av arbetstagare mot mer produktiva strukturella åtgärder. Denna förändring syftar till att stimulera skapandet av arbetstillfällen och tillväxt genom att öka tillgången på arbetskraft, underlätta positiva övergångar på arbetsmarknaden och förhindra att den långsiktiga arbetslösheten permanentas.

Medlemsstaternas exitstrategier måste återspeglas i Lissabonstrategin och den europeiska sysselsättningsstrategin efter 2010. Behovet av strukturella reformer kommer att bli centralt för den framtida strategin, med hänsyn till det makroekonomiska läget i varje medlemsstat. I detta sammanhang vill

kommissionen betona att den aktuella krisen har krävt särskilt stöd via makroekonomisk politik, även budgetpolitik. Effektiviteten av ett sådant stöd beror dock på stödets tillfälliga natur. Annars kommer förväntningarna på framtida skattehöjningar att leda till mer sparande. I brist på tillräckliga skattemarginaler kan dessutom en fortsatt expansionistisk budgetpolitik visa sig bli ohållbar. Därför enades rådet vid sitt möte den 20 oktober 2009 om att man måste upphöra med de finanspolitiska stimulansåtgärderna vid rätt tidpunkt. Under förutsättning att kommissionens prognoser även fortsatt pekar på en förstärkt och bärkraftig återhämtning bör budgetkonsolideringen i samtliga EU-medlemsstater inledas senast under 2011. Särskilda förhållanden i olika länder bör beaktas och flera länder behöver en konsolidering redan tidigare.

Kommissionen antog ett dokument den 24 november 2009 där den presenterade sina preliminära reflexioner om de allmänna politiska riktlinjerna för den framtida EU 2020-strategin och begärde synpunkter från alla berörda parter. Kommissionen avser att lägga fram sina förslag om den framtida EU 2020-strategin i början av 2010 i god tid före Europeiska rådets vårmöte.

*
* *

Fråga nr 37 från Justas Vincas Paleckis (H-0393/09)

Angående: Bevarandet av arbetsplatser inom industrin

Experter gör gällande att den värsta fasen av den ekonomiska krisen i Litauen nu är över. I september lämnade kommissionen en positiv utvärdering om de åtgärder som genomförts för den ekonomiska återhämtningen i Litauen. Under tredje kvartalet i år föll dock landets BNP på nytt med 14,3 procent jämfört med samma kvartal förra året. I år väntas Litauens BNP sjunka med 20 procent. De tecken på ekonomisk stabilisering som vi har kunnat se i övriga Europa märks med andra ord inte av i Litauen.

På vilka sätt kan kommissionen hjälpa de krisdrabbade länderna i EU, inklusive Litauen? Vilka ytterligare åtgärder föreslår kommission att man bör vidta för att bevara och skapa nya arbetsplatser inom sektorerna industri och tillverkning?

Svar

(EN) Krisåtgärder, särskilt deras konsekvenser för sysselsättningen, är först och främst medlemsstaternas ansvar. Kommissionen har dock tagit ett antal initiativ för att motverka den finansiella och ekonomiska krisens effekter på arbetsmarknaden sedan krisen slog till på hösten 2008.

I november 2008 antog kommissionen den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. Planen innehåller uppmaningar till samordnade åtgärder i alla medlemsstater och "smarta" investeringar som kan ge långvariga fördelar för unionen. I planen betonas också betydelsen av att föra en konsekvent politik som kombinerar flexibilitet och trygghet genom så kallad flexicurity för att skydda EU:s medborgare från de negativa effekterna av den ekonomiska krisen.

De senaste tecknen indikerar att minskningen av BNP har planat ut och att aktiemarknaderna håller på att återhämta sig. Situationen på arbetsmarknaden är dock fortfarande dystert, och arbetslösheten förväntas stiga ytterligare. Medlemsstaterna och kommissionen har därför börjat diskutera möjliga exitstrategier för att leda ekonomierna ut ur lågkonjunkturen. Det är dock absolut nödvändigt att dessa exitstrategier genomförs vid rätt tidpunkt så att inte återhämtningen av arbetsmarknaderna äventyras.

Kommissionens roll är att samordna både återhämtningsåtgärderna och exitstrategierna i hela EU, med tanke på att många av de åtgärder som har antagits av medlemsstaterna troligen kommer att få spridningseffekter. Befintliga kortsiktiga åtgärder måste ersättas av nya åtgärder för att hantera strukturella utmaningar. Att främja skapandet av arbetstillfällen och hålla kvar folk på arbetsmarknaden kommer att bli avgörande för att uppnå detta.

I den ekonomiska återhämtningsplanen betonas hur viktig Europeiska socialfonden (ESF) är för att mildra effekterna av krisen. EU har infört en del viktiga förändringar för att underlätta tillgången till ESF, t.ex:

- En förlängning av slutdatumet för programmen för perioden 2000–2006 till den 30 juni 2009, vilket gör det möjligt för medlemsstaterna att använda 7 miljarder euro i outnyttjade medel.

- En höjning av förskottsbetalningarna för programmen för perioden 2007–2013, vilket omfattar ytterligare 1,76 miljarder euro från ESF till medlemsstaterna. Totalt anslogs mer än 6,1 miljarder euro till medlemsstaterna i förskottsbetalningar mellan 2007 och 2009.

- För att kunna påbörja genomförandet av ESF-programmen så snabbt som möjligt underrättades medlemsstaterna om att ESF skulle bära 100 procent av kostnaderna för att starta potentiella projekt om nationell finansiering inte var omedelbart tillgänglig, så länge som medlemsstaterna hade möjlighet att själva fortsätta att finansiera projekten mot slutet av programperioden.

- Möjligheten att använda schablonbelopp utökades, vilket visade sig vara fördelaktigt för mycket små projekt som kunde erhålla klumpsummor på upp till 50 000 euro.

Mellan 2007 och 2013 kommer Litauen att tilldelas 5,9 miljarder euro i strukturfondsmedel, varav 1 miljard euro kommer direkt från ESF. Detta ekonomiska stöd bör hjälpa Litauen att hantera de negativa konsekvenserna av krisen och förbereda sig för en återhämtning.

På begäran av de litauiska myndigheterna ändrade kommissionen i juli 2009 det litauiska operativa ESF-programmet för utveckling av mänskliga resurser. Den nationella finansieringen minskades till 15 procent, vilket är den minimiandel som krävs enligt strukturfondsförordningarna, och ekonomiskt stöd för start av nya företag gjordes tillgängligt. Denna åtgärd är av särskild betydelse för Litauen, där det är svårt för företag, särskilt mycket små företag, att få tillgång till finansiering.

Dessutom har Litauen ansökt om bidrag från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) för att bekämpa storskaliga uppsägningar. Ansökan beträffande Alytaus Tekstile godkändes av budgetmyndigheten 2008. Fyra andra ansökningar från Litauen granskas för närvarande av kommissionen.

*
* *

Fråga nr 38 från Liam Aylward (H-0397/09)

Angående: Fattigdom och ESF

Det är samhällets svagaste som drabbas hårdast av den pågående ekonomiska krisen. Hur avser kommissionen att minska fattigdomen i Europeiska unionen och framför allt att bekämpa hemlösheten i medlemsstaterna? Hur tänker kommissionen se till att Europeiska socialfonden (ESF) används så effektivt som möjligt för att ta itu med dessa frågor? Vilka indikatorer använder kommissionen för att mäta vilken nytta fonden gör på de aktuella politikområdena?

Svar

(EN) Utformandet och genomförandet av krisåtgärder, och särskilt deras konsekvenser för sysselsättningen, är först och främst medlemsstaternas ansvar. Kommissionen vill påminna om att medlemsstaterna i genomsnitt ägnar 27 procent av sin BNP till politik för socialt skydd. Med tanke på detta kan EU spela en viktig roll för att hjälpa medlemsstaterna i deras arbete för att hantera de negativa effekterna av krisen genom politisk samordning och mobilisering av EU:s finansiella instrument.

Den öppna samordningsmetoden för socialt skydd och social integration stöder medlemsstaternas arbete genom ömsesidigt lärande och nätverksaktiviteter, utveckling av statistiska verktyg och indikatorer samt förbättring av kunskapsbasen för utformning av politik. Som svar på den aktuella situationen har frivilliga utbyten av information om den sociala situationen och politiska åtgärder organiserats inom ramen för kommittén för socialt skydd. Dessutom publiceras uppdateringar regelbundet i form av gemensamma utvärderingar av kommissionen och kommittén för socialt skydd. Den andra gemensamma utvärderingen ska läggas fram för ministerrådet den 30 november 2009.

Den rådande krisen kräver strategier för social integration som fokuserar på rimliga minimiinkomster, starkare kopplingar till arbetsmarknaden och bättre tillgång till tjänster av hög kvalitet. Kommittén för socialt skydd är ansvarig för att övervaka genomförandet av strategier för social integration i medlemsstaterna. Som ett led i att följa utvecklingen inom ramen för den öppna samordningsmetoden för socialt skydd och social integration är kommissionen dessutom i färd med att slutföra förslaget till 2010 års gemensamma rapport om socialt skydd och social integration, som kommer att fokusera på bostäder och hemlöshet. Rapporten kommer att ge information om de framsteg som har gjorts hittills och ta upp budskap för framtida politiska insatser inom dessa områden.

EU inser betydelsen av att bekämpa fattigdom och social utestängning, och har anslagit betydande budgetmedel från Europeiska socialfonden (ESF) för detta ändamål. ESF gynnar dem som redan har drabbats av social utestängning och stöder åtgärder för att förebygga och minska fattigdom genom tidigt ingripande. Sådana

åtgärder omfattar utveckling av färdigheter och kunskap för att förbättra arbetstagarnas anpassningsförmåga och förhindra att elever slutar skolan i förtid.

De operativa programmen inom ramen för ESF bestämdes innan krisen bröt ut. Medlemsstaterna har dock möjlighet att be kommissionen att godkänna en ändring av deras operativa program. Vissa medlemsstater har gjort på detta sätt, medan andra har kunnat använda befintliga operativa program för att hantera de krisens negativa effekter.

Kommissionen vill påminna om att medlemsstaterna bär det fulla ansvaret för att genomföra politiken och uppnå programmets mål. Bedömningen av huruvida dessa mål har uppnåtts görs i enlighet med riktlinjerna från kommissionens förordningar som gäller strukturfonderna. Till exempel kan stödmottagare från ESF delas in i olika grupper av utsatthet, t.ex. invandrare eller funktionshindrade, eller utifrån deras status på arbetsmarknaden som antingen långtidsarbetslösa eller inaktiva medborgare. Varje medlemsstat kan lägga till fler kriterier som återspeglar deras egna förhållanden.

*
* *

Fråga nr 39 från Brian Crowley (H-0403/09)

Angående: Dell och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter

I september i år meddelade kommissionen att ett stöd på 14,8 miljoner euro skulle betalas ut från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till Dell-anställda som blivit arbetslösa. Genom stödpaketet skulle arbetstagarna erbjudas utbildning eller omskolning, yrkesvägledning och utbildningsbidrag. Hur långt har man i dagsläget kommit med dessa insatser?

Svar

(EN) EU:s budgetmyndighet granskar för närvarande det föreslagna stödet från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) till ett paket med aktiva arbetsmarknadsåtgärder för att återintegrera de Dell-anställda som blivit arbetslösa och en del av företagets leverantörer på arbetsmarknaden. Om budgetmyndigheten godkänner stödet kommer utbetalningen att göras till Irland så snabbt som möjligt.

Under tiden kommer de åtgärder som kan samfinansieras av EGF att erbjudas de berörda arbetstagarna. De irländska myndigheterna reagerade snabbt på Dells varsel om uppsägningar och införde ett åtgärds paket för att stödja arbetarna. De utgifter som förorsakats av dessa åtgärder, som inleddes den 3 februari 2009, kommer att berättiga till samfinansiering från EGF om EU:s budgetmyndighet godkänner stödet.

*
* *

Fråga nr 40 från Georgios Toussas (H-0423/09)

Angående: Snabb ökning av arbetslösheten i EU

De arbetslösa i EU:s 27 medlemsstater ökade med 5,011 miljoner från september 2008 till september 2009 och uppgår nu sammanlagt till 22,123 miljoner personer. Under 2010 förväntas ytterligare en ökning på 12 %. EU och medlemsstaternas regeringar har med sin flexicurity-politik förallmänligat flexibla arbetsförhållanden och inhyrningen av arbetstagare. Med de så kallade lärlingsavtal – de som "stage" omtalade praktikperioderna – som täckmantel antar de tillfälliga och flexibla anställningsförhållandena, där arbetstagarna inte är försäkrade, enorma proportioner. Det här är något som också förekommer inom EU:s egna organ (kommissionen, Europaparlamentet och andra gemenskapsorgan). I Grekland har Pasokregeringen, under förevändningen att det handlar om att säkra "lika rättigheter" meddelat tusentals arbetstagare med praktikantavtal inom den offentliga sektorn att de får gå, samtidigt som man lämnat den privata sektorn orörd.

Hur ser kommissionen på den grekiska regeringens åtgärder? Hur ställer sig kommissionen till det här allvarliga problemet som handlar om att garantera människor rätt till stadigvarande arbete på heltid, med tanke på att kommissionens politik går stick i stäv med arbetstagarnas förslag om stabila heltidsanställningar åt alla, om att alla former av flexibelt arbete inom den offentliga och den privata sektorn bör slopas och att alla som arbetar inom ramen för praktikantavtal omedelbart, villkors- och förutsättningslöst, bör få fast anställning?

Svar

(EN) Kommissionen påpekar att det underliggande syftet med flexicurity är att hitta rätt balans mellan trygghet och flexibilitet, då båda behövs för att tillförsäkra arbetstagarna ett effektivt stöd och underlätta företagets anpassning.

Flexicurity omfattar en kombination av åtgärder för att behålla folk i anställning och hjälpa dem som har förlorat jobbet att komma tillbaka till arbetsmarknaden. Detta möjliggörs genom att man ser till att alla övergångar till ett nytt jobb sker så smidigt som möjligt och genom att övergången i sig förbättrar arbetstagarens anställbarhet.

I de gemensamma principer för flexicurity som antogs av medlemsstaterna i december 2007 betonas att tillräcklig avtalsmässig flexibilitet måste åtföljas av en trygg övergång mellan olika jobb. Flexicurity ska främja öppnare, mer tillgängliga och inkluderande arbetsmarknader, och undvika segmentering av arbetsmarknaden. Människor med osäkra anställningar och de som befinner sig i utkanten av arbetsmarknaden måste ges bättre möjligheter, ekonomiska incitament och stödåtgärder som underlättar deras tillgång till arbete.

Kommissionen menar att flexicurity är en viktig del av arbetsmarknadspolitiken som kommer att vara till hjälp för att bemöta dagens ekonomiska och sociala utmaningar. Europeiska rådet slog nyligen fast att flexicurity spelar en viktig roll för att få till stånd en ekonomisk återhämtning och minska arbetslösheten.

Enligt rådets direktiv 1999/70/EG⁽¹⁵⁾ måste medlemsstaterna ange en ram för att förhindra att visstidsanställning missbrukas genom att flera visstidsanställningar följer på varandra. Grekland har använt sig av alternativet i klausul 2.2 i bilagan till direktivet och har undantagit anställningskontrakt eller anställningsförhållanden som har ingåtts inom ramen för särskild offentlig eller offentligt finansierad utbildning, integrering och program för yrkesomskolning som stöds av den grekiska arbetsförmedlingen (OAED) från den nationella lagstiftning som införlivar rådets direktiv 1999/70/EG. Kommissionen har, såsom den angett i sitt skriftliga svar på fråga nr P-5452/09 av Niki Tzavela⁽¹⁶⁾, skrivit till de grekiska myndigheterna och begärt upplysningar och förtydliganden om hur dessa program fungerar. Kommissionen har hittills inte fått något svar.

Kommissionen påpekar också att den har varit i kontakt med den grekiske arbetsmarknadsministern angående de offentliga lärlingsutbildningarna. Kommissionen har i detta sammanhang framhållit att arbetslivserfarenhet kan underlätta övergången från utbildning till arbetsliv, men även betonat att sådana program kräver noggrann planering, strikta urvalsförfaranden och hård kontroll för att säkerställa att programmen ifråga förbättrar deltagarnas anställbarhet och gagnar behövande personer.

*
* *

Fråga nr 41 från Rolandas Paksas (H-0362/09)**Angående: Miljöskydd**

Har kommissionen för avsikt att göra en ny bedömning av skicket hos de kemiska vapen som är begravda i Östersjön? Görs det regelbundna undersökningar av hur havslevande organismer påverkas av koncentrationen av farliga ämnen i Östersjön och om denna koncentration utgör en risk för folkhälsan genom konsumtion av fisk från Östersjön?

Svar

(EN) Ungefär 40 000 ton kemisk ammunition dumpades i Östersjön efter andra världskriget – det mesta i området öster om Bornholm, sydost om Gotland och söder om Lilla Bält. Gemenskapen är avtalsslutande part i Helsingforskommissionen (Helcom)⁽¹⁷⁾ som har svarat för kontroll och riskvärdering när det gäller dumpning av kemiska vapen i Östersjön. Redan 1994 offentliggjorde Helcom en rapport om dumpningsområden och kemiska vapen med avseende på kvantitet och kvalitet. Av de avtalsslutande parterna i Helcom ansvarar Danmark för att göra en årlig uppföljning av antalet incidenter och rapportera dessa till

⁽¹⁵⁾ Rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP, EGT L 175, 10.7.1999, s. 43–48.

⁽¹⁶⁾ <http://www.europarl.europa.eu/QP-WEB/application/home.do?language=EN>

⁽¹⁷⁾ http://www.helcom.fi/Convention/en_GB/convention/

Helcom. Sedan 1995 har sammanlagt 101 incidenter rapporterats. Mellan 1995 och 1999 rapporterades i genomsnitt sju incidenter per år. Antalet rapporterade incidenter ökade under den följande perioden och uppgick mellan 2000 och 2003 till i genomsnitt fjorton per år. Sedan 2004 har det emellertid återigen minskat: i genomsnitt tre incidenter per år rapporterades under perioden 2004–2007, samtidigt som inga incidenter alls rapporterades 2008. Incidenterna inträffade i anslutning till fiskeriverksamhet. Variationerna beror troligen på en kombination av faktorer, såsom fiskeriverksamhetens intensitet i områden som ligger nära den dumpade kemiska ammunitionen och de rekommendationer som utfärdats av Helcom och de lokala myndigheterna. Dumpningsområdena märks på sjökorten ut som förorenade områden med texten "ankring och fiske rekommenderas ej". Det är emellertid inte förbjudet att fiska i dessa områden och det kommersiella fisket fortsätter. Helcom lämnar utförlig information på sin webbplats⁽¹⁸⁾, inklusive information om hur man ska hantera situationer där fiskare får kemiska vapen i sina nät.

Dessutom finns det ett EU-finansierat forskningsprojekt som heter "Modell av ekologiska risker av kemisk krigsföring" (MERCW). Projektets huvudsyfte är att genomföra riktade forskningsåtgärder och teknikutvecklingsinsatser i syfte att modellera transportvägar och spridning av giftiga ämnen i marina sediment och i den marina miljön. Slutmålet är att bedöma den ekologiska säkerheten för ekosystemen och hälsopåverkan på människor i kustländer nära dumpningsområdena. MERCW-projektets första offentliga rapport⁽¹⁹⁾ innehåller en noggrann och ingående analys av de olika dumpningsområdena, och utgör en startpunkt för projektets övriga åtgärder. Forskningsprojektet rapporterar återkommande sina resultat till Helcom. De nuvarande slutsatserna är att de dumpade kemiska vapnen medför en mycket låg risk för den marina miljön via läckage av giftiga ämnen från dumpad ammunition, och det finns inga indikationer på att det kan vara förknippat med någon risk för folkhälsan att äta fisk.

Ur ett övergripande perspektiv har ett stort antal forskningsprojekt om hur kemikalier påverkar människors hälsa finansierats genom EU:s ramforskningsprogram⁽²⁰⁾. Vissa projekt, exempelvis Compar⁽²¹⁾, omfattade studier på befolkningen runt Östersjön.

Den 29 oktober 2009 lade kommissionen fram ett förslag för parlamentet och rådet om ett gemensamt forskningsprogram för Östersjön (Bonus-1 69). Samtliga åtta EU-medlemsländer kring Östersjön ska genom detta program tillsammans utveckla en politiskt underbyggd, strategisk forskningsagenda och genomföra ett väl integrerat gemensamt forskningsprogram. Under det gemensamma forskningsprogrammets första etapp kommer en strategisk forskningsagenda att tas fram. Den ska baseras på resultaten av ett omfattande och brett samråd med intressenterna, inklusive från andra berörda icke-marina naturvetenskapliga områden och från samhällsvetenskapliga och ekonomiska områden. De komplicerade problemen i samband med dumpningen av ammunition i Östersjöregionen kan vara en av de frågor som tas upp, i syfte att finansiera riktade förslagsinfordringar avseende forskningsinsatser under initiativets genomförandeperiod.

Med utgångspunkt i det övervakningsarbete som hittills genomförts inom ramen för både Helcom och MERCW omfattar EU:s strategi för Östersjöregionen⁽²²⁾ ett centralt projekt som syftar till att utvärdera behovet av att sanera förorenade fartygsvrak och kemiska vapen. Projektet ska samordnas av Polen och omfatta åtgärder för identifiering av nuvarande prioriterade hot och fastställelse av kostnader och fördelar med alla insatser som kan ske genom godkända forskningsprogram. Det ska bygga på befintlig kunskap och kartering i Östersjön.

Målet med EU:s ramdirektiv om en marin strategi⁽²³⁾ är att alla europeiska havsområden ska nå en god havsmiljöstatus till 2020. För att uppnå detta mål är alla medlemsstater skyldiga att utvärdera och övervaka koncentrationerna av främmande ämnen, alla delar av de marina näringskedjorna, främmande ämnen i fisk och skaldjur, etc. Framför allt måste genomförandet av ramdirektivet om en marin strategi grunda sig på samarbete och samordning mellan medlemsstaterna i den marina regionens eller delregionens

(18) http://www.helcom.fi/environment2/hazsubs/en_GB/chemu/?u4.highlight=dumped%20chemical%20munitions

(19) http://www.fimr.fi/en/tutkimus/muu_tutkimus/mercw/en_GB/news/

(20) http://ec.europa.eu/research/environment/themes/projects_en.htm#2;
[http://ec.europa.eu/research/environment/pdf/eur23460_en.pdf;](http://ec.europa.eu/research/environment/pdf/eur23460_en.pdf)
http://ec.europa.eu/research/endocrine/index_en.html

(21) http://ec.europa.eu/research/environment/pdf/env_health_projects/chemicals/c-compare.pdf

(22) KOM(2009) 248, 10.6.2009.

(23) Direktiv 2008/56/EG, EUT L 164, 25.6.2008.

avrinningsområde, såsom i Östersjön, och ska så långt som möjligt bygga på befintliga program och verksamheter som har utvecklats inom ramen för internationella överenskommelser som Helcom. Nivåerna för god havsmiljöstatus måste samordnas regionalt, och beslutas till 2012, och till 2014 ska alla medlemsstater ha sitt övervakningsprogram på plats.

*
* *

Fråga nr 42 från Hans-Peter Martin (H-0376/09)

Angående: Nya kommissionsledamöters avgång från tjänsten

Vid avgång från tjänsten har, enligt förordning nr 422/67/EEG⁽²⁴⁾, ledamöter av kommissionen rätt till en månads grundlön i ersättning för sina bosättningsutgifter.

Ett månatligt avgångsvederlag betalas under tre år. Beloppets storlek beror av hur länge mottagaren innehaft sin tjänst och varierar mellan 40 och 65 procent av den sista grundlönen.

De tre nya ledamöterna av kommissionen, Algirdas Semeta, Pawel Samecki och Karel De Gucht, kommer förmodligen att kvarstå endast en mycket kort tid i tjänsten och de har redan kunnat få två månadslöner i ersättning för bosättningsutgifter. Är det meningen att denna ersättning ska betalas ut också när de avgår från tjänsten?

Hur länge måste en ledamot av kommissionen minst ha innehaft sin tjänst för att kunna göra anspråk på det månatliga avgångsvederlaget? Om förutsättningar för utbetalning finns: kommer avgångsvederlaget då att betalas ut under hela den tre år långa perioden?

Svar

(EN) Kommissionen instämmer inte i frågeställarens påstående att de tre nya ledamöterna av kommissionen – Algirdas Semeta, Pawel Samecki och Karel De Gucht – förmodligen endast kommer att kvarstå en kort tid i tjänsten.

Kommissionen kan besvara den första frågan först om de tre kommissionsledamöterna verkligen begär ersättning för bosättningsutgifter när de avgår från tjänsten. Kommissionen kan emellertid bekräfta att ersättning för bosättningsutgifter kommer att utgå i samband med avgång om en före detta kommissionsledamot måste byta bosättningsort och inte är berättigad till motsvarande bidrag i sin nya verksamhet.

Vad gäller den andra frågan vill kommissionen påpeka att man enligt förordning 422/67/EEG inte behöver ha fullgjort någon minsta tjänstgöringsperiod för att avgångsvederlag ska utgå. Om tjänstgöringsperioden understiger två år är ledamoten berättigad till avgångsvederlag i tre år. Avgångsvederlaget har införts som en kompensation för de begränsningar som enligt artikel 213 i EG-fördraget gäller vad avser verksamheter en kommissionsledamot har rätt att utöva omedelbart efter att ha lämnat sin post, och syftar således till att undvika intressekonflikter. Skyldigheten att iakttä diskretion i fråga om framtida anställningar gäller oavsett om en kommissionsledamot har tjänstgjort i tre veckor eller i tio år.

*
* *

Fråga nr 43 från Nikolaos Chountis (H-0379/09)

Angående: Eventuella personalneddragningar vid företaget "Grekiska skeppsvarv AB" i Skaramanga till följd av utpressning från moderbolagets sida

Företaget "Grekiska skeppsvarv AB" i Skaramanga och det tyska företaget HDW (båda företag i den tyska koncernen "ThyssenKrupp Marine Systems") har meddelat att de planerar att häva de kontrakt som de ingått med grekiska staten om tillverkning av fyra ubåtar och underhåll av ytterligare tre ubåtar, eftersom grekiska staten är skyldig företaget 524 miljoner euro. Det grekiska försvarsministeriet vägrar emellertid att betala beloppet och ta emot den första av de fyra ubåtarna på grund av fastställda stabilitetsproblem. Det bör noteras att grekiska staten redan har betalat 80 procent av det totala beloppet för de sju ubåtarna. Det tyska företagets förhållningssätt kan karaktäriseras som utpressning, då ett hävande av kontrakten i praktiken kommer att

(24) EGT 187, 8.8.1967, s. 1.

leda till att skeppsvarven läggs ner, och de 2000 anställda vid "Grekiska skeppsvarv AB" i Skaramanga kommer att förlora sina jobb. Kan kommissionen därför besvara följande frågor: Vilka åtgärder kan medlemsstaterna vidta gentemot multinationella företag som inte tvekar att ställa orimliga krav och åsidosätta sina kontraktsvillkor med hot om förlorade arbetstillfällen? Vad kan kommissionen göra för att bidra till att dessa arbetstillfällen behålls?

Svar

(EN) Utifrån de upplysningar ledamoten lämnar i sin muntliga fråga verkar det vara fråga om ett kontrakt som har ingåtts mellan den grekiska staten och ett privat bolag gällande tillverkning av fyra ubåtar och underhåll av ytterligare tre ubåtar.

De problem ledamoten tar upp rör genomförandet av kontraktet och mer specifikt skälen till att det hävts av det avtalsslutande bolaget och inte tilldelningen av det offentliga kontraktet i fråga. På grundval av de begränsade uppgifter som ledamoten lämnar berör inte detta ärende gemenskapens lagstiftning om offentlig upphandling, och faller därmed under medlemsstaternas nationella lagstiftning. Kommissionen uppmanar därför ledamoten att i denna fråga ta kontakt med behöriga nationella myndigheter.

*
* *

Fråga nr 44 från Bendt Bendtsen (H-0380/09)

Angående: Statsstöd till den nederländska trädgårdsnäringen

I Nederländerna finns en garantifond ("borgställingsfonds") ur vilken företag inom växthussektorn kan få statliga garantier som täcker 85 procent av investeringslån på upp till 2,5 miljoner euro. Kan kommissionen redogöra för vilka överväganden som gjordes när denna ordning godkändes?

Förutom detta lånearrangemang har trädgårdsföretagen fått ta del av en rad subventionssystem. Kommer kommissionen mot bakgrund av detta att ta hänsyn till antalet och omfattningen av tidigare åtgärder när det ska avgöras om ett eventuellt nytt initiativ stämmer överens med reglerna för statsstöd?

Svar

(EN) Ledamoten undrar hur kommissionen ställer sig till garantierna inom den nederländska växthussektorn.

Den nederländska ordningen ger garantifonden möjlighet att bevilja statligt stöd i form av garantier motsvarande som mest 80 procent av det garanterade lånet. Det högsta garantibeloppet uppgår till 2,5 miljoner euro. Garantierna beviljas för att täcka lån för investeringsändamål inom växthussektorn, och gäller endast små och medelstora företag.

Denna ordning har godkänts genom kommissionens beslut av den 23 april 2009⁽²⁵⁾. Kommissionen har bedömt åtgärden mot bakgrund av tillämpliga bestämmelser om statligt stöd både vad gäller garantier och investeringsstöd inom jordbrukssektorn, och har dragit slutsatsen att den föreslagna ordningen var förenlig med dessa bestämmelser.

När det gäller stöd som trädgårdsföretagen kan få utöver nämnda garantiarrangemang vill kommissionen påpeka att ytterligare stöd enligt andra befintliga program inte är förbjudna, så länge den högsta tillåtna stödintensitet som anges i riktlinjerna för jordbruksområdet iakttas. De nederländska myndigheterna har åtagit sig att följa dessa bestämmelser om ackumulerat stöd i syfte att inte överskrida den högsta tillåtna stödintensiteten.

*
* *

⁽²⁵⁾ http://ec.europa.eu/competition/state_aid/register/ii/doc/N-112-2009-WLWL-en-23.04.2009.pdf - EUT C 190, 13.8.2009

Fråga nr 45 från Fiorello Provera (H-0382/09)**Angående: Eutelsats sändning av Al-Aqsa TV**

Det franska satellitföretaget Eutelsat fortsätter att sända tv-kanalen Al-Aqsa TV, trots att innehållet i kanalens program står i direkt strid med artikel 3b i direktivet om audiovisuella medietjänster (2007/65/EG⁽²⁶⁾). Sådana program bidrar också till den ökande radikaliserings i Europa och utgör ett hot mot Europas säkerhet. Al-Aqsa TV ägs, finansieras och kontrolleras av Hamas, en organisation som finns uppsatt på EU:s lista över terroristorganisationer. I december 2008 informerade den franska sändningsmyndigheten Conseil Supérieur de l'Audiovisuel (CSA) Eutelsat om att innehållet i Al-Aqsa TV bryter mot artikel 15 i den franska kommunikationslagen av den 30 september 1986. Genom denna lag förbjuds all form av uppmaning till hat eller våld på grund av etnisk tillhörighet, religion eller nationalitet. Trots CSA:s meddelande fortsätter Eutelsat att visa Al-Aqsa TV, vars program fortsätter att bryta mot europeisk och fransk audiovisuell lagstiftning.

Vilka åtgärder planerar kommissionen att vidta för att förhindra att Al-Aqsa TV sänds av ett europeiskt satellitföretag? Har kommissionen formellt tagit upp denna fråga med franska myndigheter, och hur planerar kommissionen att se till att den europeiska audiovisuella lagstiftningen följs?

Svar

(EN) Kommissionen delar ledamotens oro över program som innehåller uppmaningar till hat i strid med en medlemsstats lagstiftning. Kommissionen samarbetar aktivt med medlemsstaterna och främjar samarbete mellan dem i syfte att se till att gemenskapens lagstiftning tillämpas fullt ut inom detta mycket känsliga område.

Kommissionen är medveten om att Al-Aqsa TV sänds via Atlantic Bird 4 som ägs av den Frankrikebaserade satellitoperatören Eutelsat. Tjänster via Atlantic Bird 4 är till största delen tillgängliga i länder i Mellanöstern. Inom EU kan endast medborgare i södra Italien, Cypern, Malta och Grekland titta på kanalen med standardutrustning. I andra EU-länder krävs stora parabolantennor för att få in Al-Aqsa TV:s program. Det ska också påpekas att kommissionen hittills inte har fått något formellt klagomål om Al-Aqsa TV:s program.

Enligt artikel 22a i direktiv 89/552/EEG är tv-sändningar som uppmantar till hat grundat på ras, kön, religion eller nationalitet förbjudna, men samtidigt är yttrandefriheten en grundsten i ett demokratiskt och pluralistiskt samhälle. Gränsen mellan yttrandefrihet och uppmaning till hat är ibland hårfin. Mot den bakgrunden är ett totalförbud mot en tv-kanal en ytterst radikal åtgärd som endast får användas i undantagsfall.

Kommissionen skickade i september 2008 en formell skrivelse till den franska sändningsmyndigheten Conseil Supérieur de l'Audiovisuel (CSA) angående Al-Aqsa TV. Efter denna förfrågan och med beaktande av att Al-Aqsa TV hade för avsikt att sända till alla EU-länder via Eurobird 9, en europeisk tv-satellit som drivs av Eutelsat, utfärdade CSA en varning (mise en garde) mot Eutelsat i december 2008. Som en följd härav såg CSA till att Al-Aqsa TV inte förverkligade sina planer på att rikta sina sändningar till alla tittare inom EU. Den 23 oktober 2009 skrev kommissionen till de franska myndigheterna och bad om en uppföljning av CSA:s beslut från 2008.

I egenskap av fördragets väktare kan kommissionen generellt inleda överträdelseförfaranden mot medlemsstater om man bedömer att medlemsstaten i fråga inte följer gemenskapens lagstiftning. När det gäller Frankrikes hantering av Al-Aqsa TV, kan kommissionen komma att använda sig av den möjligheten beroende på vad den får för svar på ovannämnda skrivelse.

Dessutom tar kommissionen återkommande upp frågan om Al-Aqsa TV:s och andra kanalers sändningar i en politisk dialog med berörda länder, vare sig det handlar om dessa kanalers ursprungsländer, det land där uppkopplingen till satelliten sker eller ett land vars satellitkapacitet utnyttjas för dessa sändningar.

*

* *

(26) EUT L 332, 18.12.2007, s. 27.

Fråga nr 46 från Martin Ehrenhauser (H-0385/09)**Angående: Finansiering vid den andra folkomröstningen i Irland**

Anser kommissionen att det förenligt med gällande irländsk lagstiftning och EU-lagstiftning att bedriva informationsverksamhet i samband med en folkomröstning?

Var det, i den informationsverksamhet (till exempel broschyrer) som finansierades av kommissionen, balans mellan argumenten för respektive emot en ratificering av Lissabonfördraget?

Vilka argument mot Lissabonfördraget framfördes?

Svar

(EN) Europeiska kommissionens roll är att bidra till en väl underbyggd debatt om EU, genom att tillhandahålla saklig, korrekt och tydlig information till medborgarna. Det gäller även information om det nya Lissabonfördraget, som undertecknades av samtliga medlemsstater och stöddes av Europaparlamentet.

Kommissionen har lagt ut information om Lissabonfördraget på EU:s webbplats (http://europa.eu/lisbon_treaty/index_sv.htm), inklusive frågor och svar och den konsoliderade nya fördragstexten. Dessutom har kommissionen för medborgarnas räkning tagit fram en sammanfattning av det nya fördraget med titeln "Din guide till Lissabonfördraget", där man i enkla, sakliga ordalag får veta vad som är nytt med Lissabonfördraget. Broschyren riktar sig till medborgare i alla medlemsstater och finns tillgänglig på EU:s samtliga 23 officiella språk.

Att det finns en betydande brist på EU-information i Irland har konstaterats i olika forskningsresultat och i slutsatserna från den rapport om Irlands framtid i EU som i november 2008 offentliggjordes av ett underutskott i Oireachtas, det irländska parlamentet.

För att bemöta behovet av saklig EU-information undertecknade Europaparlamentet och Europeiska kommissionen i januari 2009 ett treårigt samförståndsavtal om samarbete för kommunikation om Europa med den irländska regeringen.

Inom ramen för detta avtal, och i nära samarbete med den irländska regeringen och med Europaparlamentets kontor i Irland, har en rad åtgärder vidtagits i syfte att verka för en ökad förståelse av EU hos Irlands allmänhet.

Kommissionen organiserade verksamheter såsom elva offentliga diskussioner om EU över hela Irland, en rikstäckande annonskampanj som visade vad EU gör för konsumenterna, en uppsatstävling på mellan- och högstadienivå samt Internetinsatser, som den nya interaktiva webbplatsen och socialt nätverkande på Internet. I samband med ett program som heter "Tillbaka till skolan" och bland annat bygger på att tjänstemän som arbetar för EU-institutionerna gör besök på sina gamla högskolor, besökte 87 irländska tjänstemän 101 skolor i 24 länder.

I samarbete med det irländska utrikesdepartementet organiserade kommissionen också ett antal informationsmöten som kallades "Fakta om Lissabonfördraget" för berörda organisationer, däribland icke-statliga organisationer och regionala myndigheter. Under 2009 organiserades även sex samtalskvällar tillsammans med Irlands största kvinnoorganisationer.

*

* *

Fråga nr 47 från Frank Vanhecke (H-0386/09)**Angående: Förordningen om medborgarinitiativet**

I sin resolution av den 7 maj 2009 uppmanade Europaparlamentet kommissionen att efter Lissabonfördragets ikraftträdande utan dröjsmål lägga fram ett förslag till förordning om medborgarinitiativet (<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P6-TA-2009-0389&language=SV>).

Har kommissionen redan förberett ett förslag? Planerar kommissionen att lägga fram ett förslag till förordning så snart som Lissabonfördraget träder i kraft? Tar man hänsyn till de påpekanden som framförs i ovannämnda betänkande från Europaparlamentet?

Svar

(EN) Kommissionen välkomnar införandet av ett medborgarinitiativ som ger EU:s medborgare en starkare röst, skänker den europeiska demokratin en ny dimension och kompletterar den uppsättning rättigheter som hör samman med EU-medborgarskapet.

Kommissionen anser att EU:s medborgare bör kunna dra nytta av det europeiska medborgarinitiativet så fort som möjligt efter det att Lissabonfördraget har trätt i kraft. För det ändamålet kommer kommissionen att lägga fram ett förslag till förordning om EU:s funktionssätt efter fördragets ikraftträdande, grundat på artikel 24 i fördraget. Kommissionens ambition är att möjliggöra att förordningen antas innan ett år har gått efter fördragets ikraftträdande och förlitar sig på att Europaparlamentet och rådet delar den målsättningen.

Med tanke på hur viktigt det kommande förslaget är för medborgare, det organiserade civilsamhället, berörda aktörer och offentliga myndigheter i medlemsstaterna, måste medborgare och alla berörda aktörer få tillfälle att ge sin syn på hur medborgarinitiativet ska fungera.

Kommissionen antog därför den 11 november en grönbok⁽²⁷⁾ i syfte att inhämta alla berörda parter synpunkter om de frågor som är av central betydelse för den kommande förordningen. Kommissionen hoppas att samrådet ska ge upphov till ett brett spektrum av svar. Kommissionen kommer att utgå från resultaten av detta samråd när den utarbetar sitt förslag.

Kommissionen välkomnar varmt parlamentets resolution om medborgarinitiativet som antogs i maj 2009 och anser att det är ett värdefullt bidrag till diskussionen. Kommissionen stöder också de flesta av förslagen.

*
* *

Fråga nr 48 från John Bufton (H-0387/09)**Angående: Elektronisk identifiering av får och getter - förordning (EG) nr 1560/2007**

Den 31 december 2009 införs det obligatoriska systemet för elektronisk identifiering av får och getter enligt förordning (EG) nr 1560/2007⁽²⁸⁾. Skulle kommissionen mot denna bakgrund kunna överväga att skjuta upp införandet av elektronisk identifiering med hänsyn till att den utrustning som används för att skanna/avläsa öronmärken inte är korrekt, vilket kommer att skapa stora problem för djuruppfödarna?

Kan kommissionen därför tänka sig att endast tillämpa systemet på frivillig basis från den 31 december 2009?

Svar

(EN) Gemenskapens nuvarande bestämmelser om enskild identifiering och spårbarhet för får och getter föranleddes av utbrottet av mul- och klövsjuka i Storbritannien 2001, och de därpå följande rapporterna från parlamentet, revisionsrätten och den rapport som kallas "Anderson report" till det brittiska underhuset, vilka pekade på att det dåvarande spårbarhetssystemet var otillförlitligt. Vid den tiden krävde tunga aktörer som den nationella uppfödarorganisationen NFU att enskild spårbarhet och elektronisk identifiering skulle införas, men dessutom att man skulle "agera före resten av EU".

Därför infördes genom rådets förordning (EG) nr 21/2004 ett system för elektronisk identifiering av får och getter, som blir obligatoriskt från januari 2010.

Frivillig elektronisk identifiering blir i praktiken detsamma som frivillig spårbarhet. Ett frivilligt system betyder också att man inte skapar likvärdiga förutsättningar, eftersom ett antal medlemsstater redan är långt framme i processen med att införa elektronisk identifiering.

Tekniken är nu mogen och färdig att användas i det praktiska uppfödningsarbetet.

Varken parlamentet eller rådet har någonsin ifrågasatt de grundläggande bestämmelserna i förordningen.

(27) Grönbok om ett europeiskt medborgarinitiativ, KOM (2009) 622.

(28) EUT L 340, 22.12.2007, s. 25.

Kommissionen har emellertid vidtagit åtgärder för att i möjligaste mån underlätta ett smidigt införande av det nya systemet för att minska kostnader och bördor för aktörerna, utan att ifrågasätta förordningens principer.

*
* *

Fråga nr 49 från Derk Jan Eppink (H-0388/09)

Angående: Försening av förslaget från Kroes om möjligheten att kräva ersättning för personer som lidit skada till följd av karteller

Vid sammanträdet i utskottet för ekonomi och valutafrågor den 29 september 2009 redogjorde kommissionsledamot Kroes för sitt förslag om att utöka de juridiska möjligheterna att yrka på ersättning för personer som lidit skada till följd av karteller. Hon konstaterade att förslaget var mycket viktigt och utgjorde en hjärtefråga för henne. Den 7 oktober 2009 skulle förslaget läggas fram för kommissionskollegiet.

Ett särskilt möte som planerats till fredagen den 2 oktober 2009 annullerades emellertid på begäran av ordförandens kabinett, och förslaget försvann på ett mystiskt sätt.

Varför försvann förslaget från kommissionens dagordning, trots att kommissionsledamot Kroes hade informerat ekonomiutskottet om att kommissionskollegiet skulle fatta ett snabbt beslut om det?

I Frankfurter Allgemeine Zeitung av den 20 oktober 2009 konstaterades det att ordföranden för Europaparlamentets rättsutskott, som också är partner i ett tyskt advokatkontor med kartellrelaterade uppdrag, utövar påtryckningar på kommissionen i samband med det berörda förslaget. Stämmer detta?

Vad anser kommissionen om den potentiella intressekonflikt som uppstått för rättsutskottets ordförande och som artikeln i Frankfurter Allgemeine Zeitung rapporterar om?

När kan vi vänta oss att förslaget läggs fram?

Svar

(EN) Det är riktigt att kommissionen överväger att göra en uppföljning av lagstiftningen mot bakgrund av kommissionens vitbok från april 2008, såsom Europaparlamentet föreslog i sin resolution om vitboken från mars 2009. För närvarande har emellertid inte kommissionen fattat något slutgiltigt beslut i denna fråga. Ledamoten kan dock vara förvissad om att kommissionen står helt fast vid vitbokens mål och förslag.

*
* *

Fråga nr 50 från Jörg Leichtfried (H-0391/09)

Angående: Tillåtelse av extra långa lastbilar

I september 2009 ställde jag en skriftlig fråga (<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=WQ&reference=E-2009-4313&language=SV>) angående de studier om extra långa lastbilar som kommissionen låtit genomföra. Tyvärr måste jag konstatera att kommissionen i sitt svar överhuvudtaget inte besvarar mina frågor. En rad icke-statliga organisationer har redan ifrågasatt studiernas resultat och kvalitet. Kommissionens reaktion på min skriftliga fråga gör att även jag nu börjar ifrågasätta värdet av dessa studier.

Jag skulle därför enträget vilja uppmana kommissionen att ge ett konkret svar på min fråga under frågestunden.

Svar

(FR) Som svar på denna fråga, som följer på den skriftliga frågan (E-4313/09) som ingavs i oktober 2009 om två studier som kommissionen låtit genomföra om vilken påverkan tillåtelse av extra långa lastbilar kan få för trafiken inom EU, vill kommissionen försäkra ledamoten om att det svar kommissionen då lämnade var så exakt som det var möjligt med tanke på då tillgängliga uppgifter.

I den första studien som på kommissionens begäran genomfördes av "Transport & Mobility Leuven" (T&ML) i november 2008 drogs den generella slutsatsen att en mer omfattande användning av extra långa lastbilar avgjort skulle få positiv effekt på den övergripande effektiviteten inom Europas transportsektor tack vare att vägtransporternas säkerhet och miljöprestanda förväntades öka.

Sedan dessa studier publicerades har emellertid resultaten kritiserats hårt av intressenterna, inte enbart med avseende på vilka parametrar som använts för transportbehovets elasticitet, utan även på grund av de återverkningar en mer omfattande användning av dessa fordon kan få i termer av vägsäkerhet och färdmedelsfördelning.

Därför ansåg kommissionen att det krävdes en mer ingående analys av frågan, och det är mot den bakgrunden en ny studie har genomförts av Gemensamma forskningscentret – Institutet för tekniska framtidsstudier (JRC-IPTS) i Sevilla. Även om den nya studiens slutsatser är mycket mindre långtgående än i T&ML:s rapport dras ändå slutsatsen att en mer omfattande användning av extra långa lastbilar i trafiken inom EU skulle minska det antal resor som för närvarande krävs med den befintliga och lättare fordonsparken.

Det är viktigt att betona att hypoteserna än så länge inte har prövats i verkligheten. Kommissionen anser därför att försiktighet är på sin plats när man formulerar slutsatser – som hittills med nödvändighet har varit preliminära – i väntan på kompletterande forskningsresultat. Författarna av dessa båda studier intar ett försiktigt förhållningssätt som ligger i linje med andra rapporter av intressegrupper och medlemsstater.

För att fullt ut kunna beakta den mångfald av åsikter som avspeglas i ledamotens fråga vad beträffar aspekter som efterfrågeelasticitet, färdmedelsfördelning, den beräknade utnyttjandegraden av extra långa lastbilar och deras påverkan på infrastrukturkostnaderna, har kommissionen redan sammankallat en styrgrupp med företrädare för de intressenter som deltar i granskningen av dessa frågor. Styrgruppen höll sitt första möte i början av november 2009 och är nu i färd med att föreslå en rad godkända ekonomiska parametrar för ytterligare en studie, som ska påbörjas i början av 2010 (förslag gällande studien har nyligen lämnats in till kommissionen och behandlas för närvarande).

Kommissionen vill försäkra ledamoten om att de punkter han har tagit upp kommer att undersökas mer ingående i den nya studien. Till sist kommer kommissionen, som den redan vid flera tillfällen har förklarat, att besluta om behovet av att ändra gällande lagstiftning först efter att ha tittat på samtliga konsekvenser av att anpassa bestämmelserna om vikter och dimensioner för extra långa lastbilar i direktiv 96/53/EG⁽²⁹⁾.

*
* *

Fråga nr 51 från Frieda Brepoels (H-0398/09)

Angående: Ryska importavgifter

I sitt svar på den skriftliga frågan <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=WQ&reference=E-2009-4200&language=SV> av den 25 augusti 2009 medger kommissionen att de ryska myndigheterna sedan 2008 har vidtagit en rad protektionistiska åtgärder. Höjningen av importavgifterna får betydande konsekvenser för ett stort antal exportvaror från EU, såsom skördetröskor, bilar, möbler och en mängd jordbruksprodukter. Dessutom missbrukas importavgifterna för att tvinga europeiska företag att bilda samriskföretag, såsom i fallet med Case New Holland och ryska Kamaz nyligen. EU måste därför fortsätta verka för att importavgifterna på alla dessa produkter ska avskaffas. Mot bakgrund av detta vill jag ställa följande frågor till kommissionen:

Vilka ytterligare åtgärder har kommissionen nu vidtagit i frågan?

Vad kom man fram till i frågan vid toppmötet mellan EU och Ryssland den 18–19 november 2009?

De ryska myndigheterna skulle se över alla tillfälliga höjningar av importavgifterna. Är det slutliga resultatet av denna översyn redan känt?

Är de ryska myndigheterna villiga att hålla formella samråd i enlighet med artikel 16 i avtalet mellan EU och Ryssland?

Vilken är kommissionens fortsatta strategi på området?

(29) Rådets direktiv 96/53/EG om största tillåtna dimensioner i nationell och internationell trafik och högsta tillåtna vikter i internationell trafik för vissa vägfordon som framförs inom gemenskapen, EGT L 235 av den 17.9.1996.

Svar

(EN) Efter svaret på ledamotens skriftliga fråga E-4200/09⁽³⁰⁾ har kommissionen fortsatt att sätta press på de ryska myndigheterna angående de protektionistiska åtgärder landet har vidtagit för att bemöta den globala ekonomiska krisen. Kommissionen oroar sig särskilt över planerna på att permanenta de höjda importavgifterna under den nya gemensamma externa tulltaxan för tullunionen mellan Ryssland, Kazakstan och Vitryssland, som väntas träda i kraft den 1 januari 2010.

Kommissionen har därför under de senaste veckorna inriktat sig på att diskutera EU:s oro med tullunionens tre medlemmar och kräva att denna oro ska beaktas när de tre statscheferna den 27 november 2009 fattar ett slutgiltigt beslut om den nya gemensamma externa tulltaxan. Som ett prioriterat område har kommissionen angett tulltaxans konsekvenser för bilar och skördetröskor, jämte en rad andra produkter. Diskussionerna fortsatte i förra veckan och frågan togs upp av kommissionens ordförande vid toppmötet mellan EU och Ryssland i Stockholm den 18 november 2009. Kommissionsledamoten med ansvar för handelsfrågor diskuterade också frågan vid ett bilateralt möte med den ryska ekonomiministern Elvira Nabiullina i anslutning till mötet.

Även om det var ett lovande tecken att president Dmitrij Medvedev vid toppmötet själv förklarade att Rysslands nuvarande protektionistiska åtgärder visat sig vara ineffektiva, stod det också klart att den föreslagna gemensamma externa tulltaxan kommer att träda i kraft från den 1 januari 2010 som planerat. Kommissionen fick endast ett löfte om att de nyligen genomförda avgiftshöjningarna inte kommer att permanentas utan ska ses över när tullunionen har inrättats.

De ryska myndigheterna har ännu inte godkänt formella samråd enligt artikel 16 i partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan EU och Ryssland, trots att kommissionen vid flera tillfällen har begärt detta.

*
* *

Fråga nr 52 från Alfreds Rubiks (H-0399/09)**Angående: Statusen på EU-nivå för soldater i anti-Hitler-koalitionen**

I flera av Europeiska unionens medlemsstater har veteraner från andra världskriget som kämpade mot nazismen och fascismen tilldelats statusen som soldater i anti-Hitler-koalitionen.

På vilket sätt kunde denna status som soldat i anti-Hitler-koalitionen erkännas på EU-nivå?

Svar

(FR) Kommissionen saknar behörighet när det gäller statusen för krigsveteraner. Ansvar för denna fråga ligger hos medlemsstaterna.

*
* *

Fråga nr 53 från Ivo Belet (H-0404/09)**Angående: Kampen mot dopning - vistelserapportering**

I Belgien har det blivit stor uppståndelse efter den ettåriga avstängningen av tennisspelare som inte hade lämnat in korrekta vistelserapporteringar.

Skyldigheten att lämna in vistelserapportering är under alla omständigheter en drastisk åtgärd för "oskyldiga" spelare och väcker en hel del frågor angående eventuella intrång i spelarnas privatliv.

Domen i form av ett års avstängning mot spelare som har fyllt i vistelserapporteringen bristfälligt är helt i strid med proportionalitetsprincipen, då det rör sig om spelare som på intet sätt har dopat sig.

Det faktum att ett överklagande endast kan göras till TAS gör det svårt för spelarna att överklaga avstängningen.

Vad anser kommissionen om denna situation med tanke på de avstängningar som utdömdes i fallet Meca-Medina?

⁽³⁰⁾ <http://www.europarl.europa.eu/QP-WEB/application/home.do?language=EN>

Håller kommissionen med om att straffskalorna för överträdelse av vistelserapporteringen och överklagandeförfarandet på europeisk och internationell nivå i högre grad bör samordnas?

Är kommissionen villig att ta initiativ i denna fråga?

Svar

(EN) Kommissionen är fast besluten att bekämpa dopning i idrottssammanhang och stöder utvecklingen av effektiva antidopningsåtgärder i linje med EU-lagstiftningens bestämmelser om grundläggande rättigheter och friheter.

Kommissionen har regelbundna kontakter med behöriga institutioner och organisationer, framför allt med Europaparlamentet, medlemsstaterna, Europarådet och Internationella antidopningsbyrån Wada, för att diskutera frågor i anslutning till dopningsbekämpning. Frågan om uppgiftsskydd och skydd av enskilda idrottsutövaras privatliv är en av de viktigaste och känsligaste. Kommissionen har i detta sammanhang bett Wada att se över den relevanta internationella standarden för skydd av privatlivet och personuppgifter, efter det yttrande som antogs i april 2009 av "arbetsgruppen för artikel 29" som inrättats enligt direktiv 95/46/EG om skydd av personuppgifter. Wada har därefter genomfört en omfattande översyn av standarden i syfte att bringa den i överensstämmelse med EU:s lagstiftning. Ett antal frågor är dock fortfarande föremål för diskussioner, bland annat frågan om proportionalitet vad gäller regeln om vistelserapportering, i synnerhet mot bakgrund av andra standarder och metoder som tillämpas inom Wada.

I det avseendet anser kommissionen att kampen mot dopning på elitidrottsnivå gör det befogat att genomföra dopningskontroller för elitidrottare utan föregående varning och utanför idrottsevenemang. Kontrollerna måste dock vara proportionerliga och genomförandet ska ske med respekt för idrottsutövarnas individuella rättigheter.

Kommissionen kommer att fortsätta sitt nära samarbete med berörda institutioner och organisationer, däribland Europarådets expertgrupp om antidopning och dataskydd. Expertgruppens arbete kommer säkert att bidra till att förstärka dialogen med Wada om riktlinjer för genomförandet av regeln om vistelserapportering, där även de frågor ledamoten har berört kommer in, såsom idrottares möjligheter att överklaga beslut som fattats på nationell nivå och proportionaliteten i disciplinåtgärder.

*
* *

Fråga nr 54 från James Nicholson (H-0405/09)

Angående: En EU-strategi mot organiserad brottslighet

Det beslag som nyligen gjordes av 120 miljoner cigaretter i Greenores hamn (i grevskapet Louth i Irland) har beskrivits som det största beslaget av smuggelgods någonsin i Europeiska unionen.

Många menar att en nordirländsk terroristgrupp låg bakom smuggelverksamheten, i samarbete med organiserade brottsyndikat. Beslaget kunde genomföras tack vare ett utmärkt samarbete mellan Storbritanniens och Irlands polisväsenden, flottor, tullmyndigheter och skattemyndigheter.

Kommer kommissionen mot bakgrund av detta att uppmana andra EU-länder att låta denna strategi fungera som modell för ett starkare EU-samarbete mot tobaks- och narkotikasmuggling och annan organiserad brottslighet?

Svar

(EN) Det fall ledamoten nämner var mycket riktigt det största enskilda beslaget av insmugglade cigaretter någonsin inom EU och ett resultat av ett framgångsrikt internationellt samarbete mellan olika organ som samordnades av det irländska skatte- och tullverket (Revenue Customs Service) och Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf). Även de internationella aspekterna av de uppföljande utredningarna samordnas av Olaf.

Fallet i fråga visar tydligt på vikten och fördelarna av ett nära internationellt samarbete, och kommissionen kommer att fortsätta att stödja och uppmuntra åtgärder som syftar till att skapa synergieffekter och en sektorsövergripande strategi för samarbetet mellan olika organ i kampen mot olaglig, gränsöverskridande brottslighet.

När det gäller cigaretter har Olaf de senaste fjorton åren hållit en årlig konferens för utredare och underrättelsepersonal som arbetar inom tobakssektorn, för att utbyta information om nuvarande och framväxande hot och skapa stadigvarande operativa kontakter mellan medlemsstaterna, viktiga tredje länder och internationella organisationer.

För att kunna stimulera den typ av samarbete som ledamoten nämner lämnar gemenskapen ekonomiskt stöd i form av bidrag inom ramen för EU-programmet "Förebyggande och bekämpande av brott", som förvaltas av kommissionens generaldirektorat för rättvisa, frihet och säkerhet. Programmet totala budget för 2010 är 85,88 miljoner euro. Herkules II-programmet, som förvaltas av Olaf, stöder projekt som främjar skydd av gemenskapens finansiella intressen och syftar till att öka det transnationella och sektorsövergripande samarbetet och inrättandet av nätverk i medlemsstater, anslutningsländer och kandidatländer. Cigarettsmuggling är ett av de områden som omfattas av Herkules II. Programmet har en budget på 98,5 miljoner euro för perioden 2007–2013.

*
* *

Fråga nr 55 från Ryszard Czarnecki (H-0407/09)

Angående: Diskriminering av den polska minoriteten i Litauen

Vad tänker kommissionen göra för att den litauiska regeringen ska sluta upp med att diskriminera den polska minoriteten i landet? De senaste månaderna har det skett en skärpning av de metoder som tillämpats under flera år: en nedskärning av antalet polska skolor och polska klasser, tvångsmässig litauisk stavning av polska efternamn, ingen återlämning av den egendom som för några decennier sedan konfiskerades av det sovjetiska styret (litauerne själva får i mycket högre grad tillbaka sin egendom), förbud mot att använda polska ort- och gatunamn i områden där det bor många polacker vilket helt och hållet strider mot europeiska normer, försök att nonchalera de parlamentariker som företräder den polska minoriteten i det litauiska parlamentet – detta är metoder som kommissionen inte stillatigande kan låta pågå. Saken är mycket brådskande och kräver ett omedelbart ingripande, vilket jag ber kommissionen att beakta.

Svar

(EN) Respekten för minoritetspersoners rättigheter, inklusive respekten för principen om icke-diskriminering, är en av de EU:s grundläggande principer. Den nämns nu uttryckligen i artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen, såsom ändrat genom Lissabonfördraget, som kommer att träda i kraft den 1 december 2009. Genom artikeln fogas respekten för minoritetspersoners rättigheter till de värden unionen ska bygga på.

Kommissionen kan emellertid endast agera inom områden där EU har behörighet, exempelvis de områden där direktiv 2000/43/EG⁽³¹⁾ genomför principen om likabehandling mellan personer oavsett deras ras eller etniska ursprung.

De frågor ledamoten tar upp faller under medlemsstaternas ansvar. De måste se till att grundläggande rättigheter skyddas genom att tillämpa sin egen lagstiftning och uppfylla sina internationella skyldigheter. I sådana frågor kan talan väckas i medlemsstaternas domstolar och – när nationella möjligheter till prövning har uttömts – i Europadomstolen för mänskliga rättigheter.

*
* *

Fråga nr 56 från Laima Liucija Andrikienė (H-0408/09)

Angående: Det tredje energipaketet och skyddet för europeiska energikonsumenter

I april 2009 antog Europaparlamentet det tredje lagstiftningspaketet om EU:s marknader för elektricitet och gas. En av de viktigaste målsättningarna med lagstiftningspaketet är att ge skydd åt europeiska energikonsumenter gentemot stora energimonopol genom att se till att en distinktion görs mellan de företag som ansvarar för gasledningar och elnät och de företag som levererar gas eller alstrar energi. När förväntas det tredje energipaketet vara helt genomfört, dvs. när ska alla EU-medlemsstater ha valt en modell för åtskillnad (fullständig åtskillnad, oberoende systemansvariga (ISO) och oberoende systemansvariga för överföring (ITO)), och när ska de ha genomfört bestämmelserna för de respektive modellerna? Har kommissionen

⁽³¹⁾ Rådets direktiv 2000/43/EG av den 29 juni 2000 om genomförandet av principen om likabehandling av personer oavsett deras ras eller etniska ursprung, EGT L 180, 19.7.2000.

information om hur många EU-medlemsstater som har valt den "lättaste" åtskillnadsmodellen, dvs. en oberoende systemansvarig för överföring? Hur avser kommissionen att bevaka europeiska energikonsumenter intressen om energimarknaderna i olika medlemsstater även i fortsättningen kommer att styras av stora energimonopol?

Svar

(EN) Direktiven om det tredje energipaketet trädde i kraft den 3 september 2009 och måste införlivas i medlemsstaternas lagstiftning senast den 3 mars 2011. Paketets bestämmelser om åtskillnad ska tillämpas av medlemsstaterna från den 3 mars 2012, och i vissa särskilda fall från den 3 mars 2013.

Enligt det tredje energipaketets bestämmelser kan medlemsstaterna välja mellan tre modeller av åtskillnad: fullständig åtskillnad, oberoende systemansvariga (ISO) och oberoende systemansvariga för överföring (ITO). Även om dessa tre modeller för åtskillnad innebär olika grader av strukturell åtskillnad av nätverksverksamhet och leveransverksamhet, bör var och en av dem vara effektiva när det gäller att undanröja alla intressekonflikter mellan producenter, leverantörer och systemoperatörer. I detta tidiga införlivandeskede har kommissionen ännu ingen överblick över hur många medlemsstater som kommer att välja ITO-modellen för åtskillnad.

I syfte att skydda konsumenternas intressen mot alla olämpliga marknadsbeteenden från energibolagens sida i medlemsstaterna kommer kommissionen att anstränga sig på alla sätt för att se till att medlemsstaterna genomför och tillämpar det tredje energipaketets bestämmelser korrekt och i tid, och därigenom skapa ett regelverk som på allvar kan skydda konsumenternas intressen.

*
* *

Fråga nr 57 från Sławomir Witold Nitras (H-0410/09)

Angående: Oriktigheter i samband med ersättning till varvsindustrin

I enlighet med lagen om ersättning till enheter av särskild betydelse för den polska varvsindustrin utsåg Polens finansminister, bland de kandidater om vilka det överenskommits med kommissionen, en observatör för ersättningsförfarandet. Observatören hade i uppgift att övervaka utbetalningen av ersättningar, i synnerhet arbetet med att förbereda och genomföra försäljningen av egendom, och var dessutom ålagd att månatligen avlägga rapport för kommissionen om sitt övervakningsarbete.

Nu vill jag fråga kommissionen om det konstaterats några oriktigheter i samband med dessa ersättningar och om observatören deltagit och fortsättningsvis deltar i förfarandet med dem och dessutom om utbetalningarna förlöpt i enlighet med kommissionens beslut av den 6 november 2008 om statligt stöd till de polska varven i Szczecin och Gdynia?

Svar

(EN) Observatörerna spelar en avgörande roll i genomförandet av kommissionens beslut av den 6 november 2008 om fartygsvarven i Szczecin och Gdansk⁽³²⁾.

Det finns en observatör för varje varv, vars roll är att hålla kommissionen informerad om framsteg som görs under försäljningen av egendom och alla eventuella svårigheter man stöter på. För att nå det målet förser observatörerna kommissionen med månatliga lägesrapporter. Observatörerna har skickat in sådana rapporter varje månad sedan försäljningsprocessen inleddes och fram till nu. Deras roll i processen inskränker sig till att vara övervakande och de deltar inte aktivt i ledningen eller hanteringen av försäljningsprocessen som sådan.

Observatörerna har vid olika tillfällen gett kommissionen värdefull inblick i processen och kommissionen har tack vare dem kunnat ta upp en rad tekniska svårigheter direkt med de polska myndigheterna.

I kommissionens beslut av den 6 november 2008 föreskrevs att genomförandet av besluten skulle ha slutförts till början av juni 2009. Sedan de båda besluten antogs har fartygsvarven avvecklat sin näringsverksamhet, som kan återupptas av de investerare som köper varvens egendom när köpet har fullföljts. Med tanke på att huvudkandidaten relativt sent i försäljningsprocessen misslyckades med att fullfölja köpet av stora delar av varven blev det nödvändigt att förlänga den ursprungliga tidsfristen avsevärt.

⁽³²⁾ Se pressmeddelande IP/08/1642.

Kommissionens roll i försäljningsprocessen är att övervaka genomförandet av kommissionens båda beslut av den 6 november 2008 och se till att villkoren i dessa uppfylls. Först när försäljningsprocessen har avslutats kommer kommissionen att kunna ha någon slutgiltig uppfattning om hur Polen har uppfyllt villkoren.

Kommissionen saknar behörighet att fastställa huruvida det i samband med försäljningsprocessen har skett några andra oegentligheter enligt tillämplig nationell lagstiftning.

*
* *

Fråga nr 58 från Antonio Cancian (H-0414/09)

Angående: Religiösa symboler på offentliga platser

Den 3 november 2009 biföll Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna den talan som väckts av en italiensk-finländsk medborgare i syfte att ta bort krucifixen från skolorna. Motsvarande incidenter har inträffat i Spanien, Tyskland, Frankrike och i Italien, där högsta förvaltningsdomstolen 1988 konstaterade att krucifixet inte endast är symbolen för kristendomen, utan även har ett självständigt värde utanför detta specifika trossamfund. Anser kommissionen att det finns en risk för att den princip som domstolen i Strasbourg följer kan ifrågasätta förekomsten av religiösa symboler och kultursymboler på offentliga platser, och till och med Europaflaggan, som utgår från katolsk mariasymbolik?

Svar

(FR) Kommissionen vill påpeka att nationella lagar om religiösa symboler på offentliga platser sorterar under medlemsstaternas nationella rättssystem.

Kommissionen vill också påpeka att ansvaret för att genomföra Europadomstolens domar ligger hos Europarådet.

*
* *

Fråga nr 59 från Mairead McGuinness (H-0416/09)

Angående: Ansvar för livsmedelssäkerhet inom den nuvarande institutionella strukturen

Den nuvarande institutionella strukturen innebär att frågan om global livsmedelssäkerhet ingår i flera olika kommissionsledamöters ansvarsområde. Kan kommissionen tala om när den senast sammanträdde för att diskutera frågan om global livsmedelssäkerhet, hur dagordningen såg ut och vad diskussionen resulterade i?

Anser kommissionen att frågan om framtidens globala livsmedelssäkerhet kräver ett holistiskt tillvägagångssätt inom det politiska arbetet, och vilka förslag ämnar kommissionen i så fall lägga fram för att säkra en mer strategisk metod på EU-nivå?

Svar

(EN) Eftersom livsmedelssäkerhet är en mångfacetterad fråga, krävs det en samordnad insats av olika politikområden och instrument för att bemöta denna utmaning. När det gäller sektorsspecifika åtgärder som vidtagits av olika berörda kommissionsledamöter, har kommissionärskollegiet regelbundet utvärderat det globala livsmedelssäkerhetsläget, i synnerhet efter 2008 års prishöjningar på jordbruksprodukter.

Kommissionärskollegiet diskuterade livsmedelssäkerhetsrelaterade frågor i samband med antagandet av meddelandet "De stigande livsmedelspriserna. Riktlinjer för EU:s agerande" i maj 2008. I meddelandet sattes dagordningen för kommissionens kommande åtgärder inom en rad områden, både inom EU och globalt.

I juli 2008 deltog kommissionen i en högnivåkonferens som det franska ordförandeskapet organiserade i Europaparlamentet ("Vem ska föda världen?"). Senare i juli hade kollegiet tillfälle att återkomma till livsmedelssäkerheten när man diskuterade resultaten av G8-ledarnas toppmöte i Hokkaido Toyako. I det sammanhanget nämndes frågan om EU:s livsmedelsmekanism och hur den kan bidra till att främja jordbruksproduktionen i utvecklingsländerna.

Mer nyligen diskuterades hur framsteg kan nås i de globala ansträngningarna för att bekämpa den bristande livsmedelssäkerheten under kommissionens debatt om resultaten av G8-toppmötet i L'Aquila den 8–10 juli, vid sammanträdet den 14 juli 2009. Vid detta tillfälle betonade ordförande José Manuel Barroso vikten av

att det sker en övergång från begreppet livsmedelsbistånd till livsmedelsassistans, det betydande finansiella och begreppsmässiga bidraget från EU, samt välkomnade den drivkraft som genererats av G8-toppmötet.

Den 26 september 2009 var kommissionen en av huvudtalarna vid rundabordskonferensen "Partnering for Food Security" som anordnades av FN:s generalsekreterare Ban Ki Moon, och USA:s utrikesminister Hillary Clinton. Vid konferensen, som arrangerades i anslutning till FN:s generalförsamling, slog kommissionen återigen fast vilka principer och åtaganden man enats om vid G8-toppmötet i L'Aquila i juli.

I förra veckan deltog kommissionens ordförande, kommissionsledamoten med ansvar för jordbruksfrågor och kommissionsledamoten med ansvar för utveckling och humanitärt bistånd i det internationella toppmöte om livsmedel som sammankallats av FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation FAO i Rom, och slog återigen fast att kommissionen fäster största vikt vid den globala livsmedelssäkerheten i internationella fora. FAO välkomnade livsmedelsmekanismen som ett snabbt svar av EU på livsmedelskrisen 2007–2008.

När det gäller framtida strategiska förslag har kommissionen nyligen, den 16 november 2009, lanserat ett brett, webbaserat samråd om ett "frågedokument" för att samla in riktlinjer och synpunkter från berörda aktörer när det gäller en ändrad ram för EU:s livsmedelspolitik vad beträffar dess föreslagna logiska grund, räckvidd, strategiska mål, strategier och genomförande (<http://ec.europa.eu/development/how/consultation/index.cfm?action=viewcons&id=4785&lng=en>). Såsom diskussionerna vid FAO-toppmötet i Rom visade är det av avgörande betydelse att livsmedelssäkerheten ses ur ett helhetsperspektiv. På EU-nivå kommer detta att säkerställas genom processen för en konsekvent utvecklingspolitik.

När det gäller livsmedelssäkerhetsläget inom själva unionen, har EU tagit sig an den senaste tidens utmaningar genom processen med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken, som har pågått de senaste femton åren. Vi har inriktat oss på ett antal politikområden, såsom övergången från produktstöd till producentstöd, kopplat till respekten för grundläggande normer för markförvaltning, tillhandahållande av ett säkerhetsnät för marknaden via intervention och förstärkning av landsbygdsutvecklingen genom att tillföra mer resurser. Härigenom har produktionskapaciteten inom det europeiska jordbruket ökat samtidigt som den nödvändiga territoriella och miljömässiga balansen inom EU:s jordbruk har respekterats. Undersökningar visar att den planerade nivån på EU:s jordbruksproduktivitet och konkurrenskraft bör ge jordbrukssektorn möjlighet att bemöta en växande inhemsk efterfrågan.

*
* *

Fråga nr 62 från Anne E. Jensen (H-0419/09)

Angående: Årliga anslag från till TEN-T-fonderna

Kan kommissionen lämna en redogörelse över det finansiella stöd som tilldelats per medlemsstat inom ramen för förordning (EG) nr 2236/95⁽³³⁾ under 2008?

Svar

(EN) Enligt förordning (EG) nr 680/2007 (budgetramen för 2007-2013), som följde på förordning (EG) nr 2236/95 (budgetramen för 2000–2006), gav kommissionen stöd till 63 transportprojekt för totalt 185 miljoner euro under 2008 års årliga ansökningsomgång och under 2008 års fleråriga ansökningsomgång inom områdena flodinformationssystem, höghastighetsvattenvägar och flygledningstjänst.

Stödets fördelning per medlemsstat framgår av följande tabell:

Medlemsstat	Totalt TEN-stöd medlemsstat (euro)	per%	Antal projekt
* EU	43 603 757	23,5 %	14
Belgien	2 339 298	1,3 %	2
Bulgarien	1 200 000	0,6 %	1
Tjeckien och Slovakien	5 000 000	2,7 %	1

⁽³³⁾ EGT L 228, 23.9.1995, s. 1.

Tyskland	22 168 000	12,0 %	5
Grekland	6 715 000	3,6 %	2
Spanien	30 705 958	16,6 %	8
Finland	17 190 000	9,3 %	3
Frankrike	11 120 000	6,0 %	3
Italien	16 574 000	8,9 %	6
Luxemburg	237 540	0,1 %	1
Lettland	820 000	0,4 %	1
Nederländerna	3 564 000	1,9 %	2
Polen	2 947 500	1,6 %	3
Portugal	2 160 000	1,2 %	1
Sverige	15 688 000	8,5 %	5
Slovenien	700 000	0,4 %	2
Slovakien	1 055 383	0,6 %	2
Förenade kungariket	1 580 000	0,9 %	1
TOTALT	185 368 436	100 %	63

* projekt som omfattar flera medlemsstater: Österrike, Danmark, Belgien, Bulgarien, Cypern, Tjeckien, Slovakien, Tyskland, Estland, Grekland, Finland, Frankrike, Ungern, Italien, Lettland, Malta, Nederländerna, Polen, Rumänien Sverige, Slovenien, Slovakien, Förenade kungariket.

*

* *

Fråga nr 63 från Charalampos Angourakis (H-0421/09)

Angående: Stenbrott hotar miljön

I kommunen Viannos (länet Heraklion) ligger ett stenbrott som strider mot föreskrifterna om minsta avstånd till bostadsområden, om fara för arbetstagares, grannars och förbipasserandes liv och hälsa samt om miljöförstöring. När miljökonsekvensanalysen godkändes togs heller ingen hänsyn till att Vachos, som stenbrottsområdet heter, ligger mitt i ett skyddat Natura-område (GR 4310006).

Driften i stenbrottet innebär allvarliga konsekvenser för invånarnas hälsa och säkerhet liksom för utvecklingen i området och för hela miljön.

Hur ser kommissionen på frågan om hur detta allvarliga miljöproblem och konsekvenserna för arbetstagarnas och invånarnas liv ska hanteras och vad som rent allmänt bör göras för att återställa den ekologiska balansen i området, som rubbats på grund av föroreningarna?

Svar

(EN) Det är de grekiska myndigheternas ansvar att se till att driften av det stenbrott som ledamoten hänvisar till sker helt i enlighet med nationell och europeisk lagstiftning.

När det särskilt gäller det aktuella Natura-området ("Dikti: Omalos Viannou (Symi-Omalos)" GR 4310006), måste godkännandet och den därav följande driften av stenbrottet ligga i linje med områdets ekologiska värden, i enlighet med bestämmelserna i artikel 6 i direktiv 92/43/EEG⁽³⁴⁾ (habitatdirektivet). Framför allt ska enligt artikel 6.3 i direktivet alla planer eller projekt som enskilt eller i kombination med andra planer eller projekt kan påverka området på ett betydande sätt, på lämpligt sätt bedömas med avseende på

⁽³⁴⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området och kan endast godkännas om det berörda området inte kommer att ta skada.

På grundval av de uppgifter som ledamoten lämnar och mot bakgrund av den skriftliga frågan E-4788/09 i samma ärende kommer kommissionen att kontakta de grekiska myndigheterna för att inhämta upplysningar om genomförandet av ovannämnda bestämmelser.

Det måste framhållas att det i direktiv 85/337/EEG⁽³⁵⁾ om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt inte anges några gemenskapsstandarder vad beträffar avstånd mellan projekt och bebodda områden.

När det gäller skyddet av arbetstagarnas hälsa och säkerhet i utvinningsindustrier har detta länge lyfts fram som ett särskilt problematiskt område. Därför finns det en EU-lagstiftning som uppställer minimikrav för att skydda arbetstagarna. Detta finner man i ramdirektiv 89/391/EEG⁽³⁶⁾ som innehåller grundläggande bestämmelser för alla arbetstagare för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet. Mer specifika bestämmelser kan hittas i direktiv 92/104/EEG⁽³⁷⁾ om minimikrav för förbättring av arbetstagarnas säkerhet och hälsa inom utvinningsindustri ovan och under jord. Medlemsstaterna måste införliva dessa direktiv i sin nationella lagstiftning och det är de behöriga nationella myndigheternas ansvar att se till att den nationella lagstiftningen efterlevs.

När det gäller folkhälsofrågan begränsas gemenskapens behörighet inom området av fördragets bestämmelser. Det är de grekiska myndigheternas ansvar att se till att befolkningens hälsa och säkerhet inte äventyras.

*
* *

Fråga nr 64 från Iliana Malinova Iotova (H-0424/09)

Angående: Minskning av de tillåtna fångstkvoterna för piggvar i Bulgarien och Rumänien 2010

Förslaget till rådets förordning om fastställande för 2010 av fiskemöjligheter och därmed förbundna villkor för vissa fiskbestånd i Svarta havet (14074/09, PECH 262) är av utomordentlig betydelse för Bulgarien och Rumänien. Ett antagande av kommissionens förslag kommer att inverka negativt på fiskerisektorn. Frågan är vilka ekologiska konsekvenser den planerade kvotsänkningen kommer att få. För närvarande är alla inblandade organ av den ståndpunkten att piggvarsbeståndet i Svarta havet är stabilt.

På grundval av vilka data har kommittén för en branschvis social dialog om fiskefrågor omklassificerat piggvar från kategori 6 till kategori 10?

Beaktades ståndpunkten från expertgruppen, som även innehåller bulgariska och rumänska forskare, vid utarbetandet av det slutliga utlåtandet?

Varför finns det så stora skiljaktigheter i arbetsgruppen och i kommittén för en branschvis social dialog om fiskefrågor?

Får kvotminskningen några ekologiska följder för Svarta havet?

Kan det bli tal om en ny översyn av kvotfördelningen nästa år på grundval av ett gemensamt bulgariskt och rumänskt angreppssätt?

Svar

(EN) I sitt förslag om fiskemöjligheter i Svarta havet för 2010⁽³⁸⁾, föreslog kommissionen att gemenskapens totala tillåtna fångstmängd (TAC) för piggvar skulle minskas med 24 procent jämfört med 2009. Minskningen

⁽³⁵⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40. Direktivet ändrades genom direktiv 97/11/EG (EGT L 73, 14.3.1997, s. 5), 2003/35/EG (EUT L 156, 25.6.2003, s. 17) och 2009/31/EG (EUT L 140, 5.6.2009, s. 114).

⁽³⁶⁾ EGT L 183, 29.6.1989.

⁽³⁷⁾ EGT L 404, 31.12.1992.

⁽³⁸⁾ Förslag till rådets förordning om fastställande för 2010 av fiskemöjligheter och därmed förbundna villkor för vissa fiskbestånd i Svarta havet, KOM(2009) 517 slutlig.

ligger i linje med råden från vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen (STECF) och kriterierna i kommissionens meddelande om fiskemöjligheter för 2010⁽³⁹⁾.

Vetenskapliga experter från Bulgarien, Rumänien, Turkiet och Ukraina i arbetsgruppen för Svarta havet hävdade bestämt i sin rapport till STECF från juli 2009⁽⁴⁰⁾ att piggvarens nuvarande biomassa är klart lägre jämfört med de historiska nivåerna. Nedgången överensstämmer med minskande CPUE (fångst per ansträngningsenhet) och landningar. Rekryteringen har ökat sedan 2002 och haft en positiv inverkan på lekbeståndets biomassa, men med tanke på hur många små och omogna piggvarsfiskar som fångas av fiskeindustrin kanske den positiva effekten inte håller i sig under kommande år. Fiskeridödligheten för piggvar är hög.

Vad beträffar ledamotens påstående att det finns ”stora skiljaktigheter i arbetsgruppen och i kommittén för en branschvis social dialog om fiskefrågor”, är det korrekt att säga att STECF ansåg att resultaten från de senast genomförda bedömningarna under STECF-SGRST-arbetsgruppens möte i Brest i juli 2009 inte var tillräckligt tillförlitliga för att användas som utgångspunkt för kvantitativa förvaltningsråd för fiskemöjligheterna 2010. I linje med de råd som gavs i rapporten från STECF:s sammanträde i april 2009, förklarade STECF att fångsterna av piggvar i Svarta havet skulle hållas så låga som möjligt för att ge beståndet möjlighet att återhämta sig.

Med den utgångspunkten rekommenderade STECF att den totala tillåtna fångstmängden skulle minskas med minst 25 procent och att återhämtningsåtgärder skulle genomföras, inklusive minskningar av fiskeansträngningen och införande av mer selektiva fiskeredskap.

Den 20 november 2009 nådde rådet en politisk överenskommelse om 2010 års totala tillåtna fångstmängd för Svarta havet, med en minskning av EU:s TAC för 2010 till 96 ton. I detta sammanhang är piggvarsfiske inte tillåtet före den 15 februari 2010. Till dess måste Bulgarien och Rumänien även lämna in fullständiga förvaltnings- och kontrollplaner till kommissionen i syfte att säkerställa en hållbar fiskeförvaltning. Deras respektive kvoter minskar till 38 ton, med en motsvarande minskning av den totala tillåtna fångstmängden till 76 ton, om inte dessa planer godkänns av kommissionen. Kommissionen förklarade sig emellertid också beredd att aktivt samarbeta med myndigheterna i dessa medlemsstater för att uppnå målet om ett hållbart fiske.

***⁽⁴¹⁾

⁽³⁹⁾ Meddelande från kommissionen: Samråd om fiskemöjligheter för 2010, KOM(2009) 224 slutlig.

⁽⁴⁰⁾ STECF-SGRST-09-02, Brest, Frankrike 29 juni–3 juli 2009, i REVIEW OF SCIENTIFIC ADVICE FOR 2010, Del I.

⁽⁴¹⁾